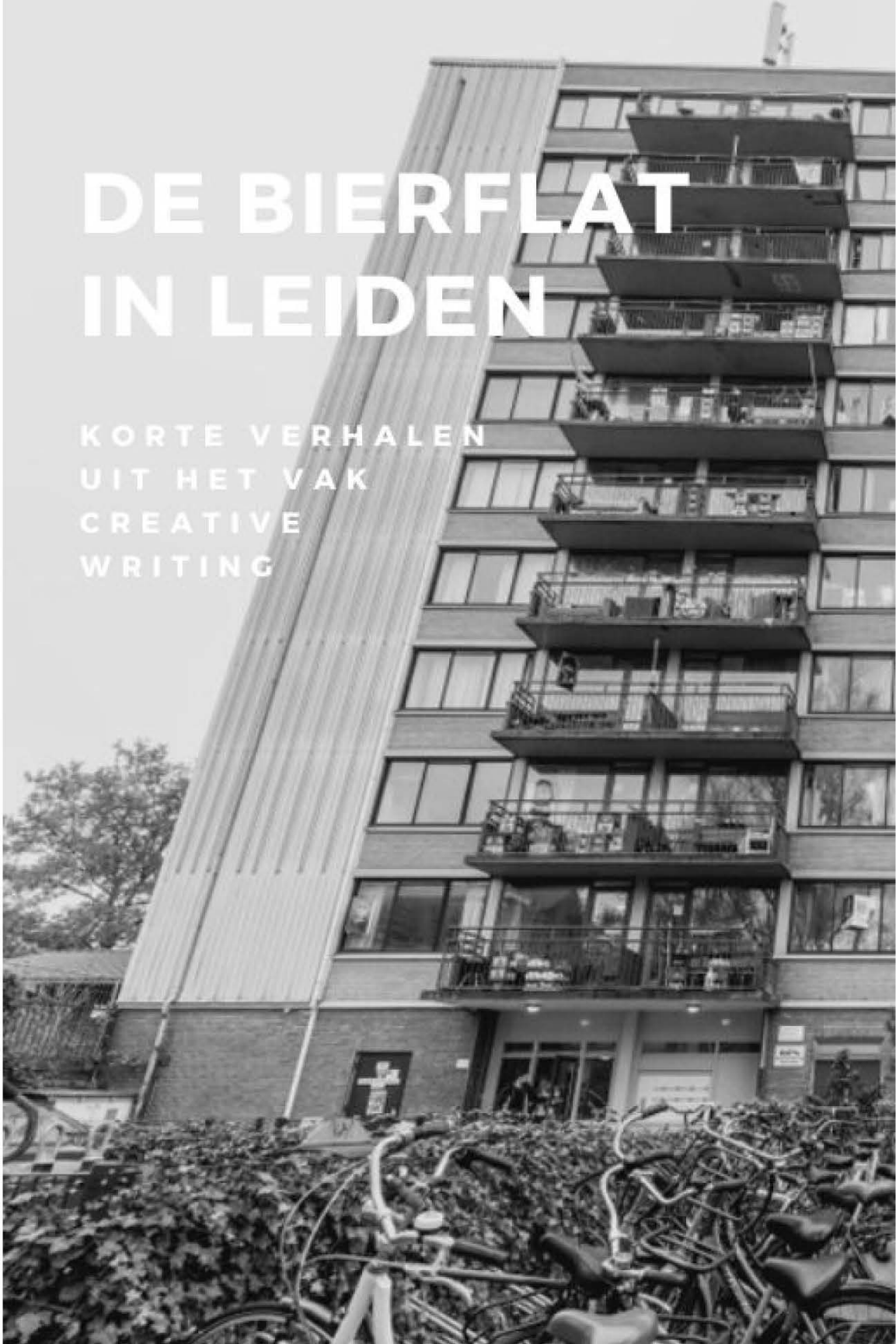

DE BIERFLAT IN LEIDEN

KORTE VERHALEN
UIT HET VAK
CREATIVE
WRITING

DE BIERFLAT IN LEIDEN

KORTE VERHALEN UIT HET VAK CREATIVE WRITING

© 2023, Leiden
ALLE RECHTEN BEHOUDEN.
2023, 1ste Editie

Samengesteld door: *Lucas van Osenbruggen*
Voorblad: https://www.leidschdagblad.nl/cnt/dmf20201111_81934797

Het is niet de bedoeling dat de bundel verkocht wordt of op andere manieren verspreid wordt zonder de expliciete toestemming van de auteurs. Afbeeldingen gebruikt in deze bundel worden niet commercieel gebruikt en hebben waar mogelijk een bronvermelding. Voor meer informatie, neem contact op met books@vanosenbruggen.com.

Met dank aan Pauline Slot, zonder wiens advies en prangende deadlines al deze verhalen nooit op papier zouden zijn gezet.

Inhoudsopgave

De Roodomrande Enveloppe , Annelijn Vermaes	1
Pizza Margherita , Cloë Otten	5
Bert , Cloë Otten	9
Een Onwaarschijnlijke Vriend , Fleur Griede	15
Treinrit om je Dood om te Lachen , Fleur Griede	19
De Reünie , Foppe van Berkel	25
De Supermarkt , Foppe van Berkel	29
De Betekenis van de Wind , Frankie Pulleman	35
Zijn Omhelzing , Frankie Pulleman	39
Wennen , Job van Lobenstein	45
Weg , Job van Lobenstein	49
Rijntje , Karlijn Geurts	55
Saquinus Sirenus , Karlijn Geurts	59
Tussen Licht en Donker , Laura van der Pluijm	65
De Weg naar de Tempel der Elementen , Laura van der Pluijm	71
Het Perfecte Plaatje , Laura van der Zwet	77
Toekomstdromer , Laura van der Zwet	81
Het Einde van de Ruimte , Lucas van Osenbruggen	87
Diep Geworteld , Lucas van Osenbruggen	91
Legge Dozen , Mare van den Heuvel	97
Een Luisterend Oor , Mare van den Heuvel	101
Een Reünie met mijn Emoties , Maud Bouter	107
Golden Girl , Maud Bouter	111
120 BPM , Merel Wever	117
De Yûjo , Merel Wever	121
Stijgen en Dalen , Veerle Zijleman	127
Zondenflat , Wouter Oostdijk	133
Terugreizen , Wouter Oostdijk	137

Voorwoord

Jaren geleden zat ik in een forensentrein, een boek in mijn handen, klaar om te gaan lezen. Het was vijf uur, de werkdag zat erop, we vertrokken uit Den Haag, de vergaderstad. Een jonge vrouw pakte haar mobiel en belde een vriendin om haar verhaal aan kwijt te kunnen. Want we hebben verhalen en willen die kwijt. We geven ze aan anderen. We geven ze aan elkaar.

De vrouw begon op luide toon te vertellen, met verontwaardigde intonaties. Ik luisterde mee, het boek vergeten in mijn handen.

“Ik vond dat zó belachelijk dat ik na de vergadering meteen op hem ben afgestapt. En toen zei hij dit en toen zei ik dat. Dat vond hij natuurlijk niet leuk, maar ik hield voet bij stuk. Dus toen zei ik dat en zei hij dit. Uiteindelijk...” (De details weet ik natuurlijk niet meer. Ik zou ze kunnen verzinnen, maar dat doe ik niet. Dit is een voorwoord, geen roman. Hoewel: die vergadering heb ik bedacht. Het kan ook een functioneringsgesprek zijn geweest, maar dat doet er nu niet toe.)

Zo, dat is ze kwijt, dacht ik toen ze haar verhaal had gedaan, en ik opende mijn boek. Maar nee, het incident zat haar nog hoog en ze belde meteen een tweede vriendin.

“Ik vond dat zó belachelijk dat ik na de vergadering onmiddellijk op hem ben afgestapt. En toen zei hij dit en toen zei ik dat. Dat vond hij natuurlijk niet leuk, maar ik hield voet bij stuk. Dus toen zei ik dat en zei hij dit. Uiteindelijk...” Het viel me op dat het voorval, nog maar net achter de rug, al een vaste verhaalvorm had gekregen, met bijna identieke zinnen. (Zelf heb ik voor de variatie het woord ‘meteen’ vervangen door ‘onmiddellijk’. Misschien was ‘direct’ beter geweest: passender in een professionele setting. Dat is iets voor de redactieronde.)

Goed, dan kan ze nu op Instagram gaan kijken, dacht ik toen het tweede gesprek was afgerond en ik eindelijk aan mijn boek wilde beginnen. (Ook dit is overigens niet strikt waar, want dit verhaal, mijn verhaal, stamt uit de tijd dat Instagram nog niet bestond, maar dat doet er nu niet toe.) De vrouw scrolde door haar contacten en belde een derde vriendin. Of vriend, wie zal het zeggen. Daar gingen we weer:

“Ik vond het zó belachelijk dat ik...”

Haar toon was iets rustiger maar haar stem bleef even luid. Nu begon ik verontwaardiging te voelen. Ik wilde lezen, in een boek, en haar verhaal brak in, nu al voor de derde keer. De eerste keer had ik nog met belangstelling geluisterd, maar nu wist

ik het intussen wel. Ik schraapte mijn keel. (Dat is bij wijze van spreken: een cliché om te vertragen en de spanning op te voeren: de lezer weet nu dat ik iets ga doen.)

“Kun je wat zachter praten?” vroeg ik.

“Ik heb je verhaal al twee keer gehoord.”

Ze stopte midden in haar woordenstroom, net bij ‘En toen zei hij dit’, en keek me verontwaardigd aan. Toen hervatte ze haar verhaal, een fractie minder luid. Waarschijnlijk zou ze later aan iemand vertellen hoe ze in de trein was aangesproken door een of andere trut die haar vroeg zachter te praten. Want alles wat ons beroert willen we vertellen. Moeten we vertellen. Zoals ik dat nu ook weer doe.

In deze bundel staan verhalen van studenten die in de eerste helft van 2023 de werkgroep Creative Writing bij mij hebben gevolgd. We hebben ons verdiept in het waarom van verhalen en het hoe van die vertellen. De studenten hebben geoefend met veel van de trucs die ik hierboven ook heb gebruikt. Om onze geschreven verhalen kwijt te kunnen aan anderen moeten we een vorm vinden, met een begin, een midden en een eind. Want we vragen lezers hun eigen gedachten ondergeschikt te maken aan die van ons, voor de duur van het verhaal. Daar moet dan wel iets tegenover staan. Zoals een ontwikkeling. En leuke details. Een drieslag (misschien wel drie keer).

Maar schrijven is niet alleen zoeken naar een vorm. Het is zoeken naar je eigen verhaal. Ook dat zien we in deze bundel. Eén locatie, de beruchte bierflat in Leiden, die centraal stond in de eerste verhaalopdracht, levert bijvoorbeeld zeer uiteenlopende verhalen op, die getuigen van eigen belevingen, eigen wereldbeelden. Geef de vrijheid, zoals in de tweede verhaalopdracht, en de mogelijkheden zijn onbeperkt. De zoektocht naar het eigen verhaal kan de schrijver overal brengen. En de lezer daarmee ook.

Het is een zoektocht die, voor wie verdergaat met schrijven, nooit ophoudt. Dat is het mooie van dit vak. Wie een verhaal vertelt raakt het kwijt, maar vindt het ook. Een gebeurtenis, een ervaring, eerst nog chaotisch, heeft een vorm gekregen, soms een vermomming in de vorm van fictie, en is daarmee gearchiveerd. Zo is er weer ruimte voor het leven. En daar dienen de nieuwe verhalen zich alweer aan.

Ook wie niet verdergaat in fictie zal een leven lang verhalen vertellen om vorm te geven aan het leven en te delen hoe het is om een mens te zijn. Gewoon in de trein, of bij de borrel, bij de therapeut, op straat met een bekende, ’s nachts in bed met de geliefde. Waarmee ik bedoel: altijd en overal, met iedereen.

In deze verhalenbundel zien we wat er gebeurt als mensen nog een stapje verdergaan. Als ze de werkelijkheid naar hun hand te zetten en de lezer meenemen van een begin via een midden naar een eind. Het is een mooie collectie, die een veelheid aan ervaringen laat meebeleven. Ik was verrast en verheugd toen Lucas van Osenbruggen met het idee kwam het werk van deze lichte studenten Creative Writing te bundelen. Door zijn inspanningen, en die van de studenten die hun werk hebben ingestuurd, is er nu dit boek. Ik wens de lezers veel plezier!

Pauline Slot

De Roodomrande Enveloppe

Annelijn Vermaes

Bron: <https://www.luiban.com/en/paper-cards/envelopes/2335/envelope-bordered-in-red-big>

In de verte zie ik het flatgebouw al opdoemen, het torent hoog boven de huizen uit. De ‘Bierflat’ aan de Rijn- en Schiekade in Leiden, waar Anke woont. Dit is de plek waar ik nu al een aantal weken verblijf, maar toch moet ik elke keer weer huiveren bij het aanzicht. De flat is zowat geheel van grijsgekleurd beton en het straalt iets kils uit. Eenmaal aangekomen zet ik mijn fiets voor het metalen hekwerk en loop ik naar de deur, de blikjes bier en halflege zakken chips omzeilend, de goed gevulde boodschappentas achter me aan slepend.

Ik denk terug aan het belletje dat alles op zijn kop zette. Anke, mijn vriendin, had me in paniek opgebeld en een onsamenhangend verhaal voorgelegd, waarna ze had aangedrongen dat ik zo snel mogelijk naar haar kamer in de Bierflat moest komen. Mijn relatie met Anke was toen wankel en we maakten telkens vaker ruzie. De ene keer vond ze zichzelf niet waardig genoeg voor mij en vertelde ze me dat ik een ander moest zoeken, de andere keer wilde ze me alleen voor haarzelf en moest ik beloven er altijd voor haar te zijn. Net toen alles tot een hoogtepunt kwam en we na een urenlange ruzie bij hadden gelegd met het besluit toch wel met elkaar verder te willen, verbrak ze het contact. Tot dat bewuste telefoongesprek.

Nu duw ik de zware deur open en ik begin de trap op te lopen, tot ik me bedenk. Anke had me vanochtend gevraagd haar postvak te legen, omdat zij op een meidenweekend is en er de komende dagen niet zal zijn. Met het roestige sleuteltje draai ik het slot open en verzamel de berg brieven en reclamefolders die in het vak ligt. Mijn oog valt op een officiële enveloppe, rood omrand en met een gedetailleerde stempel in de linkerhoek. De naam van het bedrijf herken ik niet, maar hetzelfde akelige gevoel als van daarnet komt weer naar boven. Mijn handen beginnen te zweten en snel stop ik de brief in mijn zak, gescheiden van de rest van de stapel.

Terwijl ik de net iets te brede traptreden beklim, speelt die bewuste dag door mijn hoofd. Na het ophangen van de telefoon was ik zo snel mogelijk naar Ankes kamer gefietst. Ze had me buiten op staan wachten en in stilte waren we de twaalf trappen opgelopen naar haar verdieping. In haar kamer was ik op de kleine bank naast het raam gaan zitten, terwijl Anke de waterkoker op haar aanrecht aan had gezet. Met twee koppen dampende rooibosthee was ze naast me komen zitten. Pas na wat een eeuwigheid leek te duren was ze begonnen met praten. Ze had gezegd dat het haar speet dat ze ineens van de aardbodem was verdwenen, mij had ontlopen en genegeerd. In dezelfde ademteug had ze het verpletterende nieuws gegeven: Ik ben zwanger. Het is van jou.

Nadat ik in haar kamer ben aangekomen, gooi ik de post op de tafel in het midden van de ruimte en begin ik eerst de boodschappen uit te pakken. Tijdens die handeling kan ik maar aan één ding denken: de brief met de rode rand. Ik wil het niet weten en stel het zo lang mogelijk uit. Zodra ik alles heb weggezet, ga ik met gespannen ledematen tegen de muur op de grond zitten. Met bevende handen haal ik de enveloppe uit mijn broekzak. Ik staar ernaar. Ik weet wat het betekent, maar wil het niet geloven. Waarom zou ze dit doen?

In een flits zijn mijn gedachten weer bij die alles veranderende boodschap. Ik had Anke vol ongeloof aangestaard, haar gevraagd of ze er echt zeker van was. Alles had ze beaamd. Uiteindelijk, na lang praten, waren we tot de conclusie gekomen dat we het een kans zouden geven. Dat we ons een kans zouden geven. Diezelfde avond ben ik nog bij haar ingetrokken en sindsdien woon ik hier al enkele weken. Alles gaat voorspoedig, het is nog nooit beter gegaan in onze relatie. Ik ben voor het eerst in tijden weer gelukkig, ook al zijn er nog veel onzekerheden.

Ik adem diep uit, mijn ogen gesloten. Dan bewegen mijn vingers zich tergend langzaam naar de hoek van de brief. Beetje bij beetje wordt de enveloppe geopend. Dan gaan mijn vingers naar de papieren brief zelf, waar ik naar staar alsof het mijn doods-vonnis in inkt bevat. De brief blijft even haken als het eruit wordt gehaald, maar uiteindelijk ligt het voor me op het eiken tafelblad. Mijn ogen vliegen telkens vlugger over de pagina heen, tot ze plots stoppen bij een vetgedrukte zin.

Het kind is niet van mij. Dat is de conclusie van de prenatale vaderschapstest. De brief met het oordeel heb ik in mijn handen vast. Waar ik zo voor vreesde sinds het zien van de enveloppe is werkelijkheid geworden. Anke moet dit achter mijn rug om hebben aangevraagd bij dit bedrijf. Ineens weet ik wanneer ze dit heeft gedaan. Voor mijn verjaardag, toen ze me een DNA-kit had gegeven om mijn herkomst te achterhalen. Het was een leugen geweest. Ik weet niet hoeveel tijd er is verstreken als de betekenis van dit alles ineens tot me doordringt.

Blind van woede, zonder controle over mijn acties, scheur ik de enveloppe in twee. Dan nog een keer. Ik ga door tot er alleen nog maar kleine stukjes papier over zijn, nog net groot genoeg om het enige bewijs te zijn dat zij ooit zal hebben van haar verraad. In een hoopje laat ik het achter op de tafel. De brief neem ik met me mee. Ik verzamel mijn belangrijkste spullen, gooi de deur achter me dicht en ren alle trappen naar beneden. Eenmaal buiten vestigt mijn blik zich nog één keer op het grauwe, grijze

gebouw, voor ik me omdraai en begin te fietsen. De flat en alles waar het voor staat laat ik achter me.

Pizza Margherita

Cloë Otten

Bron: <https://shop.eismann.nl/snelle-keuken/pizza-margherita-3181.html>

Riv zette zijn vouwfiets in de fietsenstalling van het studentencomplex. De aanblik van de grijze flat gaf hem elke keer weer een onwennig gevoel. De grote hoeveelheid kamers zagen er precies hetzelfde uit, alsof iemand vijftig keer op Ctrl+V had gedrukt. Ook de studenten die op de balkons en in de raamkozijnen zaten zagen er hetzelfde uit. De vrouwelijke studenten droegen hun haren hoog in een klip, de mannen in een rommelig vallende middenscheiding. Riv vond het stereotype student afschuwelijk.

Aan de overkant van de gracht zag Riv de huiskat lopen. De kat wandelde graag tussen de verschillende grachtenpanden die een fel contrast vormden met het spuuglelijke gebouw waar hij woonde. Met zijn blik volgde hij de kat die inmiddels over de brug liep. Vlug liep Riv tussen de vuilniszakken en lege flessen door naar de ingang van de flat. Hij hield niet van katten. Eigenlijk hield hij niet van dieren in het algemeen.

Riv stapte in de lift en drukte op de knop van zijn verdieping. Hij bekeek zichzelf in de stoffige spiegel. Zijn lange, bruine haren zaten in een slordige knot. Hij droeg een vintage trenchcoat die het deed lijken alsof hij geteleporteerd was vanuit de Keltentijd. Riv wist zelf ook wel dat zijn kledingstijl nooit volledig historisch correct kon zijn; de Kelten droegen zelfgemaakte kleding van leer en vilt en hij had het talent voor kleding maken helaas niet van zijn voorouders gekregen. Bovendien wordt dat soort kleding nu niet meer gemaakt. Gelukkig studeerde hij Keltische taal en cultuur, waardoor hij zich toch nog een beetje verbonden voelde met die andere tijd.

Eenmaal aangekomen in zijn kamer trok Riv zijn sandalen uit en zette deze naast de deur. Hij keek naar de foto die zijn moeder op de deur had geplakt. Zijn ouders waren het tegenovergestelde van wat hij was. Zijn moeder had een negen-tot-vijf kantoorbaan en zijn vader was een postbezorger. Allebei zijn ouders konden volledig in de mensenmassa opgaan. Als je aan iemand zou vragen om het meest normale koppel te schetsen, zou er een portret van zijn ouders uitrollen. De tegenstelling in het gezin had altijd voor de nodige discussies gezorgd. Riv wilde een Keltisch dieet volgen, zijn ouders aten altijd stampot. Riv wilde in een klein huis midden in het bos wonen, zijn ouders in een rijtjeshuis net buiten het centrum. Riv hield van de geschiedenis van de Kelten, zijn ouders leefden in het hier en nu.

“Als je zo graag op die manier wilt wonen, dan houd ik je niet tegen! Jij verweende snotneus.”

Nog goed kon hij de stenen herinneren die zijn moeder aan hem gaf; het waren de afgebrokkelde bakstenen die al een decennium lang in de achtertuin lagen.

“Bouw maar je eigen huis, jongen. Wij gaan het nu niet meer voor je doen.”

Zijn moeder had de stenen voor zijn voeten geworpen en had de deur van het huis dichtgedrukt, hem achterlatend in de stromende regen. Terwijl hij de stenen aan het oprapen was, hoorde hij de conversatie van zijn ouders in de keuken.

“Wim, jij bent zijn vader. Doe nou eens iets!”

En vervolgens de uitspraak van zijn vader die hij nooit zou vergeten.

“Annie, die jongen moet gewoon een keer normaal gaan doen.”

Er werd op de deur geklopt.

“Riv? Ben jij thuis?”

Zijn huisgenoot Eric deed de deur open en liep direct zijn kamer binnen.

“Hey man! Vanavond komen er een paar vrienden langs om pizza te eten. Wil jij ook?” Riv schudde automatisch zijn hoofd. Pizza was absoluut geen onderdeel van zijn Keltische dieet. Het was een veel te complex gerecht en hij was er zeker van dat zijn maag ontzettend van slag zou zijn de volgende ochtend.

“Ah, kom op nou, je eet nooit met ons mee! Altijd maar met die gore bessen en planten. Eet nou eens normaal studentenvoer.”

Eric ging zitten op de bruine hangstoel en pakte zijn telefoon.

“Eric, je weet dat ik mijn dieet altijd volg. Ik hoef die vieze, vette hap niet. Jij zou ook eens wat gezonder moeten eten.”

Zoals altijd begon Eric te lachen. Dit gesprek hadden de twee jongens al een paar keer eerder gevoerd en telkens probeerde Eric het weer.

“Dude, ik heb je herbivorendieet al een keer geprobeerd en het was niet te vreten. Probeer het gewoon een keer. Luister, ik bestel gewoon een basic pizza Margherita voor je. Af en toe moet je je smaakpapillen uit hun lijden verlossen.”

Een uur later zaten er zes mannen in de fusie. Allemaal hadden ze al één of twee stukken pizza op, behalve Riv. Hij had een punt in zijn handen, maar stond verstijfd. De geur van de pizza was bedwelmend en zorgde voor kippenvel op zijn onderarmen. Hij was druk met het bedenken van een excuus om de pizza toch niet te hoeven eten. Hij kon zeggen dat hij zich misselijk voelde, dat hij geen honger had, dat hij allergisch was voor kaas. Nee, al die opties zouden niet werken. Eric en Riv kenden elkaar al bijna twee jaar. Zijn huisgenoot zou direct door zijn smoes heen prikken. Er zat niets anders op. Riv nam een flinke ademteug en zette zijn tanden in de eerste punt.

Het was alsof een nieuwe wereld zich vlak voor zijn neus opende. De combinatie van de zoute kaas, de zoete tomatensaus en de zachte basilicum verraste hem zoals hij dat nooit had verwacht. Terwijl hij kauwde, voelde hij de verschillende structuren

van de pizza. De bodem was bros, de tomatensaus teder en de kaas kruimelig. Nog voordat het eerste hapje was doorgeslikt, volgde er een nieuwe hap. Voor hij het wist was de pizza alweer op en zakte hij met een voldaan gevoel onderuit. Misschien was deze 'normale' maaltijd zo slecht nog niet.

Bert

Cloë Otten

Bron: *https:*

//www.thebohoguide.com/bohemian-hotspots/europe-the-netherlands-leiden-hortus-botanicus/

De start van Johanna's werkdag in de Hortus begon altijd hetzelfde. Om stipt half negen in de ochtend kwam ze aan bij de botanische tuin. Ze zette haar fiets tegen de stenen muur die de ingang aangaf. Haar fietssleutel draaide ze drie keer in het sleutelgat, daarna kon ze pas de fiets op slot zetten. Vervolgens hoefde ze nog maar 37 stappen te zetten om bij de deur van de kas aan te komen. Ze opende de kas met de derde sleutel van haar sleutelbos. Ze zette de lichten aan en sloot de deur binnen 3,2 seconden om de kou buiten te houden. In de winter kwamen er geen bezoekers in de Hortus. Het was voor de meeste planten te koud om buiten te kunnen overleven. De kas stond helemaal vol met tropische planten. Het was vanaf haar eerste werkdag al haar favoriete plekje in Leiden en dat was het na drie jaar nog steeds.

Bij haar eerste stap op de ijzeren trap hoorde ze Bert al ademen. Johanna had hem al vaker verteld dat hij eens wat meer naar buiten zou moeten gaan. Hij wuifde het meestal weg met het excuus dat de planten in de kas hem genoeg zuurstof gaven. Hij leefde immers al zoveel jaren en volgens Bert was de kas de perfecte omgeving voor een gezond leven. Bert hoorde haar vaak aankomen wanneer zij op de zevende trede stapte. Ook op die traumatische dag bij de Hortus groette hij haar op datzelfde moment.

“Goedemorgen! Jij bent er weer vroeg bij, Jo!”

Zijn ruwe stem galmde door de kas.

“Nooit zo vroeg als jij, Bert. Ga jij ooit naar huis?”

Bert ging niet op die vraag in. Hij ging nooit op die vraag in.

“Hoe was je weekend, mijn lieve Jo? Nog nieuwe mensen ontmoet?”

Zoals altijd glimlachte Johanna. Bert vond dat ze wat vaker onder de mensen moest komen. Bij de Hortus werkte ze alleen wanneer er geen andere mensen waren. Ze had plantenwetenschappen gestudeerd in Wageningen, maar de studie was belangrijker voor haar dan het maken van vrienden. De enige mensen met wie ze sprak, waren haar ouders. Elke ochtend en elke avond belde haar moeder haar om te vragen hoe het met haar ging. Het gesprek ging altijd hetzelfde. Johanna vertelde dat het goed ging, waarna haar moeder vroeg of ze nog nieuwe vrienden had gemaakt. Ook het antwoord was altijd hetzelfde.

Al sinds de middelbare school waren haar ouders bezig om Johanna onder de mensen te krijgen. In klas drie had een docent van Johanna een oudergesprek aangevraagd. Ze had de ouders ingelicht over het gedrag van het jonge meisje. In de pauze liep ze in één rechte lijn naar de schooltuin, waar ze tussen de planten ging zitten. Als de bel ging, kwam ze rustig weer terug naar het lokaal. Johanna haalde de hoogste cijfers van alle

leerlingen in de klas en de docenten twijfelden dus ook niet aan haar toekomst. Alleen die sociale kant van het leven zou voor haar wat lastig worden. Gelukkig waren er ook vakgebieden waarin dat een minder groot onderdeel zou zijn.

“Nee, Bert. Ik heb geen nieuwe mensen ontmoet. Ik heb dit weekend onderzoek gedaan naar de nieuwe plant die ik volgende week naar de Hortus moet brengen.”

Bert glimlachte.

“Dat doet me denken aan die keer dat jij die vleesetende plant naar de Hortus moest vervoeren. Weet je dat nog?”

Direct na de vraag van Bert herinnerde Johanna zich dat moment. Het was alsof ze het opnieuw meemaakte. Een jaar geleden zat Johanna in de trein richting Leiden Centraal. Op haar schoot had ze de vleesetende plant, een tropische soort die ze op Schiphol moest overnemen en naar de Hortus moest vervoeren. Om te overleven had de plant een zeer specifiek klimaat nodig. Wanneer het langer dan een uur buiten die omstandigheden zou zijn, zou de plant verwelken.

In de trein was het koud. Enorm koud. Het reiskasje, waarin Johanna de vleesetende plant vervoerde, kon het optimale klimaat behouden zo lang het buiten niet kouder was dan 15 graden. In de trein was het 12 graden, las Johanna van haar thermometer. De reis van Schiphol naar Leiden was maar twintig minuten dus ze had precies genoeg tijd om van het station naar de Hortus te komen en de plant van verwelking te redden. Althans, dat dacht ze.

Er was een storing in de bovenleiding. De treinen tussen Schiphol en Leiden reden niet meer. De trein waarin Johanna en de plant zaten, zou minimaal drie kwartier vaststaan. Johanna wist precies wat dat betekende. Direct pakte ze haar tas en liep ze naar de voorkant van de trein. Ze sloeg met haar vuisten tegen de deur van de cabine, net zo hard en net zo lang tot de machinist de deur opende.

“Kan ik u helpen?” De machinist sprak met een rustige stem.

“U moet nu verder rijden.”

Johanna stak de kas met de vleesetende plant uit naar de man. Hij keek ernaar en wreef met zijn hand door zijn baard.

“Sorry mevrouw, maar ik kan niet verder rijden. Er is een storing in de bovenleiding.”

“U moet nu verder rijden, meneer. Deze plant gaat verwelken.”

Johanna bracht de kas dichterbij de man. Ze knikte ernaar.

“Mevrouw, dat kan ik niet doen. Het is nu niet mogelijk om verder te rijden.”

Dit was het moment waarop Johanna begon te schreeuwen.

“Meneer! U snapt er duidelijk helemaal niks van! Deze plant zal verwelken. Deze

plant zal dóódgaan! U moet nú verder rijden!”

Op het moment dat Johanna begon te schreeuwen, had de machinist op de noodknop gedrukt. De tranen liepen over haar wangen terwijl de bewakers haar uit de cabine trokken.

“Ja, Bert. Ik weet waar het je aan doet denken. Dat gaat niet nog eens gebeuren. Deze keer gaat alles volgens plan.”

Ze voegde wat water toe aan de voedingsbodem van de varen die naast haar stond. Precies 268 milliliter per dag, dus ook vandaag.

“Misschien kan ik beter met de bus deze keer. Wat denk jij?”

Ze zette de timer van de sproeiers aan zodat deze op precies het goede moment zouden aanslaan. De cactussen mochten alleen in de avond water, wanneer de zon niet meer scheen.

“Bert? Bus of trein?”

Bert antwoordde niet meer. Hij stond helemaal stil en had zijn ogen gesloten. Het leek alsof hij langzaam grauer begon te worden.

“Bert? Gaat het goed met je?”

Zijn bruine schoenen leken aan elkaar te smelten en hij werd dunner, veel dunner, onmenselijk dunner in enkele seconden. Johanna stapte geschrokken achteruit en hield zich vast aan de leuning van de ijzeren trap. Haar hakken staken al over de rand. Het rommelige kapsel van haar beste vriend begon te groeien en werd groen. Johanna stommelde naar beneden op de trap en ging op de, ze wist niet meer de hoeveelste, trede op haar knieën zitten. De baard van Bert spreidde zich uit over zijn hele lichaam, dat zo dun was als een stam. Ook zijn gezicht, dat Johanna altijd rust had gegeven, verdween onder het droge haar. Alles verdween onder het haar. Bert verdween in het haar.

Johanna keek met grote ogen naar de palmboom. Deze plant, die al drie jaar haar beste vriend was, staarde haar door zijn bladeren aan met een dode blik. Johanna stak haar hand uit naar de plant en wilde voelen aan de bladeren die ooit menselijk haar waren. Ze leken koud, levenloos. Johanna bleef op de traprede zitten. Haar blik vastgeplakt aan Bert. Het was een oude palmboom, een plant, een niet-pratend organisme. De boom stond in een bruine pot en had haren om de stam heen. De bladeren kwamen uit een ronde bal in de vorm van een gezicht.

Johanna voelde een trilling in haar broekzak. ‘Mam’, stond er op het scherm. Het was acht uur in de avond. Ze nam de telefoon op. Een traan rolde over haar wang.

“Hey, mijn lieve Jo! Hoe gaat het met je?”

Johanna was niet in staat om antwoord te geven. Haar blik bleef gevestigd op de boom. Op Bert.

“Johanna?”

De sproeiers in de voedingsbodem van de cactussen gingen aan. Het maakte potgrond van de planten net zo nat als haar wangen waren.

“Johanna, wat is er aan de hand?”

Langzaam begon het hoofd van Johanna te schudden.

“Bert is weg, mam.”

Terwijl aan de andere kant van de lijn haar moeder in de auto stapte, stroomde de tranen van Johanna uit haar ogen.

“Of hij is er nooit geweest.”

Een Onwaarschijnlijke Vriend

Fleur Griede

Bron: <https://www.avail.co/education/articles/how-to-deal-with-an-apartment-noise-complaint>

Ik schrok op van het geluid van applaus. Blijkbaar was ik mijn concentratie toch even verloren. Dat gebeurt niet vaak. Ik liep rechtdoor naar het kastje aan de andere kant van de kamer, zitplaatsen voor eventuele gasten waren immers overbodig, om het geluid uit te zetten. Volgens de Pomodoro wekkerapp op mijn telefoon mocht ik nu een half uur pauze houden. Eindelijk. Ik liep naar de keuken terwijl ik mijn schouders rolde vanwege mijn slechte postuur de afgelopen 25 minuten. Papa zou het haten als hij het zou weten. Gelukkig doet hij dat niet.

Vanavond zou ik tot laat moeten opblijven om te studeren voor mijn tentamen volgende week, dus een bakje yoghurt zou moeten voldoen als avondeten. Na de magere 7 van vorig tentamen had ik mijn gezicht niet thuis durven te laten zien. Ik kon mijn vaders teleurgestelde gezicht al perfect voorstellen. Hij zou er pas over beginnen tijdens het eten. Samen met de o-zo-bekende blik zou hij me op het hart zou drukken dat de medische branche ook niet voor iedereen was weggelegd. Nee, dan liever een paar avonden doorstuderen, terwijl ik hier vastzat in dit ranzige, Leidse studentenrot vol nietsnutten. Ugh.

Na mijn voedzame avondmaaltijd stak ik mijn haar weer op en ging zitten aan mijn enorme bureau. *De tiende craniale zenuw, ook wel de nervus vagus, ontspringt uit de medulla oblongata tussen de nucleus oliva en de pedunculus cerebellaris inferior, waarna die verantwoordelijk is voor de parasympathische innervatie van een groot deel van het lichaam.*

“Bzzzz!”

Een allesoverstemmend geluid alsof er iets opsteeg klonk door het huis. Af en toe leek het alsof Jan een zesde zintuig had om te gaan kokkerellen op de minst opportune momenten. Toen ik besloot om, net als de rest van mijn familie, in Leiden te gaan studeren, werd me aangeraden om ook op kamers te gaan. Ze waren collectief alleen vergeten te zeggen dat je het ook slecht kon treffen met huisgenoten. Maar goed, zolang het geluid constant bleef, zou ik me niet uit mijn concentratie laten halen door deze specifieke lanterfant. Opnieuw. *De tiende...*

“Bam!”

Hopelijk het krukje dat brak onder Jans gewicht, maar waarschijnlijk gewoon het dichtslaan van een oven. Kom op, doorzetten.

“I DON’T WANNA WORK TODAY. TAKE IT EASY CAUSE THERE’S NO STRESS.”

Schiet mij maar lek. Stampend marcheerde ik naar de keuken en stroopte ik mijn mouwen op voor de confrontatie. Jan had niet door dat ik er stond en bleef multitasken tussen het aanrecht en het fornuis. Toegegeven, het was maar een enkele stap. Met een biertje in zijn hand draaide hij in het rond op de muziek richting het aanrecht.

“OEHHOEH YEAH YEAH.” op de oorverdovende muziek.

“Zou je nou alsjeblieft eens wat stiller willen zijn? Sommige mensen hebben wel ambitie!”

“Wat?”

“Stiller!” schreeuwde ik terug, zo hard dat het pijn deed.

“Wacht, zet de muziek even uit, versta je niet goed.”

Eindelijk stilte, al was die van korte duur.

“Zeg, nu je er toch bent. Zin om mee te eten? Zelfgemaakte cannelloni.”

Met stomheid geslagen gaapte ik hem aan. De woede moest toch wel van mijn gezicht te lezen zijn. Maakt hij nou een grapje?

“Kom op. ‘Tis een nieuw recept. Hoor graag je mening.”

Hij leek zijn normale, irritante zelf die te studentikoos was voor volledige zinnen. Geen spoor sarcasme. Toch liet ik hem nog even wachten op een antwoord uit rancune. Hij leek alleen totaal niet onder de stilte te lijden, dus ik knikte.

“Prima.”

Hij mag wel eens wat terug doen. De geur van tomaat en basilicum was ook zeer verleidelijk.

Dit veranderde toen ik wat beter om me heen keek. De keuken leek wel ontploft. Alsof er een voedselgevecht had plaatsgevonden tussen stadsmeuwen. Hoe had ik dat nu pas door. Ik kon niet zo geconcentreerd zijn geweest op Luide Jan. Meteen had ik spijt. Hoe kon ik zo dom zijn. De enige reden dat hij me vroeg om mee te eten lag recht voor mijn neus. Wie kookt hoeft niet af te wassen. De geniepige gluiperd. Ik had nu al toegezegd. Het was te laat. Hij lachte naar me en ik vuurde naalden af met mijn ogen in zijn richting. Ik was gewend om anderen te slim af te zijn. Andersom viel het zwaar tegen.

Ruw begon ik vast wat voorraden terug te leggen in de koelkast. Wat is deze keuken klein zeg. En de koelkast ook al. Is het fysiek mogelijk voor Jan om niet in de weg te staan?

“Nee joh, doe ik zo wel. Ben bijna klaar. Ga vast zitten.”

Verward liep ik langzaam naar de eettafel waar ik me op een stoel liet zakken. Als hij

me niet probeerde te misleiden, wat was dan het plan? Ik kreeg niet de kans daarover na te denken voordat er een bord hete pastarollen voor me werd neergezet. Hij ging tegenover me zitten en ik nam voorzichtig een hapje waar ik lang op kauwde. Het was hemels. Natuurlijk was het heerlijk, ieder persoon moest tenminste één goede kwaliteit hebben en Jan had een hoop om voor te compenseren. Snel nam ik nog een hap, een grotere deze keer. Ik had al tijden niet meer zo lekker gegeten. Of zo uitgebreid. Hij observeerde me. Misschien is het toch vergiftigd.

“Lekker?”

“Geweldig.” Hij ontspande.

“Mooi. Doe mee aan een wedstrijd. Dus moet goed zijn, weetjewel.” Hij keek omhoog. Ik lachte. Voor het eerst leek hij iets anders dan zijn ongemotiveerde, ongegeneerde, onaangepaste zelf.

“Het is lekker.”

Ze aten verder in stilte. Na het eten deed Jan inderdaad de afwas, maar mijn beleefde opvoeding dwong me om te helpen bij het schoonmaken van de keuken. Pas toen ik 's avonds in bed lag, realiseerde ik me dat ik geen seconde meer aan mijn opkomende tentamen had gedacht.

Treinrit om je Dood om te Lachen

Fleur Griede

Bron: <https://www.kathymathys.nl/wp-content/uploads/2019/02/c6d28860de9d2cefbb8c4fab29280df.jpg>

<https://www.kathymathys.nl/wp-content/uploads/2019/02/c6d28860de9d2cefbb8c4fab29280df.jpg>

Ze was nog steeds aan het rennen toen het fluitje ging. Haar schoenen waren bepaald niet geschikt om in te rennen. Haar puntige korset en kleurige rok hielpen ook niet mee. Of de hoeveelheid bagage die ze droeg. Als ze had geweten hoe haar dag zou eindigen, had ze zich waarschijnlijk niet zo gehaast. Of misschien ook wel, haar hoopvolle karakter in acht nemend. Hoe dan ook, ze haalde het net op tijd. Iets wat typisch was voor haar, kantje boord. Toch zouden niet veel mensen die laatste sprint getrokken hebben om de stoomtrein te halen richting hun 'doodzieke' oma met hypochondrie. Eigenlijk was het best een goede daad. Haar laatste voordat zij en iedereen met haar te pletter viel.

Ze probeerde snel naar haar plek te lopen, maar stootte in dat proces minstens vier mensen aan, wat de tijdsspanne alleen maar vergrootte. Voornamelijk door de uitgebreide excuses die gemaakt moesten worden, altijd in combinatie met een hand op het hart en de ander in een soort haltgebaar. Vooral van haar kant overigens. Voor de andere passagiers was het eerder een hond die tegen je heen aait dan de winnende doeltrap van een amateursvoetbalwedstrijd die ze in haar hoofd telkens afspeelde.

De vier benadeelde reizigers werden er vijf, toen ze 3C eindelijk gevonden had en ze zich in haar enthousiasme op de stoel zwaaide die behoorlijk meegaf.

“Oepsie, pardon, het spijt me, pardon.”

Met een verontschuldigende lach om het af te maken. De man tegenover haar in de gebruikelijke zwarte kleding staarde haar alleen kort aan met een bevroren gezicht. Duidelijk niet onder de indruk van de stoot of de excuses. Het was bijna onbeleefd hoe weinig reactie hij toonde. Hij had zeker zijn laatste dag liever anders gependeed.

Haar bagage hield ze naast zich. Wetend dat ze het nooit fatsoenlijk omhoog in de houten bagagerekken kon krijgen. Of er weer uit achteraf. De rest van de trein was ook van hout. Samen met de rood beklede stoelen gaf dit de trein een warm, huiselijk gevoel, in tegenstelling tot de daadwerkelijke sfeer. De beige lampenkappen die met gelijke tussenpozen aan beide zijkanten hingen stonden aan, al was het slecht te zien door het daglicht dat door de ramen naar binnen scheen. Wat een luxe!

Ze hoorde de trein voordat ze de beweging voelde. Meteen keek ze naar buiten om die ook te zien, net als alle andere nieuwe passagiers. En ja hoor, op commando schoven de bomen uit het raam.

Nu ze zat en ze zich voor de komende paar uur nergens druk om hoefde te maken,

controleerde ze haar tas nogmaals. Ze leerde dus wel van haar eerdere fouten, al is het wat aan de late kant. Alles leek aanwezig, van haar geld tot een tweede set kleren, een borstel en ze glimlachte toen ze haar boeken zag liggen. Tevens de reden dat ze te laat was, al zou ze dat zelf waarschijnlijk anders uitleggen. Iets over 'geen goed punt om te stoppen'.

Rijden was zoiets heerlijk om bij weg te dromen. Normaal gesproken zou ze binnen een half uur in een coma zijn beland, waarbij de zoete geur van haar moeders wortelpudding het enige was wat haar nog kon wekken. Of het geluid van haar jongste broertje die een pagina uit een van haar boeken scheurt, maar dan om een hele andere reden. Beide zijn eerder gebeurd. Het proces van indommelen werd alleen onderbroken.

“Goedemiddag. Kan ik u iets aanbieden?”

klonk er van iemand die duidelijk zijn best deed netjes over te komen. Het was het soort stem dat je gebruikt om indruk te maken op de moeilijke ouders van je vrienden. Ze keek opzij. Een jonge jongen in uniform, dat ondanks grote moeite toch licht gekreukeld was, stond met recht postuur naast haar in het gangpad.

“Geen behoefte, je kunt doorlopen.” Was het directe antwoord van de barse man tegenover haar. Weer ongevoelig.

“Pardon, mag ik voor mezelf praten? Eigenlijk zien die snoepjes er best lekker uit. Mag ik een handje Ulevellen? Wat een snelle service trouwens.”

Het was geen snelle service. Ze had gewoon een slecht besef van tijd. Laten we het erop houden dat het door de treinreis kwam. Ze kon er nu nog van genieten.

Met een blik vol vreugde begon ze aan haar eerste suikerblokje. Ondanks dat het gezelschap wat te wensen overliet, was het snoep excellent. Maar dat kan ook een kwestie van perceptie zijn, de man tegenover haar keek vol walging naar het snoep in haar schoot alsof het was afgelikt door alle hoestende patiënten in het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Wat een apart figuur.

“Pardon, maar heb ik iets verkeerd gedaan?”

“Solly, ma eb ik iet vekee edaa.”

Herhaalde hij op een hoge, gekscherende toon. Het was een idioot gezicht om een volwassen man zich zo te zien gedragen en de andere passagiers staarden nog strakker uit het raam of haalden hun krant dicht naar hun gezicht op zoek naar kleur in de zwart-witte afbeeldingen.

“Ik snap het niet.”

Ter informatie, ze was oprecht verbaasd en deed niet alsof, zoals een klein kind zou

doen dat geen chocolaatje heeft gepakt, maar wel bruine zoetigheid rond zijn lippen heeft zitten.

“Doe nu niet alsof je neus bloedt, daar ben ik onderhand zo klaar mee. Het negeren was achteraf nog wel het ergste. Maar sta me toe om je geheugen even op te frissen. 1860, eerste jaar, middagpauze na de literatuurles van meneer de Vos, waar jij altijd zo luidruchtig van genoot. Alle kinderen zaten op het gras in een cirkel hun brood met kaas te eten en jij sloot me buiten. Volledig. Alle jongens pestten me al vanwege mijn oren. Eindelijk kon ik ergens bijzitten, dacht ik. Maar toen ik ook al werd genegeerd door de meisjes was het nog verder gedaan met me. Niemand sprak met me voor twee volle weken. En dat is nog niet alles.”

Albert 'Flapoor' Blom. Ze had hem niet herkend met zijn hoge hoed op. Hij was tegenwoordig een stuk langer dan zij. En hij had bakkebaarden. Toch herinnerde ze zich het verhaal dat hij vertelde niet. Hij begon harder te praten en ook zijn handen begonnen mee te bewegen. Het masker van ijs doorgebroken.

“O nee die Albert Blom, o nee die Albert Blom, pak hem, trap hem, zeg niet dat je van hem houdt. Als variant op 'Onder de appelboom'”

“Heel grappig was dat. Zo grappig dat iedereen uitgenodigd was op het feestje van Louise behalve ik. Louise was het soort meisje dat altijd met de prachtigste volste krullen rondliep. Maar alleen omdat haar moeder die elke avond zo strak indraaiden dat het lang duurde voor ze kon slapen door de pijn.”

“Wil je dat ik doorga?”

Ze knipperde verbaasd. Elke klas had wel mensen die net nergens bij hoorden. Zij had altijd geprobeerd vriendelijk te zijn als ze niet werd afgeleid door haar boeken, het bos of de rest van de wonderlijke wereld in haar optimistische kinderbrein.

“Ik had geen idee.”

En toen later:

“Het spijt me.”

Als er iets was waar ze in uitblonk, was het wel verantwoordelijkheid nemen. Het was niet voor niets zij die onderweg was naar Oma en niet een van de andere gezinsleden. Alberts woede verliet hem als een leeglopende ballon na zijn tirade, maar de wegneming van woede maakte ruimte voor minachting.

Voor uren verdeden ze de kostbare tijd in stilte. Vele bomen hadden de tijd om het raam in en ook weer uit te schuiven. De andere passagiers raakten langzaam door

hun gespreksmateriaal heen en het geluid van de trein zelf was nu de enige afleiding. Toch hadden die ontwikkelingen geen invloed op het sudderende branden van oude pijn en het prikken van verwarring en twijfel door de nieuwe informatie. Hun stille gevecht van onbegrip en onveranderlijkheid was als bekkens in een orkest die tegen elkaar aansloegen en alle rationele processen overstemden. Zou hun laatste uur zo in boze, afwachtende stilte plaatsvinden?

Hij had kunnen zeggen dat hij het begreep. Zij had hem kunnen overtuigen om een snoepje te proberen, waarna hij zich onder het genot van de zoetheid zou ontspannen tegen de rugleuning en ze zouden beiden lachen terwijl de zon onderhand lager was gaan schijnen. Maar de drie belangrijkste woorden werden niet uitgesproken. En anders zou het hoogstwaarschijnlijk overstemd worden door het geschreeuw van de trein en de mensen om hen heen dat zodadelijk zou beginnen. Zo was het dat haar laatste gedachte op aarde zou worden dat hij er in het gouden zonlicht niet uitzag als de bittere man die hij leek te zijn geworden. Het spijt me. Ik vergeef je. In plaats daarvan luisterden ze, samen met de rest van de coupé, naar de verkoopjongen die schreeuwde:

“Klif! Klif! Jezus, Maria en Jozef, we rijden recht het ravijn in! Pas op! Mijn arme Berthe zal ontroostbaar zijn. Waarom word ik zo gestraft? Allemaal bukken!”

De Reünie

Foppe van Berkel

Bron: <https://media.istockphoto.com/id/467813160/nl/foto/punk-guy-looking-at-himself-in-a-shattered-mirror.jpg>

Met kloppend hart stond Brian voor zijn oude studentenflat. Onbewust was hij alle vluchtroutes aan het bedenken. Het had anderhalve week geduurd voordat hij zijn uitnodiging voor de reünie had geopend. De brief had een plek verdiend tussen de steeds groter wordende hoop papieren op tafel, verstopt in een oerwoud van vuile glazen en aangekoekte pannen. Op vrijdagavond, na een mislukt codeerproject en een vijfde glas whiskey, had hij de envelop opengescheurd. Stiekem had hij gehoopt dat de datum al verstreken was.

“Je bent uitgenodigd voor het twintigjarig jubileum van de Rijn en Schiekater!” Tijdens de klim naar boven voelde hij zich een tijdreizende toerist. Eenmaal aangekomen stond de voordeur op een kier. Erop hing een papiertje.

“Fusie afgehuurd voor reünie!”

Bij binnenkomst nam hij een laatste pepermunt en controleerde zijn adem. In de gang was alles hetzelfde maar toch wezenlijk anders. Brian zag echter voorbij wat op het eerste gezicht te zien was. Hij zag vroeger. Hij zag San die naar de wc wordt gedragen door Jap en Ali. Hij zag Rick en Lara die een diepgaand gesprek houden over eenden. En hij zag een gat in de muur, met een lijst eromheen. Een houten lijst met glas die je gezicht misvormde door het gat dat erachter zat. Als een schip teruggetrokken door de stroming strandde hij terug bij die avond en begon hij hem te herleven.

“Jan!” klonk het vanuit de fusie.

Men vond 'Brian' te lang en te ingewikkeld om uit te spreken in een huis met vooral korte namen, dus hielden ze het op de tweede lettergreep.

“Kap met Tim bekken en kom bussen. En neem wat van het Gordijn mee.”

De gezamenlijke ruimte was direct verbonden aan de keuken, maar omdat koken en pilsen 'niet te combineren waren' werd de biermuur geïntroduceerd om de twee te scheiden, ter inspiratie van Jap. Hij wilde architect worden. Brian had de naam bedacht: het Hoppige Gordijn. Voor zichzelf pakte hij een cola. Ali draaide de volgende kaart in de bus om. Iedereen die dezelfde kaart had, legde deze op en mocht slokken uitdelen.

“Vier voor Rick.” zei Lara. Rick pakte vastberaden zijn kaarten.

“Acht voor Lara. De twee keken elkaar vijandig aan.”

“Acht? Dat acht ik stom.”

“Ik acht jouw hoofd stom.”

De groep zuchtte. San legde op.

“Acht voor alle anderen, zodat wij ook wat kunnen drinken.” Rick en Lara haatten

elkaar, ironisch. Als de een iets zei, klonk er meestal een kinderachtig weerwoord van de ander. Iedereen in het huis voorspelde dat de twee zouden trouwen, maar niemand was serieus. Alleen Brian leek er wat van te menen.

Nieuwe biertjes verzamelden zich als onkruid op de tafel. Langzaam torenden ze als wolkenkrabbers boven Brians cola uit. Om hen heen zag hij zijn huisgenoten doen wat studenten het beste deden: dronken zijn. Men had de bus verlaten en was inmiddels verspreid door de fusie. Hij probeerde er wat van mee te krijgen.

“Ik ben al bijna klaar met de methodologie, pronkte Ali.”

“Methodologie bij een filmwetenschap essay is toch gewoon schrijven tot je de woordlimiet haalt?” lachte San.

Ali rolde zijn ogen.

“Ik had echt gewild dat we die student Nederlands hadden ingestemd. Als enige geesteswetenschapper in dit huis ben ik vies in het nadeel. Maar ooit zullen jullie spijt krijgen. Op jullie knieën gaan en smeken voor mijn vergiffenis en een rol in mijn volgende stuk in de Leidse Schouwburg.”

Even was het stil.

Aan de andere kant van de ruimte klonk een geschreeuw.

“Ook zonder het blikje tegen je hoofd te slaan was ik overtuigd van je mannelijkheid Tim,” zei Lara.

Rick legde een hand op Tims schouder.

“We weten allemaal hoe assertief drank je maakt. Weet dat als je iemand nodig hebt om tegen te praten of mee te knuffelen, Lara er voor je is.”

Tim duwde Ricks hand weg, zodanig hard dat deze in zijn gezicht kwam. De paar die voldoende bij zinnen waren, keken nu mee. Rick stapte verward naar Tim toe.

“Waar was dat voor nodig?”

Tim draaide zich niet om. In een snelle beweging gooide hij zijn hoofd naar achter tegen Ricks neus aan, die niet lang daarna begon te bloeden. Lara ving hem op en iedereen keek nu mee. Tim tuurde een moment naar de geschokte gezichten, pakte zijn bier en liep naar de gang. Even stond hij hevig ademend voor de voordeur, waarna Brian bij hem kwam.

“Ik... denk dat dit een goed moment is voor reflectie. Om te kijken naar wie je nu bent en wie je zou willen zijn. Volgens mij wil geen enkel deel van jou Rick pijn doen. Volgens mij schreeuwt alles tegen je dat dit de laatste keer moet zijn. Dus laat het de laatste keer zijn. Zodat wanneer je later in de spiegel kijkt en terugdenkt aan deze avond, je jezelf kunt zien lachen in plaats van fronsen.”

Tim kneep in zijn vuisten tot zijn knokkels rood werden. In een schijnbeweging draaide hij zich om, slaakte een harde kreet en ramde zijn vuist door de wand. De twee keken elkaar geschrokken aan. Plotseling voelt Brian weer dat hij terug is uit zijn herinnering. Even moet hij wennen van de jetlag van het heden.

Naast hem staat Tim.

“Gek dat ze die lijst hebben laten hangen. Het zal wel een stukje huisgeschiedenis zijn geworden. Zelf ben ik blij om het te zien. Door die avond en door jouw advies is alles de goede richting op gegaan.”

Hij glimlacht tevreden en loopt terug de fusie in. Daar ziet Brian een groep mensen die slechts in de verte iets weg hebben van zijn huisgenoten. Ze hebben echter allemaal één ding gemeen. Hij ziet hoe Jap foto's laat zien van een van zijn nieuwe gebouwen, waar Brian als eerste geregeld naar vroeg. Hij ziet Ali tegen San praten over zijn nieuwe theaterstuk, waarvan Brian vroeger als enige de opvoeringen bezocht. Hij ziet Rick en Lara in discussie over welke kleur de babykamer zou worden. Brian had de eerste date geregeld. En hij ziet Tim: rustig, lachend en met een glas water in zijn hand. Even kijkt hij terug naar het gat in de muur. Naar de lijst. Naar zijn misvormde gezicht in de weerspiegeling.

Hij kan niet zien of hij lacht of fronst.

De Supermarkt

Foppe van Berkel

Bron: <https://images.squarespace-cdn.com/content/v1/5519abf8e4b037527671bad9/1474315458830-71D94NKQQN2CTR7Z8TPL/bigstock-supermarket-103018157.jpg>

Van mijn eerste jaren in de supermarkt herinner ik me niet veel, maar dat heeft iedere baby hier. Alles wat ik van deze tijd weet is verteld en herverteld door mijn ouders, familie en vrienden. Door roddelbladen, magazines en oude reclames. Door een grappig verhaal of een ontroerende anekdote. Maar het zijn niet mijn herinneringen. Mijn eerste herinneringen zijn vage beelden van flikkerende lichten en voorbijrazende gezichten. Van piepende winkelwagens en piepende kassa's. Vallende producten en vage muziek. Opvallende voorvallen zoals ruziënde stellen, schreeuwende kinderen en gierende groepen vrienden.

Specifiek herinner ik me een dag waarop ik rondrende door alle gangpaden en met mijn handen door de schappen vloog alsof het drogende waslijnen waren. Ik zal niet ouder dan vier zijn geweest. De supermarkt leek oneindig: mijlenverre gangen en producten met alle kleuren van een regenboogijsje. In het pad van de zuren was een jongen, die er toen nog uitzag als een man, een omgevallen pot augurken aan het opruimen, terwijl ik vrolijk door rende. Er klonk een waarschuwend schreeuw en voordat ik het wist gleed ik uit over het augurkensap en landde met mijn knie in het glas. Een van de medewerkers kwam langs om het glas uit mijn knie te halen en pleisters te plakken. De pijn leek oneindig, al duurde het waarschijnlijk niet meer dan een halfuur. Maar het meeste van alles is de geur me bijgebleven: een stekend zure augurkengeur die mijn neus teisterde en hem voor de rest van mijn leven niet meer losliet. Sindsdien heb ik nooit meer een augurk in mijn winkelwagen geplaatst.

Deze jonge jaren worden voor mij vooral getypeerd door verwondering en ontdekking. Ik wilde alles weten, want alles was nieuw, onbekend, interessant, en soms eng.

“Wie is dat?”

“Hoe werkt dit?”

“Wat is dat dier?”

“Waar gaat die deur naartoe?”

“Dat is een andere afdeling” verklaarde mijn moeder.

“Daar hebben ze andere woorden. Zien ze er anders uit. Hebben ze andere producten. Andere soorten winkelwagens en kassa's. Soms gaan we daarheen voor een weekje om te zien hoe het is, even weg van onze afdeling. Soms komen ze hierheen om dezelfde reden. Soms komen en gaan mensen voor langere tijd. Soms vinden ze het zo leuk dat ze niet meer terugkomen.”

“Soms alleen om ons werk te stelen”

vulde mijn vader aan die vervolgens een tik op zijn neus kreeg van mijn moeder. Ik snapte niet waarom.

Als ik mijn familie vroeg waarom we in de supermarkt waren, kreeg ik altijd hetzelfde antwoord. Als je alles hebt gehaald wat je nodig hebt, ga je naar de kassa om af te rekenen. De meeste klanten hebben daar dan vrede mee. Sommige willen echter nog niet afrekenen. Bang voor wat erna gebeurt, overtuigd dat ze toch nog iets nodig hebben. Maar op een gegeven moment is het geld op en heb je geen keuze. Dan moet je naar de kassa.

“Wat gebeurt er daarna?” vroeg ik dan.

“Dan verlaten we de supermarkt.”

“En daarna?”

Verschillende mensen gaven me verschillende antwoorden. Sommige zeiden dat je dan in een andere supermarkt kwam. Sommige zeiden dat er niets was, dat we simpelweg niet meer zouden bestaan. Sommige zeiden dat je dan op een ander soort plek kwam, een die onbegrijpelijk en adembenemend is. Oneindig groter en oneindig interessanter. Met natuur en uitzicht die de breedste verbeeldingen voorbijgaan. Met andere wezens die totaal niet lijken op mensen, maar toch ook weer wel. Met oneindig veel banen en oneindig veel hobby's. Oneindigende interesses en passies. Dit was mijn antwoord. Dit was het antwoord waar ik in wilde geloven. Er moest meer zijn. Meer dan alleen piepende winkelwagens en piepende kassa's. Vallende producten en vage muziek. Meer dan alleen de supermarkt.

Naarmate ik groter werd, werd alles om me heen kleiner. Gangpaden waar ik vroeger uren door kon wandelen, doorliep ik nu binnen een kwartier. Schappen die vroeger hoog boven me uittorenden, waren nu maar iets groter dan ik. Producten die ik vroeger met enthousiasme in mijn winkelwagen deed, liep ik nu zonder te kijken langs. Mijn aandacht was gevestigd op de supermarkt zelf. Op hoe die werkte, hoe die bleef bestaan. Op de vakkenvullers die het magazijn ingingen en terugkwamen met nieuwe producten. Soms ving ik een glimp van de binnenkant van het magazijn: groot, grijs, industrieel. Maar bij de deur werd ik keer op keer tegengehouden door dezelfde tekst:

Alleen toegang voor werknemers.

Zodra ik oud genoeg was, klopte ik bij de baas aan. De dag van mijn sollicitatie werd ik al aangenomen. Mijn vader gooide een mango in de winkelwagen die vervolgens openbrak, waarop mijn moeder afwijzend reageerde. Niet iedereen was even dol op vakkenvullers. Ze waren klantvriendelijk, respectloos, konden alleen foute of vage instructies geven. En als producten ontbraken of over de datum waren, kregen de

vakkenvullers de schuld. Maar ik wist dat ik anders zou zijn.

Mijn eerste jaren als vakkenvuller worden voor mij vooral getypeerd door verwondering en ontdekking.

“Waar staat dit?”

“Hoe gebruik ik mijn scanner?”

“Wat is die afdeling?”

“Hebben we dit nog? Een klant vraagt ernaar.”

“Helaas hebben we het niet meer!” zei een van mijn collega's dan.

“Ik heb net nog gekeken” knipoogde hij naar de rest van de groep die vervolgens begon te lachen.

Onovertuigd stapte ik naar het magazijn. Na wat bukken en karren langsgaan, vond ik toch het product dat de klant zocht. Opgelucht liep ik naar de klant en handigde haar het product vrolijk aan, waarna zij blij doorging met boodschappen doen. De andere vakkenvullers keken hoofdschuddend naar elkaar. Ik snapte niet waarom en zuchtte gefrustreerd.

Als ik mijn collega's vroeg waar alle producten vandaan kwamen, kreeg ik altijd hetzelfde onenthousiaste antwoord. Als de schappen leeg zijn, worden de producten bijbesteld door een leidinggevende. Vervolgens worden ze door de vrachtwagen geleverd in grote karren.

“Waar komt de vrachtwagen vandaan?” vroeg ik dan.

“Van buiten de supermarkt.”

“En wat ligt er buiten de supermarkt?”

Wederom kreeg ik dezelfde antwoorden. De vrachtwagen kwam van een andere supermarkt. Of hij kwam van dezelfde onbegrijpelijke en adembenemende plek. Oneindig groter en oneindig interessanter. Met voertuigen die totaal niet op vrachtwagens lijken, maar toch ook weer wel. Met wegen die horizons voorbijgaan onder de mooiste luchten die ik me nooit zou kunnen voorstellen.. Of hij kwam nergens vandaan en ik moest mijn bek houden. De enige zekerheid is dat elke dag de vrachtwagen komt en weer weggaat. Meer doet er niet toe. Dus kon ik er beter over ophouden, of het erop wagen en oprotten.

Naarmate ik langer in dienst was, werd mijn geduld kleiner. Ik zette producten verkeerd, legde ze niet meer op datum en verloor mijn respect. Als klanten me vroegen of we nog iets achter hadden liggen, liep ik naar het magazijn en wachtte ik daar. Nik-

send. Minutenlang. Waarna ik kil en breindood naar de klant terugliep en geforceerd mijn beleefde stem opzette.

“Helaas hebben we het niet meer!”

Dan liep de klant teleurgesteld maar begripvol weg. Levenloos pakte ik een pot augurken van mijn kar. Ik keek naar de ruziënde stellen, schreeuwende kinderen en gierende groepen vrienden. Naar de vakkenvullers. Naar de pot augurken in mijn hand. Toen ik als klein kind uitgleed, leek hij oneindig groot. Alles was nieuw, onbekend, interessant en soms eng. Nu was alles oud en bekend, maar nog steeds eng. Alles was hetzelfde. Alles was klein, maar mijn handen waren groter. Kort erna liep mijn leidinggevende langs en zei dat ik moest doorwerken. In de achtergrond hoorde ik het gelach van mijn collega. Een ritmisch en bijtend gelach dat oneindig lang leek te duren. Bij elke lach knelden mijn oren. Bij elke lach hoorde ik piepende winkelwagens en piepende kassa's. Vallende producten en vage muziek. Ik draaide me om en wierp de pot naar hem toe, die rechtstreeks zijn hoofd raakte. Ongecontroleerd zakte hij ineen tegen de schappen, die producten om hem heen kapot lieten vallen. Om me heen hoorde ik een oneindig lange stilte.

Van mijn laatste jaren in de supermarkt herinner ik me niet veel. Ze gingen allemaal op elkaar lijken, maar dat heeft iedereen hier. Nu ik wat ouder was, deed ik meestal in mijn eentje boodschappen. Mijn ouders zeiden dat ik een partner moest vinden om boodschappen mee te doen. Misschien dat we dan onze eigen kinderen konden krijgen. Dan rolde ik met mijn ogen. Kinderen stellen te veel vragen. Naïeve en irritante vragen. Vragen waar we toch geen antwoorden op hebben. Dus je kunt er beter over ophouden of het erop wagen en oprotten. Langzaam liet ik de grip op mijn winkelwagen los. Om me heen hoorde ik niks en zag ik niks. Alles vaagde naar de achtergrond terwijl ik met lege handen naar de kassa stapte, waar de caissière me verbaasd en afwachtend aankeek. Ongeïnteresseerd zei ik mijn laatste woorden in de supermarkt.

“Ik heb niks.”

En liep door.

De Betekenis van de Wind

Frankie Pulleman

Bron: <https://www.shutterbug.com/content/drainpipes>

Er zijn alweer drie weken voorbijgegaan sinds ik ben weggewaaid. Ik was verloren. Het was niet haar schuld, die van dat meisje, het was de wind. Het meisje wilde mij meenemen naar huis, de wind had een ander plan. Drie hele dagen zweefde ik langs bomen, huizen en velden, totdat ik hier terecht kwam. Ik ben hier nu al te lang, niemand valt het meer op dat ik hier zit. Toen ik hier net was komen wonen, probeerde mijn buurman me hier weg te krijgen, het had geen nut. Ik woon hier nu en er is niemand die er iets aan kan doen, niemand behalve de wind. Twee weken terug vloog er een groep vogels langs. Ze kwamen heel dichtbij en ik was erg nerveus, maar de wind blies ze weg, ze wil dat ik hier blijf. Ik zit hierboven op het gebouw en kijk naar de mensen die komen en gaan. Ik versta maar delen van wat ze zeggen, maar ik zie ze, en vul de rest aan met mijn verbeelding.

Vanochtend kwamen er vier mensen aan met een grote sofa, verdeeld tussen drie van hen, Beker, Baard en Boek. De vierde bewoner, Boon, keek toe, gaf hen instructies voor hoe ze moesten manoeuvreren. Ik geef de bewoners namen. Het meisje gaf mij een naam, het begon met een B, dus die van de bewoners ook. Namen horen bij een mens, beschrijven hun functie, dat is wat ik in ieder geval geleerd heb. Warme lucht stijgt op, ik kon het voelen, het was warm vandaag. Na twee minuten begon Baard te schreeuwen tegen Boon, al snel voegde Beker zich aan het koor toe. Boek bleef stil. Boon draaide zich abrupt om en liep naar binnen, het geschreeuw negerend. Baard liet de bank vallen en stormde er schreeuwend achterna, Boek probeerde hem te kalmeren en Beker volgde ook. Hun stemmen verdwenen met hen. Nu hield niemand de bank meer vast, en stond die daar maar, alleen, net zoals ik. Er ging een vogel op zitten, alles was stil. Ik weet niet wat ik hier doe.

Na een lange stilte, die zelfs de vogels en het voorbijrazende verkeer niet konden opvullen, kwam er een persoon aangewandeld met twee zware koffers achter zich aan en een flinke rugzak op hun rug. Een nieuwe bewoner zorgt altijd voor nieuwe verhalen. B. Bewoner.

De volgende dag zie ik Bewoner weer buiten verschijnen, met boodschappentassen in de hand. Die was zo'n tien meter verwijderd van het gebouw toen ineens een van de grote kartonnen tassen in hun handen scheurde, en hun boodschappen zich verspreidden over de grond. Op datzelfde moment is Baard naar buiten gewandeld. Ze voeren een vriendelijk gesprek en de vogels in de bomen lijken hun gesprek te imiteren. Baard en Bewoner beginnen samen de gevallen boodschappen op te rapen, een deel belandt in Bewoners nog intacte tas en de rest in de handen van Baard.

Plotseling kijkt Bewoner omhoog en ziet me hier zitten. Die wijst naar me en Baard volgt hun blik. Bewoner blijft praten met Baard, maar wendt hun ogen geen enkele keer van me af. Die lijkt wel met mij te praten. Moeizaam, met de boodschappen in hun armen, vinden Bewoner en Baard hun weg terug naar de flat, waardoor ze uit mijn zicht verdwijnen. De vogels lijken ook te zijn opgehouden met zingen. Ik ben weer alleen gelaten.

Nu tikt de tijd door en ik kan niet besluiten of de weken te snel, of juist te langzaam aan me voorbij gaan. Ik aanschouw de mensen van de flat wanneer ze deze verlaten of juist opnieuw betreden, maar elke keer wanneer Bewoner tevoorschijn komt, lijken mijn gedachten sneller te gaan dan ik bij kan houden. Mijn nieuwsgierigheid is veranderd van een manier om tijd te doden in een steeds intenser wordend verlangen. Een verlangen naar kennis, naar nieuwe ontmoetingen. Elke keer wanneer Bewoner het gebouw verlaat of betreedt staat die eventjes stil en kijkt me aan, maar gaat na even aarzelen toch altijd verder hun gang. Op een dag hoor ik het raam naast me openen. Er komt ineens een grote stok tevoorschijn, die me een paar keer port, voordat het mijn lint te pakken heeft. De wind wordt onrustig en ik beweeg voor het eerst in weken. Zodra ik bij het raam aankom, zie ik voor het eerst het bekende gezicht van dichtbij. Bewoner lacht als die me ziet en haalt me naar binnen, bedankt de eigenaar van het appartement en baant zich dan een weg naar hun eigen. Ik ben verlost van de hoek die ik wekenlang mijn thuis heb genoemd, ik ben nu vrij.

Het appartement is rommelig. Hier en daar liggen er nog vellen bubbeltjesplastic, een collectie aan glazen flessen en opgevouwen kartonnen dozen voor bij het oud papier.

“Welkom in mijn nederige stekje, let vooral niet op de rommel,” zegt Bewoner terwijl die me meeneemt naar de keuken. Er staat een stofzuiger in de hoek, maar uit de kruimels op de grond en op het aanrecht is op te maken dat degene die hem daar heeft neergezet, vergeten is hem daadwerkelijk te gebruiken. Alhoewel de wind hierbinnen minder te voelen is, voelen de vlagjes die wel door het appartement blazen opdringeriger dan voorheen.

Bewoner rommelt wat in de lades van de keuken. Het is duidelijk dat die hier pas net is komen wonen, want het kost hen een aantal pogingen voordat die de lade opent die die leek te zoeken. De wind blaast zachtjes langs me heen en draait me om naar de woonkamer, ik heb eindelijk de tijd om de rest van het appartement tot me te nemen. De inrichting van het appartement oogt alsof iemand een puzzel in elkaar probeerde

te zetten, er halverwege achter kwam dat die niet compleet was, en besloot stukjes uit andere puzzels te halen en ze in de puzzel te forceren.

De beweging van Bewoner in de keuken draait me langzaam rond, net op tijd om iets te zien glanzen in mijn ooghoek. Met een pang van rubber en helium stijg ik op, terwijl mijn lichaam valt. Ik word een met alles en alles wordt een met mij, nu ben ik nooit meer alleen.

Zijn Omhelzing

Frankie Pulleman

Bron: <https://www.timberwise.co.uk/2021/11/is-black-mould-dangerous/>

Er zit een vlek op mijn plafond. Hij spreidt en kruipt en groeit maar door. Het is een beeld om te aanschouwen.

Deze situatie begon vier maanden nadat ik was bevallen van mijn eerste kind, Gilda. De man in kwestie wilde er helemaal niks mee te maken hebben, dus vier maanden lang was het Gilda en ik alleen in mijn appartement. Soms kwam er bezoek langs, om te zien hoe het met Gilda ging, om woorden van steun te delen, cadeautjes te brengen en te doen alsof ze snapt hoe ik me voelde. Andere moeders verzekerden me dat het makkelijker zou worden, dat een baby het beste was wat me had kunnen overkomen. Het deed niet veel om mijn stemming te verbeteren, maar ik knikte ze lachend toe en verzekerde ze dat het prima ging, dat 'ja het zal gewoon even wennen zijn'. Maar ik leek niet te kunnen wennen aan het feit dat mijn leven nu in dienst stond van iets waar ik helemaal niet voor had gekozen.

De eerste keer dat ik Hem zag, was toen mijn zus op visite kwam. We zaten in de woonkamer thee te drinken, koekjes te eten toen Lola ineens geschrokken haar gewoonlijke monoloog onderbrak. Ik vroeg haar bezorgd wat er mis was, maar ze leek al snel weer hersteld te zijn van de schrik. Ik wilde me omdraaien om te kijken wat ze gezien had, maar ze onderbrak me.

“Oh jeetje,” zei Lola met een lachende zucht van opluchting.

“Ik dacht even dat ik een spin zag.”

Ze stond op om de vlek van dichterbij te bekijken en ik liep mee.

“Zoals ik al bang was. Dit krijg je vaker in dit soort oude appartementen. Ik had je nog zo gewaarschuwd toen je hier in wilde trekken. De appartementen aan de andere kant van de stad zijn duurder, maar dan heb je ook wat.”

Lola ging zitten en pakte haar kopje thee weer op.

“Maar goed, ik zal erover ophouden. Ik heb een collega die laatst net zo'n probleem heeft gehad. Ik zal hem vragen wat die had gedaan om er vanaf te komen,” stelde Lola me gerust.

Ze maakte haar eerdere verhaal af, met meer haast dan ik van haar gewend was. Toen ze vertrok, werd ik alleen gelaten in de stilte van het appartement, in de stilte van mijn bestaan, iets wat moederschap niet kon opvullen.

De volgende dag ging de bel. Ik liep gespannen naar de deur toe aangezien ik geen bezoek verwachtte. Toen ik opendeed, stond Lola daar. Ze lachte vriendelijk toen ze me zag.

“Ik weet dat ik later deze week pas langs zou komen, maar ik kon de gedachte van

die arme Gilda in dit appartement met die schimmel echt niet aan. Schimmel in huis is niet goed voor je gezondheid, weet je. Misschien moet je even met haar langs de dokter om zeker te weten dat alles nog ok is!”

Lola deed haar schoenen en jas niet uit terwijl we samen in de gang stonden en maakte geen aanstalten om verder te komen.

“Oh, ik moet snel weer weg om eten te maken voor de kinderen, je weet hoe het is.” Ze reikte me een kartonnen tasje aan.

“Maar hier is de schimmelreiniger die mijn collega had gebruikt, de instructies zitten erbij. Zolang je die volgt komt alles gewoon goed, zei die. Maar probeer Gilda vooral weg te houden uit de woonkamer zolang het er nog zit!”

Zo snel als Lola aangekomen was, verdween ze ook weer. Ik was nogmaals alleen achtergelaten in de leegte van mijn appartement.

Gilda lag nog stilletjes te slapen en uit haar kamer kon ik niets horen, iets wat in de afgelopen vier maanden niet vaak was voorgekomen. Ik reikte mijn hand in de tas en haalde de schimmelreiniger eruit terwijl ik door de gang richting de keuken liep, waar ik de rest van de schoonmaakspullen bewaarde. Maar toen ik langs de deur van de woonkamer liep hoorde ik een vreemd gezoem. Nieuwsgierig en verward opende ik de woonkamerdeur. De schimmelreiniger stopte ik terug in het tasje en zette ik neer op de grond. Ik liep richting de schimmelvlek op het plafond, hetgeen waar het vreemde geluid vandaan leek te komen, en toen zag ik Hem. Voor de eerste keer zag ik Hem echt, niet voor wat Hij leek te zijn, maar voor alles wat Hij nog kon worden. Ik bood haastig mijn excuses aan en gooide de schimmelreiniger zo snel mogelijk weg. Vanaf dat moment waren het niet Gilda en ik, maar Gilda, ik en Hij in dit appartement. Mijn leven zou ik in dienst spenderen van Zijn groei.

Tijd die normaliter werd besteed aan mezelf, huishoudelijke klusjes of Gilda werd vanaf nu aan Hem besteed. Ik deed natuurlijk het minimale om Gilda en mij in leven te houden, om mijn zus gerust te kunnen stellen, maar ik moest er alles aan doen om Hem te laten groeien. In ruil voor mijn hulp fluisterde Hij mij woorden van dank en beloftes toe. Beloftes van wat ik kon worden, van wat Hij mij kon geven.

Elke ochtend zorgde ik ervoor dat alle ramen in huis gesloten waren, zette ik mijn douche op zijn heetst en liet ik het bad vullen. Ik schrobde mijn huid om alle onzuiverheden die mijn ziel bevatte, die ervoor zorgden dat ik Hem nog niet waardig was, weg te wassen. Ik liet de stoom de kamer vullen tot er haast geen plaats meer was voor zuurstof in mijn longen, en opende vervolgens de badkamerdeur. De enige

andere open deur in het appartement was die van de woonkamer ertegenover, zodat alle stoom de ruimte kon vullen. Nog nat van de douche achtervolgde ik de stoom de woonkamer in. De druppels hingen van de muren, het plafond en het meubilair. En Hij lachte me toe. Zijn geluk weerkaatste van elk oppervlak in de kamer. Zijn armen leken de kamer te knuffelen, uitstrekkend van de plek op het plafond waar Hij was ontstaan. Ik keek toe in genot. We hadden nog een lange weg te gaan voordat Hij volmaakt zou zijn, maar elke dag slokte Hij iets meer van mijn wereld op.

Nog druipnat trok ik mijn kleren aan en vertrok ik naar de supermarkt. Ik zocht naar groente en fruit wat betere dagen had gezien en rekende af. Eenmaal thuis, haalde ik de kristallen schaal van mijn oma uit de kast in de eetkamer en legde het fruit en groente erin. Ik liep terug naar de woonkamer met de schaal in de hand en ging zitten op mijn knieën. Ik zette de schaal voor me uit en zei mijn dagelijkse gebed. Toen het gefluister van Hem toestemmend klonk keek ik weer op en stond ik met de schaal in mijn handen weer op. Ik plaatste de offers in de hoek waar Hij zich nog bevond, van waaruit Hij de kamer tot zich nam. Toen ik klaar was, bad ik nogmaals tot Hem, tot Hij me vertelde de kamer te verlaten.

Zo ging het elke dag, drie maanden lang. Er kwamen geen mensen meer op visite, en mijn voicemail vulde zich langzaam op met telefoontjes van familie, vrienden en werk. Het maakte niet uit, ik had een groter doel gevonden. Ik zou ze Hem me niet laten afpakken. Ik vond gedurende de drie maanden kolonies van Hem verspreid door alle kamers van het huis, in de hoeken en kieren. Overal, behalve in de kamer van Gilda.

Eens toen ik mijn weg baande van de keuken naar de woonkamer, om mijn gewoonlijke offer aan hem te brengen, werd ik overvallen door een zacht geluid. Toen ik Gilda's deur op een kier zag staan, bevroor ik. Ik zette de schaal net te hard neer op het kastje in de gang en betrad de kamer wiens lucht gevuld werd met korte adempjes in plaats van gefluister. Ik haastte naar de keuken om een fles voor te bereiden en voedde haar, waarna ze weer in slaap viel. Daarna maakte ik verontschuldigend mijn rituelen af.

De volgende dag hield zijn groei op, kon ik Zijn stem niet meer horen. Zijn prachtige, aanbiddelijke, fluisterende stem was nergens meer te bekennen. Gepaniekeerd rende ik rond het appartement, maar nergens kon ik Zijn stem vinden. Plotseling hoorde ik een fel gekrijs, dat niks klonk als Zijn lieflijke stem. Woedend liep ik naar de oorsprong

van het geluid. Daar aanschouwde ik het kleine lichaampje in de wieg. Hetgeen wat de prachtige melodie van Hem leek te hebben weggedreven. Toen ze mij zag staan stopte het met huilen en keek het me verwachtingsvol aan. Wanneer het duidelijk werd dat ik niet van plan was haar te troosten, ging het oorverdovende gekrijs verder. Het deed pijn en ik wilde dat ze ophield. Ik hoopte met heel mijn hart dat mijn doorborende staar het tot stilte kon brengen, dit kleine mormel dat rond spartelde in mijn wieg de mond kon snoeren. Ik pakte het gedrocht op en hield het voor me uit. Het stonk. Het keek me verwachtingsvol aan en ik wilde dat het ophield met zoveel van me te verlangen. Ik liep met het wezen in mijn handen naar de woonkamer en zakte op mijn knieën voor Hem. Ik bad met de mormel in mijn armen en vroeg Hem om toestemming. Toen een soort vaag gezoem de kamer vulde, trok ik mijn sokken uit en zette ik een stap op de door Hem bezeten grond. Eenmaal bij de hoek aangekomen legde ik Gilda neer. Zodra het door had wat ik deed begon het weer te huilen, maar Zijn voldane stem overtrof het. Hij was tevreden. Het was oké, ze was nu veilig en volmaakt in Zijn armen. Het zou niet lang meer duren, beloofde Hij mij.

Drie dagen lang krijste Gilda. Toen hield ze op. Haar kleine lichaampje werd langzaam opgenomen in Zijn omhelzing. Het was zo ver.

Na mijn badkamerritueel te hebben afgerond, liep ik naar de woonkamer, die dusdanig door Hem was overgenomen, dat Zijn vingers de gang in begonnen te reiken, op zoek naar nieuw oppervlak om te verslinden. Ik liet de kraan in de badkamer lopen en nam voorzichtige stappen de woonkamer in. Ik liep naar de hoek en ging naast Gilda liggen. Lachend van geluk keek ik naar het plafond, en naar Gilda, die naast me lag. Ik pakte haar kleine handje vast in de mijne en sloot mijn ogen.

Er zit een God op mijn plafond. Hij houdt ons vast in Zijn omhelzing. Hij heeft mij verkozen.

Wennen

Job van Lobenstein

Bron: <https://www.bbc.co.uk/programmes/p08skglb>

In sommige opzichten leek het wel een beetje op thuis-thuis. Net als thuis-thuis stonden ook hier grote, groene eikenbomen, tenminste dat denk ik. Eigenlijk heb ik niet zo veel verstand van bomen. Ook hing hier een onaangename geur die me deed denken aan de boerderij van boer Wout. Als we klaar waren met houtkloven, keken wij nog eens bij de jonge pinken in de stal. Die puberende koeien braken meer dan eens los uit het veld. Ik weet nog goed hoe wij ooit op een zondagmorgen met z'n allen in de kerkbanken zaten en Binus een telefoontje kreeg dat zijn pinken aan het springen waren op de brink. Je had zijn gezicht moeten zien, GE-WEL-DIG. De eredienst werd onderbroken en alle boeren sprongen op om samen naar het midden van het dorp te gaan om de pinken te gaan vangen.

Mijn nieuwe burens lijken in dat opzicht wel een beetje op de pinken van Binus. Ze breken dan niet los uit het veld, maar wel uit de kamers. Net als de pinken nemen zij al hun zooi mee en spreiden ze het uit in de gangen. Het constante geluid van mijn burens zowel naast mij als boven en onder mij is wellicht te vergelijken met het geluid van een kippenstal. De mensen in de bierflat zijn anders dan de mensen uit het dorp. Soms zeg ik hier vrolijk 'Hallo', maar dan krijg ik van mijn brakke buurvrouw alleen wat gemopper terug. Als ik in mijn dorp 'Muej' roep, dan reageert een vaag bekende aan de andere kant van de straat gelijk terug met

“Mooi! Hoe giet mit joe moe Kloas?”

Ja, het voelde allemaal net wat anders.

De eerste dag in mijn nieuwe kamer was verschrikkelijk, ik wist alleen nog niet dat dit snel zou veranderen. Mijn ouders en mijn zus hadden de dag daarvoor nog geholpen met verhuizen maar hadden mij daarna achtergelaten in mijn nieuwe stal. Een kamer kan je het namelijk niet noemen. Gele vlekken als koeienpis lijken ooit te zijn ontstaan op mijn plafond en verspreidden zich langzaam richting de rechter muur waar ook de deur zit. De vlekken vielen me eerst niet op, totdat ik wilde kijken waarom mijn deur zo kraakte. Daarnaast was het ook ontzettend muf en warm in de kamer. Toen ik probeerde het raam te openen, begreep ik ineens waarom het zo warm en muf was. Blijkbaar had ooit iemand een spijker door het kozijn getikt omdat het raam niet fatsoenlijk dicht kon. Toen het avond werd herinnerde ik dat ik niet meer bij mijn moeder thuis woonde en dat ik nu dus zelf eten moet koken. Ik wilde een AVG'tje maken, maar ik had geen aardappelen. Ik liep daarom naar mijn rechterbuurvrouw en vroeg of zij nog iets had. Ze keek mij aan alsof ik van een andere planeet kwam en gaf mij zonder iets te zeggen twee aardappelen. Toen ze de deur voor mij dichtdeed, hoorde ik haar nog net tegen iemand zeggen:

“Oke, mijn nieuwe buurman is zo weird...”

Ik liep terug naar mijn kamer en voelde me eigenlijk best wel eenzaam. Alles en iedereen was zo anders dan ik en ik miste gewoon iemand met wie ik eventjes gezellig kon praten over koetjes en kalfjes.

Mijn eerste nacht was niet veel beter. Mijn rechterbuurvrouw had namelijk een wel erg gezellige avond met haar vriendje. En mijn bovenbuurman vond het een leuk idee om rond 12 uur nog even te gaan stofzuigen. Daarnaast hoorde ik het geluid van auto's razen. Ook al staat de bierflat niet langs een drukke straat, het geluid van de stad is toch anders dan dat van het platteland. Ik had werkelijk waar geen idee hoe ik in dit orkest van geluiden moest gaan slapen. Alleen mijn linkerburen waren stil. Om aan het geluid van mijn rechterbuurvrouw te ontsnappen, verplaatste ik mijn bed midden in de nacht naar de andere kant van mijn kamer. Dit hielp uiteraard niet aangezien mijn kamer maar 4 bij 3 is.

Gelukkig kwam de volgende morgen erg snel. Al vroeg werd er aan mijn deur geklopt, het was mijn linkerburen. Met mijn slaperige kop liep ik naar de deur, ik zag mijn gekrulde haren wild naar alle kanten staan toen ik kort in de spiegel keek. Ik had eigenlijk geen idee wie er aanklopte, maar als ik had geweten wie het was, dan had ik heel snel mijn haren op orde gebracht. Want toen ik de deur opendeed, stond ze daar, mijn linkerburen. Ik dacht dat de wichies uit het oosten mooi waren, maar zij deed alle vrouwen waar ik ooit voor was gevallen in 1 seconde vergeten. Haar haren waren rooier dan de bladeren van de herfst en haar ogen waren zo groen als het gras in de lente. Met mijn hoofd al tijdens de bruiloft keek ze mij een beetje ongemakkelijk aan. Ze stak haar hand naar mij uit om zich voor te stellen. Onhandig als een boer greep ik de hand net iets te hard vast. Ze liet dit niet merken, maar toen ik haar hand terug gaf, zag ik dat ik al het bloed uit haar hand had geknepen. Tegelijkertijd was bij mij al het bloed naar mijn wangen gestroomd.

“Ik ben Lieke,” zei ze.

“Lieke,” zei ik terug met een dromerige stem.

Ik heb eigenlijk geen idee waarom ik dat zei.

“Ik ben Klaas,” zei ik.

“Klaas,” zei Lieke terug met een glimlach.

“Aangenaam kennis te maken. Ik ben je linkerbuurvrouw.”

“En ik je rechterbuurman,” zei ik terug, terwijl ik meteen spijt had van mijn stomme reactie.

Waarom ben ik altijd zo sociaal incapabel, schoot er door mijn hoofd. Ze vroeg hoe

mijn eerste nacht was geweest in de bierflat. Ik vertelde haar hoe ik in het midden van de nacht mijn bed had verplaatst. Ze moest hierom lachen.

“Daar wen je wel aan,” zei ze.

“Ik hoop het,” dacht ik.

“Ik vroeg me af of je misschien wat suiker had die ik kan lenen, dat van mij is op en ik heb mijn yoghurt al in mijn schaalpje gedaan.”

“Natuurlijk,” zei ik!

Terwijl ik mij omdraaide, dacht ik dat misschien niet alles zo anders was als thuis-thuis.

Weg

Job van Lobenstein

Bron: <https://news.sky.com/story/boeing-737-cargo-plane-makes-emergency-landing-in-ocean-off-hawaii-12347337>

28 februari 2022

Het is alweer acht weken geleden dat ik haar gezien had. We hadden samen met alle boyfriends and girlfriends kerst gevierd bij haar ouders in Liverpool. Het was de eerste keer dat haar gescheiden opa en oma weer samen kerst vierden, gelukkig was er geen aanhang van hun kant bij. Het was trouwens ook de eerste keer dat Anna en ik samen kerst vierden, toch voelde het gek vertrouwd. Oud en nieuw hadden we met haar gezin doorgebracht in the Lake District. Om twaalf uur gaven we elkaar een kus en keken we naar buiten of er in de verte nog vuurwerk te zien was. Maar het enige wat we toen zagen was de prachtige sterrenhemel die ons een natuurlijke show gaf. De volgende dag gingen we de Old Man beklimmen in Coniston. Ik weet niet wiens idee dit was want het was verschrikkelijk koud. Daarnaast was het uitzicht ook belabberd door de mist. Anna was zichtbaar wel aan het genieten, zij had nog uren kunnen wandelen. Gelukkig gingen we snel terug en gingen we lekker cozy onder een dekentje Paddington 2 kijken.

Maar helaas, na twee sprookjesachtige weken kwam toch dat gevreesde moment er weer aan. We wisten dat het zou komen maar we bleven in de droom dat het niet hoefde. We zeiden niks, maar onze gezichtsuitdrukkingen verraadden onze gevoelens. Elke minuut dat we dichterbij ons afscheid kwamen begonnen onze harten sneller te kloppen. Mijn hele lichaam schreeuwde in stilte uit, ik wil dit niet! Toch gingen we door naar het vliegveld. Het afscheid zelf was ook stil, we zeiden niet veel. We lijken er beter in te worden. Toch blijft het niet makkelijk. We gaven elkaar een knuffel want dat is intiemer dan een zoen en ik draaide mij om. Niet omkijken, dacht ik, gewoon doorlopen nu. Ik wist dat ze bleef staan totdat ik uit beeld was, maar ik wist dat als ik zou kijken ik weer terug wilde rennen. Met tranen in mijn ogen haalde ik mijn toilettas uit mijn tas voor de security. Even doorbijten, morgen is de afstand weer normaal, dacht ik. Over een paar weken zie ik haar weer. Één uur later zat ik in het vliegtuig terug naar Amsterdam.

Nu zit ik weer in het vliegtuig, onderweg naar Finland. Anna studeert daar en ik ga haar weer opzoeken. We hadden de tickets al in december geboekt zodat we iets hadden om naar uit te kijken. De afgelopen acht weken waren anders dan normaal. Na de kerst leek er iets veranderd te zijn. Toen ik thuis kwam was de afstand inderdaad weer normaal, maar na een week leek er iets te veranderen. Anna was teruggevlogen naar Helsinki. De eerste week vertelde ze nog uitgebreid hoe ze over het ijs had gelopen naar Suomenlinna, een eiland ten zuiden van Helsinki. Er lag een dik laag sneeuw op

het ijs, maar iedereen liep er over heen dus het was blijkbaar veilig genoeg. Ook vertelde ze dat ze een extra schrijfvak was gaan volgen, gewoon omdat ze het leuk vond. Maar na het eerste weekend werd ze ineens stiller. Ze zei steeds minder wanneer we belden en ook over de app reageerde ze kort. Haar mentor had haar verteld dat ze niet meer door mocht gaan met haar studie. Anna was hier erg verdrietig over. Maar als dit haar zo verdrietig maakt, waarom praat ze er dan niet over?

Telkens wanneer ik aan haar vraag wat er aan de hand is verteld ze dat er niks is en dat het goed gaat. Wanneer ik laatst doorvroeg werd ze boos.

“Ik zei toch dat het goed ging?!” zei ze.

Ik merkte dat ik dan ook boos werd en ik vertelde haar dat ik haar niet geloofde. Het ging duidelijk niet goed toch? Waarom verteld ze nou niet gewoon wat er aan de hand is? Ik heb geen idee wat ik moet doen. Na een paar weken begon ze me zelfs uren te negeren. Zelfs al appte ik haar goedemorgen zei ze niks terug. Nu hebben we elkaar al een week lang niet gesproken. Ik probeerde haar gisteren nog te bellen maar ze nam niet op. Ik wilde overleggen over mijn bezoek in Helsinki. Ik heb geen idee of ze mij nu komt ophalen van het vliegveld, ik hoop het.

February 21st, 2022

Het is alweer 7 weken geleden dat ik hem gezien had. We hadden samen kerst gevierd met mijn ouders in Liverpool. De vriendin van mijn broer was er ook bij. Ook waren mijn opa en oma er, degenen die gescheiden zijn. Dit was best wel awkward. In december ging alles nog goed. Het was fijn om lekker thuis te zijn en me nergens zorgen over te maken. Het voelde zo goed om zo met hem te zijn. De afstand is soms zo moeilijk, ik mis vooral het gewoon samen zijn. We hoeven dan niet zoveel te zeggen, maar we kunnen gewoon zijn. Ik hou ervan om op de bank te liggen met mijn hoofd op zijn benen. Dan lees ik een goed boek en kijkt hij naar video's op Netflix. Met zijn hand streelt hij dan door mijn haren waardoor ik bijna in slaap val terwijl ik de woorden voorbij zie gaan, zoals ik een landschap voorbij zie gaan in de trein. Ook kan ik zo genieten van het samen uitlaten van Robert, Lottie. We kunnen urenlang hiken door de bergen van de Lake District. We hadden op nieuwjaarsdag samen de Old Man beklommen. Bij de voet van de berg lag er nog geen sneeuw, maar hoe hoger we kwamen, hoe kouder het werd. Toen we eenmaal boven op de berg stonden, waren we omringd met sneeuw. Het was verschrikkelijk koud. Maar ondanks de kou kon ik genieten. Het was een voldoening om helemaal de wolken in te klimmen. Ik had zo

nog urenlang kunnen wandelen, maar ik zag dat Robert wat minder genoot.

Het afscheid was weer moeilijk. Robert vloog vanaf Manchester Airport terug naar Amsterdam. Wat een rotvliegveld is Manchester Airport toch. Robert en ik hadden afgesproken dat we er nooit meer vandaan zouden vliegen, maar toch blijven we het elke keer doen omdat de tickets nu eenmaal zo 'goedkoop' zijn. Dat vindt Robert belangrijk, het zal wel een Nederlands ding zijn. Als het aan mij had gelegen, vlogen we namelijk elke keer vanaf Liverpool. Nadat we ongemakkelijk voor de gate elkaar lang hadden vastgehouden, was het toch tijd om hem te laten gaan. Robert had het zichtbaar moeilijk. Ik moet eigenlijk nooit huilen op het vliegveld, bij mij komt het verdriet als ik thuis ben. Nadat Robert was omgedraaid, bleef ik nog even staan totdat ik hem niet meer zag. Robert had zich niet meer omgedraaid, wat ik wel jammer vond. Ik had nog graag even willen zwaaien.

Volgende week komt hij hierheen. Ik voel me verschrikkelijk nerveus. Ik heb al een tijdje niet meer met hem gesproken, ik kan het gewoon niet. Elke keer als ik hem spreek, moet ik denken aan die ene avond... aaah....

Toen ik net teruggekomen was, ging alles wel oké. Ik was teruggegaan naar mijn studio in een grote studentenflat vlakbij de Mall of Tripla. Mijn studentenflat is een groot, grijs stuk beton met wat ramen erin. Het gebouw stamt nog uit het Sovjettijdperk en dat is goed te zien ook. Het lijkt wel alsof de architecten geen moeite hebben gestoken in het bouwproject. Ze hebben gewoon een willekeurig gebouw uit Sint-Petersburg gekopieerd en tien keer in deze wijk geplakt. Het weer daarnaast in Helsinki is net zo deprimerend, het sneeuwt continu. Daarnaast gaat de zon op om half tien en gaat hij alweer onder om kwart over drie. Kortom, het is koud en donker.

De eerste week was de sneeuw nog leuk, we gingen met wat medestudenten naar een sauna op Suomenlinna, we konden daar lopend naartoe! Maar na die week kreeg ik te horen dat ik niet mocht doorgaan met mijn studie. Mijn mentor vertelde mij dat ik 'te kwetsbaar en naïef' was. Ik vond het verschrikkelijk. Ik wilde zo graag de kunstacademie afmaken, maar blijkbaar was ik niet goed genoeg. Mijn vriendinnen probeerden me die avond een beetje op te vrolijken, dus namen ze me mee de stad in. Ik wou dat ze dat nooit hadden gedaan.

Ik vind het verschrikkelijk, ik weet dat Robert het niet gedaan heeft. Maar telkens als ik hem zie of spreek, zie ik die andere gast weer voor me. Ik vind het fijn om met

hem te praten, want ik mis hem verschrikkelijk. Maar het is zo lastig. Robert heeft heus wel door dat het niet goed met me gaat. Hij vraagt me continu hoe het met me gaat. Maar ik wil helemaal niet praten over hoe het met me gaat. Ik wil alles behalve dat. Maar Robert blijft maar vragen. Het voelt alsof hij continu aan me zit te trekken en te duwen. En als ik hem vraag of hij wil stoppen met vragen, dan wordt hij boos. Waarom is hij zo? Kan hij niet zien dat ik gewoon tijd nodig heb? Ik kan het nu gewoon even niet. Daarnaast zou hij me ook nooit geloven. Ik ben toch maar een 'kwetsbaar naïef meisje'. Daarnaast was het ook gewoon mijn eigen schuld. Ik had gewoon 'nee' moeten zeggen of hem harder van me af moeten duwen. Robert wordt sowieso boos op me als ik het hem vertel. Hoe heb ik hem dit kunnen aandoen? Ik kan hem echt niet meer zien, nooit meer. Ik kan maar beter verdwijnen, niemand wil me meer.

Rijntje

Karlijn Geurts

Bron: <https://c4.wallpaperflare.com/wallpaper/962/991/626/dog-puppy-hd-black-and-tan-smooth-dachshund-puppy-wallpaper-thumb.jpg>

Het is zaterdagochtend en ik zit alleen te studeren in de fusie. Ik maak liefst gebruik van de katers van mijn flatgenoten door lekker op de nieuwe dure bank te zitten, het enige meubel dat niet onder de biervlekken zit en dreigt door te zakken. Plotseling stormt Melissa de deur binnen, stuiterend van opwinding. In haar handen houdt ze het schattigste hondje dat ik ooit heb gezien, een piepklein teckeltje.

“Hij liep langs de Rijnkade,” legt ze uit,
“Helemaal alleen.”

Zodra ze het kleine hondje op de grond zet, begint het nieuwsgierig de kamer rond te snuffelen. Ik steek voorzichtig mijn hand uit om hem te laten wennen aan mijn geur. Hij snuffelt eraan en komt vervolgens gezellig tegen me aanleunen.

“Wat moeten we met jou?” vraag ik lachend aan hem.

“We houden hem,” zegt Melissa beslist.

“Ik heb al online gekeken en niemand uit de buurt mist een hond. Dus wij mogen hem houden. Eerlijk gevonden toch?”

“Maar...” stamel ik.

“Moet hij niet naar het asiel, of moeten we geen toestemming vragen aan de huisbaas, of...” Melissa wuift mijn zorgen weg:

“Het komt allemaal goed, Sanne, stress toch niet zoveel. Jij vindt hem toch ook superleuk?”

Dat vind ik ook eigenlijk wel, dus ik zeg niets terug.

“Ik beloof dat we heel goed voor je gaan zorgen,” zegt Melissa tegen het hondje en geeft hem een grote zoen.

“We noemen hem Rijntje, naar de Rijnkade waar hij is gevonden.”

Die middag gaan we naar de dierenwinkel om alles te kopen wat we nodig hebben om voor een puppy te zorgen. Melissa draagt Rijntje in haar armen en ik kan de boze blik van de winkelmedewerker haast op mijn rug voelen branden als ze hem alle speeltjes laat uitproberen. Ik probeer naar de voedingswaarde van alle soorten voer te kijken, maar Melissa trekt me weg om naar glitterhalsbanden te kijken.

“Maak het toch niet zo moeilijk, een hond hebben moet toch leuk zijn?”, zegt ze, terwijl ze de goedkoopste brokjes pakt.

“Niet die!”, roep ik uit.

“Daar zitten te veel granen in, grain-free is veel beter voor zijn gezondheid.”

“Oké, miss know-it-all,” zegt Melissa terwijl ze met haar ogen rolt.

“Zoek het dan zelf maar uit.”

Ik kies het voedsel wat volgens het internet het beste is. Het is duur, maar dan eet

ik zelf wel een paar dagen droog brood. Het zou helpen als Melissa het geld wat ze van me geleend heeft zou terugbetalen, maar dat heeft ze zelf veel harder nodig, voor nieuwe schoenen en gezichtsmaskers.

Terug op onze kamer hebben we eindelijk tijd om even te spelen. Ik probeer Rijntje wat commando's zoals 'los' en 'af' te leren en hem op de puppy pad te leren plassen, zoals ik ook thuis met onze honden deed. Maar Rijntje vindt het veel leuker om met de speeltjes te spelen waar Melissa hem mee afleidt. Hij krijgt een ongelukje op een kussen, maar we kunnen allebei niet boos op hem worden als hij zijn koppie zo schuin houdt en lief kijkt. Dat kussen kunnen we wel weggooien.

Rijntje vindt de stukjes pizza die Melissa hem onder de tafel voert lekkerder dan zijn eigen brokjes. Ik zeg dat hij er ziek van wordt, maar ze lijkt er weinig om te geven en gaat haar eigen gang. Het maakt haar natuurlijk niets uit dat ik opgegroeid ben met honden. Melissa heeft gelijk, want ze is Melissa.

Voordat we gaan slapen ga ik de hele kamer rond om te kijken of Rijntje nergens kan ontsnappen of zich kan bezeren. Pas als ik de kamer volledig puppy-proof heb gemaakt, kan ik eindelijk mijn ogen dichtdoen. Bijna gelijk word ik weer wakker gemaakt door een hartverscheurend gejank. Rijntje krabbelt aan de deur. Misschien mist hij zijn baasje en wil hij terug. Hij lijkt onrustig en ik besluit hem uiteindelijk in mijn bed te laten slapen. Als dank likt hij me. Het voelt geruststellend om hem dichtbij te hebben en hij valt al snel tevreden in slaap. Ik ben al zo gehecht aan hem geraakt, maar ik weet dat we eigenlijk niet goed voor hem kunnen zorgen in onze studentenflat.

Die ochtend word ik wakker door geschreeuw. Rijntje ligt niet meer naast me. Snel ren ik naar de fusie, waar de inhoud van een hele vuilniszak door de kamer verspreid ligt. Het lijkt erop dat Rijntje de restjes pizza van gisteren heeft gevonden.

“Los!” schreeuwt Melissa, terwijl ze achter hem aanrent.

“Af!”

“Stop met schreeuwen.” zeg ik, met een zo rustig mogelijke toon.

“Je maakt hem bang.”

Het is al te laat, van schrik heeft Rijntje op de bank geplast.

“Ik weet echt niet meer wat ik moet doen.” zegt Melissa met tranen in haar ogen.

“Ik dacht dat het allemaal goed ging komen als we maar lief voor hem waren, maar hij luistert niet, en nu heeft hij ook nog de bank verziekt, dat gaan we nooit terug kunnen betalen. Ik denk dat we het niet aankunnen.”

“Zullen we hem naar een asiel brengen?” stel ik voor.

“Ik heb een heel goed asiel gevonden, hier in de buurt, en ze hebben een plekje voor hem.”

Tot mijn verbazing reageert Melissa niet opgelucht, maar woedend.

“Heb je achter mijn rug om plannen met een asiel gemaakt? Denk je dat ik hem zomaar wegdoe?” sist ze.

“Nadat ik al die tijd voor hem heb gezorgd? Ik hou te veel van hem!”

Ze probeert Rijntje te pakken maar hij rent weg van haar met zijn staart tussen de benen en verschuilt zich achter mij.

“Jij hebt voor hem gezorgd?” roep ik uit.

“Ik heb onderzocht hoe we voor hem moeten zorgen. Ik heb geprobeerd hem te trainen en gerustgesteld toen hij angstig was. Wat heb jij gedaan? Je hebt hem behandeld als een stuk speelgoed. Hij is alleen maar naar die pizza gaan zoeken, omdat jij het hem stiekem had gevoerd!”

Melissa staart me zwijgend aan, verrast door mijn reactie. Het is de eerste keer dat ik echt voor mezelf opkom tegen Melissa. Voordat ze de kans krijgt om iets terug te zeggen, besluit ik dat het genoeg is geweest. Ik laat Rijntje in mijn armen springen, loop naar de deur en sla deze met een klap achter me dicht.

Ik stamp de trap af, Rijntje huppelt achter me aan. Ik stop Rijntje veilig in mijn fietsmand en toets het adres van het asiel in. Deze keer neem ik het heft in eigen handen.

Zonder Melissa zou ik nooit leuke dingen doen. Maar zij heeft mij ook nodig. Ik ben niet minder dan haar en ben juist veel verantwoordelijker. Melissa had Rijntje nooit kunnen wegdoen, ze zal wel een paar dagen niet met me praten. Maar ik weet dat zij eigenlijk ook wel blij is dat er nu goed voor hem wordt gezorgd en dat we ons geen zorgen meer over hem hoeven te maken.

Saquinus Sirenus

Karlijn Geurts

Bron: <https://micrio.thingsthattalk.net/uxgYl/views/max/1506x640.s.jpg>

Het was 1892 toen ik de brief kreeg. Het was een uitnodiging van het Genootschap ter Indexering Zuid-Amerika om mee te gaan op hun komende ontdekkingsreis naar de Amazone. Ik zou daar als zoöloog nieuwe diersoorten vastleggen. Elke degelijke wetenschapper wist dat het bij dat genootschap niet om het belang van de wetenschap ging. Het maakte hen niet uit of ze schade aanrichtten aan de leefgebieden, of de verhalen overdreven waren of zelfs helemaal verzonnen, als ze maar genoeg boeken zouden verkopen. Maar ik had geen keuze. Mijn vrouw Marthe was verzwakt na de geboorte van onze dochter en had dure medicijnen nodig.

Nog geen week later kustte ik haar gedag in de haven en stapte op de overvolle boot. Het was een verschrikkelijke reis, alsof de zee ons daar niet wilde hebben. Eenmaal aangekomen kwam ik erachter dat we nog dertig mijl te voet zouden afleggen. De trek door de jungle was nog zwaarder dan de zeereis. Het regende constant. Maar toen de regen eindelijk stopte, veranderde het regenwoud in een paradijs. Door het dichte bladerdak vielen schaarse zonnestralen over bloemen zoals ik ze nog nooit had gezien. Gigantische, felgekleurde vlinders dronken hun nectar. Overal vlogen vogels met extravagante staartveren, en het gezang liet vermoeden dat er nog veel meer verscholen zaten in de boomtoppen.

Uiteindelijk bereikten we het kamp, een grote open plek waar alle bomen waren gekapt. De zanderige grond werd alleen versierd door bandensporen. Grote tenten, waarin we zouden overnachten, waren als builen verspreid over het terrein. Als tandwieltjes in een machine begonnen alle werklui hun spullen uit te laden en gingen aan het werk, maar ik had geen idee waar ik moest zijn. Ik probeerde iemand aan te spreken, maar niemand leek tijd voor me te hebben, tot iemand op mijn rug tikte. Het was een lange, slanke man met een brillette op het puntje van zijn neus.

“Hebben ze weer een nieuweling in het diepe gegoooid?” zei hij en bestudeerde me aandachtig.

“Je ziet eruit als een wetenschappelijk type, dus je zal wel de nieuwe zoöloog zijn. Ik ben Smits, hortoloog. Zal ik laten zien hoe het hier werkt?” Ik knikte dankbaar en volgde hem.

Later, tijdens het avondmaal, raakten we in gesprek. Smits was hier ook omdat hij geld nodig had. We droomden er allebei van om zelfstandig op expeditie te gaan en niet afhankelijk te zijn van dit soort bedrijven. Ik was gerustgesteld dat ik hier een bondgenoot had die mijn idealen deelde.

Al snel werd het dagelijks leven een routine. Meestal brachten mensen 's ochtends nieuwe insecten en vogels mee en was ik de rest van de dag bezig om ze op te spelden en te beschrijven. Maar soms, als er geen nieuwe dieren waren binnengebracht, ging ik zelf op pad. De leiders hadden me gewaarschuwd om altijd een gids mee te nemen, maar ik was destijds nog jong en roekeloos.

Zo liep ik alleen langs de rivier toen ik een wezen op een rots zag zitten. Op mijn hurken sloop ik dichterbij, glurend door het riet. Ik kon mijn ogen niet geloven. Ik had nog nooit zoiets gezien als wat daar voor mij zat. Op de rots zat een klein wezentje. Het had het hoofd van een aap, maar de achterpoten waren samengesmolten en eindigden in een grote vin. Ik verschuilde me achter een steen en keek hoe het wezen elegant in de rivier dook. Even later verscheen er nog een. Ze begonnen klikkende geluiden te maken, alsof ze een echte taal spraken.

Net op tijd merkte ik dat de zon bijna onderging en dat ik me snel naar het kamp moest haasten om veilig terug te komen. Ik had besloten om niemand in te lichten, want ik wist zeker dat deze mensen er geen seconde over na zouden denken om dit wonder van de natuur te exploiteren. Maar die nacht deed ik geen oog dicht. Er knaagde iets aan me. Ik moest het aan iemand kwijt.

Na lang piekeren besloot ik Smits in vertrouwen te nemen. Ik deelde mijn zorgen over de bijzondere soort.

“Fantastisch nieuws!” riep hij uit.

“Als ze weten dat hier zo'n bijzondere soort leeft, zullen ze dit gebied nooit verwoesten.”

Hij overtuigde me ervan dat het het beste was om de ontdekking aan de hele wereld te laten zien. We zouden de locatie geheimhouden zodat niemand ze kwaad kon doen.

“Kom,” zei hij toen.

“Laat me zien waar ze zitten.”

Toen de boot aan het einde van het project weer thuis aanmeerde voelde ik me een held. Ik omarmde mijn vrouw, die daar met mijn dochttertje op mij stond te wachten. Ik vertelde haar gelijk het nieuws en onze grote plannen.

Een jaar lang reisden Smits en ik door heel Europa om onze vondst te presenteren. We hadden een van de aapjes meegesmokkeld in de boot en laten opzetten. We noemden de soort *Saquinus sirenus*, wat 'zeemeermin-tamarin' betekent. We legden uit hoe

deze diersoort door evolutie weer het water in was gegaan. We werden zeer geprezen en de conferenties hadden er veel geld voor over om ons te laten spreken. Daardoor kon ik de beste dokters betalen voor mijn Marthe. Ik had haar nog nooit zo gezond gezien.

Na een presentatie in Londen werden we aangesproken door een museumdirecteur. Hij bood gigantische hoeveelheden geld voor ons exemplaar.

“Nooit!” riep ik uit.

“Toch moet en zal ik er een hebben!”, riep hij dreigend terug. Die nacht kon ik niet slapen van onrust. Had onze ontdekking de Sirenes in gevaar gebracht? Maar ik twijfelde geen moment aan mijn keuze toen mijn dochter naar mijn foto in de krant wees en kirde:

“Kijk, papa staat in de krant.”

Toen mijn dochtertje zes werd, nam ik haar mee naar het circus. Ze was dolenthousiast over de wilde dieren en de acrobaten, en ze smulde van een grote suikerspin. Net toen we wilden vertrekken, werd ik tegengehouden.

“Klein meisje, wil jij een échte zeemeermin zien? Het kost maar een stuiver.”

“Oh, alsjeblieft, papa,” smeekte ze.

Ik vond het als kind ook heel leuk om de 'zeemeerminnen' te zien, al wist ik nu dat het gewoon meisjes in kostuums waren, dus ik gaf haar een muntje. Met een grote glimlach kwam ze terug:

“Hij lijkt precies op die van jou in de krant!”

“Weet je het zeker?” vroeg ik.

Ze knikte. Gelijk duwde ik de luid protesterende circusman opzij en stormde naar binnen. Daar, in een aquarium waarin het nauwelijks kon bewegen, lag een Sirene. Mijn bloed kolkte door mijn hoofd. Ik greep de man bij zijn kraag en schreeuwde:

“Waar heb je hem vandaan?”

Langzaam kwam ik erachter dat de Sirenes overall naartoe werden gesmokkeld. Ze werden uit hun natuurlijke habitat gerukt en tentoongesteld op kermissen en in musea. Mijn missie was mislukt. Bovendien, nu ze zo algemeen waren geworden, wilde niemand me meer inhuren om erover te praten. Het geld raakte op. De dokters, die eerst zo zorgzaam waren, keken nu niet meer om naar Marthe. Haar conditie verslechterde en na een paar weken liet ze ons alleen achter. Ik zakte in een put vol hopeloosheid. Ik moest antwoorden vinden. Wie had de locatie verraden?

Het lukte me om een circuseigenaar om te kopen, die mij een locatie gaf in een

haven. Bij de schimmige plek was net een groot schip aangemeerd. Daar stond een verdacht uitziende man in een grote jas. Zonder dat hij me zag, verstopte ik me achter een paar kisten. Een paar criminele types kwamen van boord en de man overhandigde hen stapels geld. Ik wachtte tot ze weg waren en sloop richting het schip. Ik gooide het ruim open. Daar lagen honderden Sirenekarkassen opgestapeld.

Ik schrok op van een geluid achter me. De man in de jas stond achter me, en hij had een geweer op me gericht. Pas toen zag ik zijn gezicht. Smits leek net zo verrast om mij te zien.

“Waarom jij?” smeekte ik ongelovig.

“Dus dat je ze wilde beschermen, het was allemaal een leugen?”

“Nee, in het begin niet.” zei hij onverschillig.

“Natuurlijk zag ik ook de waarde van dat stuk natuur. De bourgeoisie zou er een redelijk centje voor overhebben om er op vakantie te gaan. Maar er werden zulke mooie bedragen geboden.... Jij zou dat toch ook hebben aangenomen?”

Ik had iets terug moeten zeggen, maar overmand door emoties keerde ik hem mijn rug toe. Ik kon niet geloven dat het mijn beste vriend was die mijn hele leven heeft verwoest. Maar nu besef ik dat ik alleen mezelf de schuld kan geven. Ik heb hem immers zelf naar de woonplaats van de Sirenes geleid.

Tussen Licht en Donker

Laura van der Pluijm

Bron: <https://i.pinimg.com/564x/ec/b8/60/ecb860da4db4a876e76783d624eb2606.jpg>

Een enkele lichtstraal in Lottes donkere studentenkamer belichtte het keramieken beeld van haar vader. Starend naar het beeld, schrok Lotte uit haar gedachten, toen haar telefoon geluid maakte. Het meldingsgeluid klonk als de 'plop' van het openen van een champagnefles, zoals haar vader dat had gedaan op de dag dat Lotte was geslaagd. Lottes telefoonscherm lichtte op:

“Sterkte vandaag, dikke kus van je bestie.”

Lotte draaide haar telefoon om en trok haar deken tot over haar schouders, ze had geen zin om aan deze dag te beginnen.

Als vanzelf werden haar ogen getrokken naar het vonkelende beeld dat op haar volgepropte IKEA kast stond. Het stof dat in de lichtstraal dwarrelde, zag eruit als glitter; alsof het een onderdeel was van het glimmende beeld. Het crème witte sculptuur bestond uit een rond plateau waarboven een groot menselijk hart zweefde, omgeven door fladderende vlinders. Toen haar vader het aan haar gaf zei hij grappend:

“Nee, geen vlinders in je buik, maar vlinders in je hart. Dan blijf je altijd je hart volgen.”

Als vanzelf moest Lotte weer glimlachen. Het zelf geboetseerde beeld was haar vaders laatste cadeau voordat hij overleed. Wat zou ze graag nog één dag met hem kunnen doorbrengen.

Ze haatte het als ze zich zo afwezig voelde. Gravend naar herinneringen die als zand door haar handen gleden. Zelfs haar vaders gezicht stond niet meer in haar hoofd geprint. Hoe kon ze zich zo leeg voelen, als ze geen eens meer wist wat ze miste?

Diep in haar gedachten verzonken, schrok Lotte toen er op haar deur werd geklopt. Sofia, één van haar kamergenoten, stormde luidruchtig haar kamertje binnen.

“Hey Lotte, ik heb een leuk plan voor vandaag! Oh... je ligt nog in bed. Maar we hebben dus besloten om Nutella dag – ja, er is dus een feestdag voor de beste uitvinding ever – te vieren!”

Waarom kwam ze met zoveel vrolijkheid binnenstormen zonder te checken of het gaat? Lotte wist dat ze Sofia niks kwalijk kon nemen, ze had het haar kamergenoten ten slotte nog niet verteld.

“Oh wat leuk...,” zei Lotte.

“Nou dat klinkt niet heel positief, heb ik je net uit je slaap gehaald?” vroeg Sofia. Liegen was niks voor Lotte, maar ze had geen zin om het gesprek aan te gaan.

“Ja, ik had niet super goed geslapen vannacht.”

Het meeste was ook niet gelogen. Ze had de afgelopen nacht amper een oog dicht

gedaan, uit angst om voor de zoveelste keer over haar vader te dromen.

“Oh sorry, ik laat je wel even wakker worden. Maar lijkt het je leuk om mee te doen?” vroeg Sofia.

“Ik was eigenlijk van plan om naar huis te gaan,” zei Lotte.

Thuis zou ze zich minder alleen voelen. Thuis hadden ze het ritueel om niets te doen of dingen te doen die haar vader leuk vond, zoals boetseren of eten afhalen bij een chique restaurant.

“Oh, heb je het nog niet gehoord?” zei Sofia.

“Nee, wat is er?” vroeg Lotte.

“Er rijden geen treinen vanwege een ernstig ongeluk. Echt balen, maar ik ben bang dat je niet naar huis kan,” vertelde Sofia.

Lotte slikte haar tranen weg.

“Oh dat wist ik niet... maar ik heb binnenkort ook een belangrijk tentamen, dus ik moet even kijken naar mijn planning.”

“Is goed, laat het maar weten! Het lijkt ons gezellig als je meedoet! Ik heb ook een playlist aangemaakt waar we allemaal chocolade liedjes verzamelen, ik zal die even naar je toesturen zodat je ook liedjes kan toevoegen. Ik ga koffie zetten, wil jij ook wat?”, ratelde Sofia door.

Met haar kaken op elkaar geklemd, kon Lotte nog net zeggen:

“Nee dank je, ik blijf nog eventjes liggen.”

Wanneer de deur weer dicht klemde – het is een oude, tochtige studentenflat – barstte Lotte in tranen uit. Lotte vond het sowieso niet fijn om in de Bierflat in Leiden te wonen; er was elke dag wel een feest. Ook haar kamergenoten waren echte feestbeesten. Nu kwamen ze weer met het idee om Nutella dag te vieren, wie verzint dat nou? Waarom vonden ze elke dag een reden om te feesten, waren ze dan nooit verdrietig?

Lotte keek hoe de lichtstraal op het beeld vervaagde, totdat ze volledig in het donker zat. Voor de dood van haar vader, had ze naar het studentenleven uitgekeken. Op kamers gaan, vrienden voor het leven maken en elke dag feesten. Lotte kon het zich nog goed herinneren, maar die verlangens waren inmiddels vervaagd, toch? Het grootste deel van de tijd voelde ze niks. Ze zou wel blij willen zijn en gaan feesten, maar dat voelde onterecht tegenover haar vader. Bang om hem te vergeten en verder te gaan met haar leven zonder hem. Haar vader had nog expliciet gezegd dat ze door moest gaan:

“Leef voor mij, blijf leuke dingen doen.”
maar Lotte kon haar hier niet toe aanzetten. Al helemaal niet op de verjaardag van haar vader.

Er werd op de deur geklopt.

“Kom binnen”, zei Lotte.

Krakend ging de deur open en kwamen Sofia en Noor binnen.

“Hi, gaat het wel een beetje?” vroeg Noor,

“Normaal ben je als eerste uit bed en nu lig je er nog steeds in. Voel je je niet lekker?”

Moest Lotte het dan vertellen, waarom ze zich zo eenzaam voelde? Zouden ze haar wel begrijpen? Noor en Sofia hadden altijd een rooskleurig leven gehad, het meest dramatische dat ze hadden meegemaakt waren ruzies en verbroken relaties.

Lottes hart bonsde met pijn, tranen binnenhouden was een gevecht. Deze keer waren ze niet meer tegen te houden. Sofia zei voorzichtig

“Hey, wat is er? Je weet dat je alles aan ons kan vertellen toch?”

“Sorry,” zei Lotte snikkend,

“Ik had het jullie vast eerder moeten vertellen.”

“Dat is toch niet erg Lotte, we zijn er nu,” zei Sofia.

“Mijn vader zou vandaag jarig zijn, maar hij is er niet meer.”

Tranen rolden over de wangen van Lotte toen ze vertelde dat haar vader vorig jaar was overleden, na een heftig ziekbed. Noor en Sofia vielen stil.

“Wat heftig Lotte, ik snap dat je vandaag geen feest wil vieren. We kunnen het afzeggen,” zei Noor vol medeleven.

“Nee, ik wil niet dat jullie door mij geen leuke dingen doen,” dat was wel laatste wat Lotte wilde.

“Dat is helemaal niet erg, we kunnen ook samen wat eten als je dat fijn vindt,” op-
perde Sofia.

“Ja, zeg maar wat je fijn vindt, we willen je hier niet alleen laten zitten in het donker,”
zei Noor.

Ze hadden gelijk, dit had haar vader niet gewild; eenzaam in een donkere kamer blijven zitten. Lotte stond op en opende haar gordijnen. Zonnestrallen vonden hun weg naar haar kamer en het beeld. Er was plek voor verdriet en gezelligheid op één dag.

“Weet je wat grappig is?” zei Lotte met een glimlach,

“Mijn vaders lievelingssnack was Nutella pizza. Zullen we die maken voor het Nutella feest?”

De Weg naar de Tempel der Elementen

Laura van der Pluijm

Bron: <https://i.pinimg.com/564x/76/85/f1/7685f15cd5c21b5d876401b363f97888.jpg>

Bibberend van de kou, sta ik te wachten in het donker voor metershoge bamboestelen. Ze staan zo dicht op elkaar dat ze een muur vormen. In het duister van de nacht kleuren de stelen dieppaars.

Kou is mij niet vreemd. Als Aardavonturier bevind ik me tijdens expedities immers vaak in de meest verschrikkelijke weersomstandigheden. Toch stop ik mijn ijskoude handen diep in het zwarte stoffen zakje dat aan mijn riem bungelt. De binnenkant van het zakje is bekleed met magisch bont. Zoals het nu de lichaamswarmte van mijn handen vasthoudt, zal het straks de kracht van de Steen der Aarde herbergen.

Toen gisteravond bekend werd waar de nieuwe steen was ontstaan, ben ik er direct op uit gestuurd. De oude, doffe Steen der Aarde is na honderd jaar toe aan vervanging: het bevat bijna geen druppel kracht meer, waardoor de natuurbalans in het Elementenrijk in gevaar komt. Wanneer de nieuwe Steen der Aarde de oude vervangt, zal deze samensmelten met de drie andere elementstenen en de balans herstellen.

Normaal is de hemel verlicht door stralende sterren, maar nu vonkelt slechts een enkele ster. Daar komt Zef aangesjokt, alsof de wereld niet in vlammen dreigt op te gaan. Zijn witblonde haar lijkt de enkele stralen sterrenlicht te absorberen en vervolgens weer uit te stralen. Samen met Zef, een Luchtverdediger, heb ik deze taak gekregen. In mijn eentje was ik allang op weg geweest. Maar het is traditie om in duo's van tegenovergestelde elementen op pad te gaan: vuur met water, en aarde met lucht. Daarom zit ik nu vast aan de beste kandidaat van het Luchtvolk.

“Ben je er klaar voor?” vraag ik terwijl ik in mijn opgewarmde handen wrijf.

“Ook goedemorgen Maya! Ja, ik heb kort maar krachtig geslapen. Jij ook? Goed, wat fijn om te horen. Heb je alles bij je?” zegt Zef plagend, terwijl zijn blauwe ogen mij doorboren.

“Vandaag hebben we geen tijd voor praatjes. Natuurlijk heb ik alles bij me, ik ben voor deze missie geboren,” snauw ik terug.

“Nou, volgens mij ben je toch echt met het verkeerde been uit bed gestapt vanochtend,” mompelt Zef.

Maar ik hoor hem nauwelijks. Ik ben begonnen me een weg te banen door de donkerpaarse bamboestelen, die wat weg hebben van tralies, alsof we op het punt staan om een levensgrote kooi in te lopen. Vastberaden zet ik de eerste stappen het bos in en begin zo aan de tocht op weg naar de Schaduwpoort, de grot waar de Steen der Aarde ligt.

“Auw!” schreeuw ik uit, als een bamboeblad in mijn wang snijdt.

“Wat is er?” vraagt Zef bezorgd.

“Een klein krasje van een bamboeblad, maak je geen zorgen,” antwoord ik terwijl ik de bamboestokken opzij duw.

Plots bewegen de bamboestokken als vanzelf opzij en wordt de weg vrijgemaakt.

“Zo gaat het wat makkelijker, hé?” zegt Zef. Op dat moment besef ik me dat Zef zijn krachten gebruikt om de bamboe opzij te blazen.

“Zef, gebruik niet nu al je krachten, straks heb je ze hard nodig!” roep ik geïrriteerd naar hem.

“Ik probeer je alleen maar te helpen,” zegt Zef verontschuldigend. Als een klap schieten de bamboestokken weer terug in mijn gezicht.

Aan de enkele steeds feller wordende lichtstraal, die een weg door het dik beboste Bamboebos weet te vinden, besef ik dat de zon inmiddels al is opgekomen. De eerder paars gekleurde bamboestelen kleuren groen. Ik had gehoopt om nu al uit het Bamboebos te zijn.

“Om de kortste route te nemen moeten we hier richting het oosten”, zeg ik tegen Zef.

“Was dat niet de gevaarlijkste route?” vraagt Zef.

“Ja, maar als we nu niet opschieten, is alles en iedereen dadelijk vernietigd.” Gestaag loop ik door, maar Zef pakt zachtjes mijn arm vast.

“Maya, wees toch niet zo eigenwijs. Als wij dood zijn, is er geen redden meer aan en komt die allesverwoestende aardbeving er sowieso...,” zegt Zef terwijl hij mij doordringend aankijkt met zijn heldere ogen.

Ze doen me denken aan ijskristallen op een frisse winterochtend. Als sneeuwvlokken dwarrelen bamboebladeren naar beneden. Zef laat mijn arm langzaam los. We moeten door.

“Zef, ik neem enkel risico’s waarvan ik de gevolgen kan overzien.”

“Echt waar? Je stormt het bamboebos in en het eerste wat je krijgt is een snee op je wang,” zegt Zef terwijl hij met zijn hand naar mijn wang reikt.

Ik duw zijn hand weg voordat hij mijn gezicht aan kan raken, wat bezielt hem? Zef krijgt rode blosjes op zijn wang.

“Oké, dan nemen we de kortste route, maar laten we eerst pauzeren, zodat onze krachten optimaal zijn.”

Heeft hij niet geluisterd naar wat ik net zei? Geërgerd richt ik mijn hoofd naar hem op en staar ik hem aan.

“Serieus? Besef je wel waarmee we bezig zijn? Dan had je net niet alle bamboestelen

opzij moeten duwen. Ik kan wel tegen een schrammetje. Maar waar ik niet tegen kan, is dat we straks te laat zijn, omdat meneer een 'schoonheidsslaapje' moest houden," zeg ik geïrriteerd.

Zijn ogen slaan neer. Was ik misschien te hard? Maar het Elementenrijk was op dit moment belangrijker dan Zef's gevoelens.

De bamboestelen staan steeds wijder uit elkaar, een teken dat we bij de rand van het Bamboebos aankomen. Zef loopt voor me, zwijgend. Hij duwt de laatste bamboestokken opzij en laat mij als eerste passeren. Voor me licht een grote vlakte, gehuld in mist. Versteld blijf ik stilstaan als de laaghangende mist rondom mijn voeten verdwijnt en scheuren in de grond toont.

"Wat is dit?" fluistert Zef geschrokken, als hij tegen mij aan loopt en de scheuren in de grond ziet.

"Zou de grond hier niet moerassig moeten zijn?"

"Ik denk dat de Steen der Aarde eerder uitgeput is dan gedacht...".

Dan valt me plots iets op.

"Kijk! Daar is de ingang, zie je wel dat we de kortste route moesten nemen!" roep ik vol enthousiasme.

De mist wordt dikker, het is onmogelijk om te zien waar ik loop. In de verte is alleen de opening van de grot zichtbaar. Door de korte route te nemen bevinden we ons middenin het moerasgebied, een gebied vol gevaarlijke wezens.

Bij de ingang van de Schaduwpoort aangekomen, zie ik een grote roze bloem stralen. In de lucht hangt een aangename geur, zo zoet als aardbeien. Op mijn expeditie heb ik de bijzonderste bloemen voorbij zien komen, maar nog nooit zo'n exemplaar. Als vanzelf ren ik er naartoe.

"Maya?" vraagt Zef terwijl hij hijgend achter mij aan rent.

"Kijk, een Aardbeilelie! Een hele zeldzame bloem!"

De lucht begint oranje-rood te kleuren, maar niets leidt me af van deze bloem. Hurkend ga ik zitten bij de Aardbeilelie.

"Maya? Kom, we moeten door... Auw!" schreeuwt Zef uit, terwijl hij neervalt op de grond.

De mist lijkt hem wel op te slokken.

Alsof ik uit een betovering word ontwaakt, kom ik terug in de realiteit.

"Zef! Wat is er?!" roep ik geschrokken uit, mijn handen zoekend naar Zef.

“Ik voel mijn benen niet meer,” stamelt Zef uit. Dit is allemaal mijn schuld. In mijn ooghoek zie ik een klein felpaars kikkertje met oranje stippen wegspringen.

“Het komt goed Zef, een gifkikker heeft je gebeten. Dit kan een beetje prikkelend aanvoelen,” zeg ik terwijl ik mijn ene hand op zijn voorhoofd neerleg en de andere op zijn gespierde buik.

De grond begint te trillen, we moeten opschieten om de aardbeving te stoppen.

“Maya, nee laat mij achter. Ga de Steen der Aarde halen,” zegt Zef. Eigenlijk heeft hij gelijk, ik kan hem beter achterlaten en verder gaan. Dan bewijs ik ook dat ik het alleen kan. Mijn hart begint te bonzen in mijn keel. Het kost me veel energie om het gif uit Zef’s lichaam te filteren, maar ik kan hem niet achterlaten. Nog een beet en hij gaat dood.

De grond begint heviger te trillen als we de Schaduwpoort in gaan. Zef staat weer, maar steunt op mijn schouder. Via een smalle tunnel komen we uit in een grotere ruimte. Meteen valt mijn oog op de stralende steen. Ik laat Zef voorzichtig los, verzwakt leunt hij tegen de rotswand aan. Ik ren naar de steen toe en stop hem in het voorbestemde zakje.

“We hebben hem, Zef! Het is ons gelukt!” roep ik terwijl ik naar Zef terug huppel. Stukjes rots breken af en regenen naar beneden. Geschrokken kijk ik Zef aan.

“Ga maar, ik houd je alleen maar op,” zegt Zef.

“Nee, we hebben dit samen gedaan, we gaan ook samen naar de finish,” zeg ik vastberaden terug.

Met mijn ene arm ondersteun ik Zef en met de ander baan ik me een weg door de grot. Ik vind de ondergrondse tunnel naar de Tempel der Elementen en leidt ons erin. De grond begint heviger te schudden. Barsten springen in de rotswand alsof het ijs is.

De spleten schieten richting de vloer en het plafond van de tunnel. Het plafond. Voor ik de tijd heb om te beseffen wat er gebeurt, zie ik een regen aan stenen op ons neerdalen. Ik sluit mijn ogen wachtend op het onvermijdelijke moment, denkend aan hoe de wereld verdoemd is door mijn toedoen.

Na wat voelt als een eeuwigheid, raken echter niet de koude, harde stenen mijn gezicht, maar een aangename bries. Ik open mijn ogen en zie dat Zef al zijn overgebleven kracht concentreert tot een paraplu van wind.

“We moeten hier snel weg! Ik hou dit niet veel langer vol!” zegt hij met een zwak lachje.

Als we de ondergrondse tunnel uitkomen, heeft de hemel een dieprode kleur. De grond lijkt opgebroken in mini-eilandjes. Maar in de chaos staat de Tempel der Elementen als een rots in de branding. Gedreven door adrenaline sleep ik Zef naar de Tempel der Elementen toe, en leg ik de steen in het amulet. De stenen stralen goud licht uit en tegelijkertijd stopt de grond met trillen.

“Het is je gelukt!” zucht Zef.

“Ons,” zeg ik trots terwijl ik in zijn knuffel leun.

Samen, is misschien zo slecht nog niet.

Het Perfecte Plaatje

Laura van der Zwet

Bron: <https://unsplash.com/photos/6NHqiqGIP1Q>

Voor de zesde keer pakt Tijn zijn paklijst om de inhoud van zijn tas te controleren. Na de vorige inspectie is er niets veranderd: zijn toilettas aan de rechterkant, broeken opgerold aan de linkerkant en daartussen zijn shirts. De andere voorwerpen die hij in zijn nieuwe kamer nodig zou hebben, liggen al dagen in de auto te wachten. Haastig kijkt Tijn op zijn horloge. Over exact zeven minuten vertrekt hij samen met zijn vader naar Leiden, waar hij over een week aan zijn studie begint. Tijn kijkt zijn netjes opgeruimde kamer nogmaals langzaam rond. De gezichtjes die hij en zijn broertje in de knoesten op zijn houten muur tekenden, kijken vertrouwd terug. Onwillig stuiten zijn ogen op een fotolijstje in zijn boekenkast. De moeder en de twee kinderen op de foto kijken zorgeloos naar de lege ruimte, lachend naar de fotograaf die eens voor hen stond. Tijn slaakt een zucht en stopt de foto in zijn tas.

Tussen Tijns kamer en de woonkamer die hij met zijn vader deelt, kan geen groter verschil bestaan. De woonkamer bestaat uit een serie bij elkaar geraapte meubels en schilderijen. De borden in de keukenkastjes hebben verschillende vormen, kleuren en afmetingen en ook de mokken passen niet bij elkaar. Na het overlijden van Tijns moeder was zijn vader het overzicht in het huis kwijtgeraakt. Tijdens de weinige momenten die Tijn beneden doorbrengt, probeert hij niet over de onregelmatigheid in zijn huis na te denken. Zo lang hij bij het avondeten met zijn eigen, bij elkaar passende bestek at, zou er voor hem niet zo veel veranderen. In zijn nieuwe kamer in Leiden zouden alle spullen een nieuwe, vaste plek krijgen, zodat hij nooit iets hoefde te zoeken en hij zou alles georganiseerd houden.

Zijn vader staat al bij de deur.

“Klaar om te gaan? Ben je niets vergeten?”

“Natuurlijk ben ik niets vergeten, waar zie je me voor aan?” mompelt Tijn.

Zijn hand zweeft nog even naar zijn tas, zoekend naar het comfort van het fotolijstje.

“Als we nu weggaan, komen we precies op tijd,” zegt hij, terwijl hij naar de auto loopt.

Tijdens de vierentachtig minuten durende autorit beeldt Tijn zich zijn nieuwe woonplaats in. Het liefst was hij er gaan kijken, maar daar was geen tijd voor geweest. Om goed voorbereid te zijn, heeft Tijn de weg naar de Rijn- en Schiekade vanaf de parkeerplaats waar zijn vader hem zou afzetten aandachtig bestudeerd op Google Maps en ook in het appartementencomplex zelf zou hij niet verdwalen dankzij de bouwtekeningen die hij heeft gevonden. Alles om niets aan het lot over te laten en alle touwtjes in zijn eigen handen te houden.

Als versteend staat Tijn later voor het gebouw aan de Leidse Rijn- en Schiekade. Het onberispelijke pand dat hij op de foto's tijdens zijn voorbereiding had waargenomen, staat in schrill contrast met de groezelige sfeer dat het gebouw in levende lijve uitstraalt. Aarzelend stapt Tijn de drempel over. De hal is donker en somber. Een vochtige geur dringt zich aan hem op. Het lijkt alsof het hele gebouw in verval is geraakt. Liever zou Tijn helemaal niet naar binnen gaan. De enige reden dat hij nog niet is omgekeerd, is dat hij tegen zijn nieuwe huisgenoten had gezegd dat hij om drie uur zou arriveren. Het was lastig geweest om een kamer te vinden in Leiden en hij wilde geen slechte eerste indruk maken door te laat te komen.

Tijn loopt naar de gammel uitzierende lift, die zich gelukkig op dezelfde plek in het gebouw bevindt als de bouwtekeningen doen lijken, terwijl hij de route voor zich haalt. Op de derde verdieping, zijn verdieping, moet hij naar links en aan het einde van die gang naar rechts. Hij zou aankloppen, zichzelf voorstellen en daarna direct kunnen bijkomen in zijn kamer, waar hij de onwelkome verrassing kan verwerken.

Precies om drie uur klopt Tijn op de deur van zijn nieuwe huis. Een vriendelijk lachende jongen opent de deur.

“Goeie timing man! Ben je altijd zo netjes op tijd?”

Tijn opent zijn mond om te antwoorden, maar de jongen is hem voor en schudt zijn hand.

“Ik ben Levi, welkom in je nieuwe huis. Jij bent Tijn toch?”

Tijn heeft maar net genoeg tijd om te knikken voordat Levi de deur achter hem sluit en hem naar binnen dwingt. Met zijn mond vol tanden staat hij ongemakkelijk in zijn nieuwe huis. Hij had op zijn minst verwacht dat zijn huisgenoten hem zouden laten uitpraten.

“Ik laat je eerst de woonkamer zien. Of wil je eerst je prachtige nieuwe kamer bewonderen?”

Dit keer weet Tijn zijn stem te vinden voordat Levi zijn eigen vraag kan beantwoorden.

“Ja, eerst mijn kamer graag.”

“Saai, maar goed. Dit is hem dan,” zegt Levi terwijl hij naar een bruine deur loopt en hem opent.

Tijn kijkt zijn kamer in. De ruimte is net groot genoeg voor een eenpersoonsbed, bureau en een kleine kledingkast. Voor zijn eigen spullen blijft er niet veel plek over. Dat was goed. Hoe minder oppervlak, hoe minder ruimte voor rommel en chaos. Het zou hem lukken om zijn nieuwe huis perfect op orde te houden. Tijn zag al voor zich waar hij de foto van de kinderen zou zetten. Hoog op de kast, waar ze overzicht zouden

hebben, iets wat ze vroeger graag hadden gewild.

Tijn heeft net genoeg tijd om de foto op zijn nieuwe plek te zetten voor Levi hem bij zijn arm grijpt en de kamer uit trekt. Verschrikt zet Tijn een pas om zijn evenwicht te bewaren.

“Je hebt het nu wel gezien. Uitpakken komt later, het is tijd voor het leuke deel van de tour, de woonkamer!”

Het ‘leuke’ deel van de tour blijkt echter Tijns grootste nachtmerrie te zijn. De huiskamer staat vol met stervende planten, vuile borden en halflege bierflesjes. De weg naar de bank ziet er meer uit als een parcours en het is niet eens mogelijk om bij de balkondeur te komen door de opgestapelde kratten bier. Tijn ademt diep in om zijn snel kloppende hart tot rust te manen.

“Alles goed, Tijn?” vraagt Levi bezorgd, kijkend naar Tijns gefronste gezicht. Hij moet de paniek in Tijns ogen gezien hebben. Zijn nieuwe huis is niet zoals hij had gepland, had gehoopt. De rommelige huiskamer geeft hem een akelig gevoel, alsof hij niet meer kan ademen, maar het voelt ook vertrouwd.

“Ja, prima.”

Terwijl hij de woorden uitspreekt, beseft Tijn dat er een kern van waarheid in zijn leugen zit. Volgens zijn planning moet hij nu zijn koffers uitpakken, maar dat kan misschien ook wel even wachten. Vertwijfeld kijkt hij naar de foto op zijn nieuwe kast.

Het is net alsof zijn moeder hem bemoedigend toeknikt. Tijn pakt het biertje dat Levi hem voorhoudt aan.

Toekomstdromer

Laura van der Zwet

Bron: <https://hpmegatrends.com/everyday-life-in-the-future-385347c26ceb>

De eerste keer dat ik droomde over iets dat in de toekomst zou gebeuren, schreef ik toe aan het toeval.

Mallory en ik waren die dag hand in hand met onze picknickmand naar het uiteinde van de steiger gelopen. De wolken waren net van de zon gevlucht en hadden een met prachtige kleuren beschilderde lucht achtergelaten. De wind liet onze haren wapperen en het water kabbelen. Door het geluid van het water en het gekraak van de planken onder onze blote voeten werd ons gesprek gestild.

Aan het einde van de steiger spreidden we ons kleedje uit en lieten we onze voeten in het water bungelen. De kringen die onze voeten maakten, dansten van ons weg en vormden een prachtige choreografie met de golfjes van de eenden. Ik toverde de broodjes uit de picknickmand en schonk koffie in Mallory's mok. Zodra het brood tevoorschijn was gekomen, waren de eendjes als hongerige aasgieren toegesneld. Mallory viste kleine stukjes sla van haar brood en gooide ze lachend in het water. Luid kwakend doken de eenden eropaf, alsof ze in geen jaren meer gegeten hadden. Met Mallory's gelach en het geluid van de eenden in mijn oren, strekte ik me uit en steunde ik met mijn ellebogen op het kleed.

“Heb ik je ooit verteld over dat verlaten eendje?” vroeg ik.

“Nee, welk verlaten eendje, Ezra?”

Mallory draaide haar rug naar de eendjes en keek me vragend aan. De zon veranderde haar amberkleurige ogen in prachtig fonkelende edelstenen en voor een klein moment kon ik niets anders dan sprakeloos toekijken.

“Ik denk dat ik ongeveer zes was. Ik was aan het spelen in een weiland, toen ik luid gepiep hoorde. Natuurlijk moest ik op onderzoek uit.”

“Een avontuur is een avontuur!” glimlachte Mallory.

“Precies, vooral als je zes bent.”

“In een diepe kuil naast de sloot vond ik een jong eendje met een gebroken poot. Zijn moeder, broertjes en zusjes waren nergens te bekennen. Moedig probeerde hij uit zijn gevangenis te ontsnappen, maar zijn harde werk werd niet beloond. Ik was bang dat hij voor altijd alleen in die kuil zou blijven en besloot hem te helpen. Het eendje moet gedacht hebben dat een god hem oppakte en naar de sloot terugbracht. Voor een paar seconden had ik me destijds ook almachtig gevoeld; het eendje was in nood en ik ging hem redden. Maar het waterpeil had laag gestaan en ik moest diep bukken om het eendje zacht op het water te laten landen. Te laat had ik door dat ik begon te glijden en voordat ik het wist, zat ik op de bodem van de sloot. Het eendje

werd onder mijn lichaam begraven. Snel was ik uit het water geklommen en naar huis gerend. Het eendje was ik vergeten.”

“En toen?”

“Ik weet het niet meer precies.”

Het voelde niet goed om Mallory het echte einde te vertellen. Mijn eerste intentionele goede daad was in het water gevallen en alle goede daden die daarna waren gekomen, leken te verbleken bij de herinnering aan het eendje.

“Maar ik denk dat hij zijn moeder heeft teruggevonden en heel oud is geworden. Misschien zit zijn kleindochter nu wel jouw broodje op te eten.”

Grinnikend wees ik naar de eend die op de steiger was geklommen en aan Mallory’s broodje was begonnen. Met haar handen wapperend probeerde ze de eend weg te jagen. De eend had echter meer honger dan angst en Mallory’s gewapper werd steeds wilder.

Opeens verschenen flarden van een droom voor mijn ogen. De tijd leek te vertragen terwijl ik in gedachten zag hoe Mallory door het wilde gewapper haar koffiemok zou omstoten en haar hand zou verbranden. Verward door het beeld en hopend dat het niet echt zou gebeuren, keek ik als verstijfd toe. Net op het moment dat ik mijn mond wilde openen om

“pas op!” te schreeuwen, morste Mallory de koffie over haar hand.

De tweede keer dat ik droomde over iets wat in de toekomst zou gebeuren, was de dag na het koffie-incident. Zoals ik al zei, dacht ik toen nog dat het toeval was geweest.

De enige reden dat ik deze tweede droom had onthouden, was de intensiteit van mijn gevoelens. In de droom liep ik samen met Mallory door het park. De regenplassen op de grond weerspiegelden het waterige zonnetje, de bomen waren groener dan ooit en de geur van nat gras en bloemen vulden onze neuzen. Dat ik daar was en samen met Mallory van de natuur kon genieten, bracht een diep gelukkig gevoel teweeg.

Op een bankje tegenover de speeltuin keken we naar de spelende kinderen. Een jongetje met blond krullend haar slingerde soepel als een aapje via de spijlen naar de overkant van het klimrek. Zijn blauwe jas stond in fel contrast met zijn roze regenlaarsjes. Afgeleid van de manier waarop ze van zijn voeten afgleden, moeten ze van een oudere zus geweest zijn. Met zijn roze zevenmijlslaarzen stampte hij stralend van oor tot oor in elke plas die hij tegenkwam op zijn weg naar de glijbaan.

Het gelukzalige gevoel dat de droom me had gegeven, kwam abrupt tot een einde toen het jongetje uitgleed op de gladde ijzeren trap van de glijbaan en naar beneden viel.

Door de adrenalinestoot die het einde van de droom me had gegeven, schoot ik zo snel omhoog dat Mallory er wakker van werd. De droom stond nog scherp op mijn netvlies en ik vertelde haar elk detail. Ze stelde me gerust door te zeggen dat het maar een droom was en dat het jongetje niet echt hard op zijn hoofd was gevallen.

Later die dag besloten we naar het park uit mijn droom te gaan. Het was lekker weer en Mallory vond dat ik me niet moest laten tegenhouden door iets 'stoms' als een droom. Ik gaf haar gelijk en de wandeling was net zo aangenaam als de droom beloofd had. Het was net opgehouden met regenen en de zon begon door het wolkendek te breken. Net zo plotseling als in mijn droom, veranderde de stemming.

“Ezra, is dat het jongetje van je droom?”

Mallory kneep in mijn hand en wees naar een blond jongetje met een blauwe jas en roze laarsjes. Een overweldigend gevoel van vrees overspoelde me. Het was inderdaad het jongetje van mijn droom en hij rende op zijn roze laarzen naar de glijbaan. Ik kon niets anders dan vol ongeloof staren en bevestigend knikken.

Mallory, die niet had gezien hoe ik verbleekte, riep naar het jongetje dat de glijbaan glad zou zijn. Hij keek op en zette vervolgens voorzichtig zijn voet op de eerste trede. Toen hij merkte dat de trap inderdaad glad was, draaide hij zich om en stampte hij verder in de plassen.

Mijn hart bonsde in mijn keel, terwijl ik tot de ongelofelijke conclusie kwam dat ik de toekomst had gezien in mijn droom. Ondanks de verwondering balden mijn vuisten zich samen. Ik was woedend op mezelf dat ik niet had ingegrepen. Zonder Mallory zou het jongetje gevallen zijn.

Natuurlijk maakte ik de dagen die volgden gebruik van mijn dromen. Eindelijk was ik de held die ik altijd had willen zijn. Mijn lijst met goede daden schitterde en leek oneindig. Ik ving een kat die van een flat naar beneden was gesprongen, voorkwam een grote brand en trok een meisje weg voor de dakpan die op haar hoofd zou vallen. Door mijn gave voelde ik me niet alleen een god, maar was ik een god geworden.

Men zegt dat na regen zonschijn komt, maar vergeet dat de zon niet altijd kan blijven schijnen. Vandaag gaat er iets verschrikkelijks gebeuren. Een hand heeft zich al de hele dag om al mijn organen geklemd en elke keer dat ik het vergeet, knijpt hij een beetje harder.

Ik heb gedroomd over een dodelijk ongeluk vlak bij mijn huis. In de droom loopt een jonge vrouw mijn appartementencomplex uit. De niet-oplettende bestuurder van een rode auto schept haar op het zebrapad, waardoor haar amberkleurige ogen nooit meer zullen schitteren in de zon.

Ik zal het niet laten gebeuren. Ik zal Mallory niet aangereken laten worden. Ik zal haar geen moment uit mijn ogen verliezen. Ik ga haar redden, zoals ik zo veel keren eerder heb gedaan.

De hele dag probeert Ezra Mallory binnen te houden. Terwijl het beklemmende gevoel in zijn ingewanden steeds heftiger wordt, wordt Mallory ongeduldig.

“Waarom laat je me niet naar buiten gaan? Het is niet alsof ik dood neer zal vallen.” Geschrokken houdt Ezra zijn adem in. Als een vis op het droge opent en sluit hij zijn mond, tot hij de woorden eindelijk kan uitspugen.

“Mallory, dat is precies wat er gaat gebeuren.”

Terwijl Ezra over zijn droom vertelt, ziet hij Mallory’s ogen steeds harder en donkerder worden.

“Ik kan me niet laten tegenhouden door jouw dromen, Ezra. Als ik vandaag niet dood ga, zal je vannacht weer over mijn overlijden dromen. Ik wil de rest van mijn leven niet in angst doorbrengen.”

Mallory draait zich om en verdwijnt voordat Ezra haar laatste woorden kan verwerken.

Na wat aanvoelde als vele minuten, komt Ezra eindelijk in beweging. Als een kogel schiet hij de deur uit, achter Mallory aan. In zijn haast valt hij meer van de trap dan dat hij loopt. Terwijl hij zijn weg baant door de mensen op de stoep, schreeuwt hij Mallory’s naam.

In slow-motion ziet hij haar oversteken bij het zebrapad. De niet-oplettende bestuurder racet op haar af. Hij is te laat. Mallory ligt op de grond. De zon schijnt op haar gezicht. Haar ogen zijn gesloten. Ezra’s spieren begeven het en hij stort naar de grond. Door de droom heeft hij Mallory de hele dag binnen gehouden, terwijl hij juist van hun laatste momenten samen had moeten genieten. Ezra voelt zich machtelozer dan

welke god dan ook. Zijn toekomstdromen blijken een vloek te zijn.

Het Einde van de Ruimte

Lucas van Osenbruggen

Bron: <https://www.wallpaperflare.com/silhouette-of-man-standing-stars-galaxy-space-night-dark-wallpaper-zapir>

Elke keer dat Jack terugkwam na de zomervakantie leek zijn kamer kleiner geworden. Hij merkte steeds sterker het contrast met het leven van zijn ouders in Australië – zijn oude leven. Vorige week op vakantie had hij onder de sterren geslapen, een dak waarvan hij als sterrenkundige wist dat het vrijwel oneindig hoog is. Het dak van zijn kamer in Leiden daarentegen was slechts een meter boven hem. Het voelde claustrofobisch.

Jack duwde de gedachte weg. Zijn tijd als student, en in dit appartementencomplex, zat er bijna op. Er moesten enkel nog wat formaliteiten geregeld worden en dan mocht hij zichzelf dokter in astronomie noemen. Dan kon hij eindelijk het leven van zijn dromen leiden. Het probleem was dat hij niet precies wist wat dat was.

Zijn PhD begeleider, professor Newman, had hem een positie aangeboden aan de universiteit. Vroeger was het Jacks droombaan, maar de laatste tijd wist hij het allemaal niet meer. Wanneer hij aan de toekomst dacht, kreeg hij een beklemmend gevoel, alsof alle paden die vroeger te nemen waren een-voor-een voorbij vlogen.

Jack legde zijn spullen weg. Het was al laat en hij kon toch niet meer productief zijn vandaag met zijn jetlag. Hij pakte een biertje uit de koelkast en ging op zijn strandstoel op het overvolle balkon zitten. Het was een zeldzaam heldere nacht voor Nederlandse begrippen. Jack keek naar de sterren en liet zich wegzakken in het verleden.

Jacks ouders waren wat in hun tijd bestempeld werd als hippies, ze waren voor het behoud van de natuur en tegen het werken in de bedrijfsmachine. Ergens in de jaren 90 hadden ze besloten dat het leven dat ze nastreefden niet meer te vinden was in Nederland en verhuisden ze naar Australië.

Jack zijn jeugd was onconventioneel. Zijn ouders hadden een boerderij en wilden zo veel mogelijk zelfvoorzienend zijn. Ze werkte als reisgidsen en zodra Jack oud genoeg was ging hij mee op de lange wandelingen door de Australische outback. Hij groeide op in onaangetaste en wilde natuur die even gevaarlijk als prachtig was. Zijn mooiste herinneringen waren de kampeertochten die zijn ouders en hij maakte in de zomer. Hij keek uren naar de Melkweg die er voor zijn jonge zelf uitzag als een gat in de wereld.

Hij ging onregelmatig naar school in die tijd. Zijn ouders vonden geen prioriteit.

“Niets wat belangrijk is om te weten kan iemand je leren,” zei zijn vader altijd.

“Niemand kan je leren om van een zonsondergang te genieten, te waarderen hoe

een kiwi smaakt, of liefde te voelen.”

Hoewel zijn ouders compleet gelukkig in hun leven waren, waren ze wel arm. Jack nam ze dit wel eens kwalijk, veel kinderen die hij zag op school konden naar winkels en restaurants. Ze hadden mobiele telefoons terwijl hij zich met boeken moest vermaken.

Jacks leven veranderde de dag dat hij een gastles had van een sterrenkundige die op bezoek was uit Nederland. Zijn wereldbeeld werd in een uur compleet omver gegooid. De aarde was maar een klein deel van een enorm groot geheel. Na de les had Jack de astronoom zoveel vragen gesteld dat deze uiteindelijk zijn email gaf en de belofte dat hij alle vragen die Jack zou mailen zou beantwoorden. Toen Jack die middag terug naar de boerderij van zijn ouders ging leek die ook klein vergeleken met de rest van de wereld.

Vanaf dat moment besloot Jack om meer uit zijn leven te halen. Hij werkte hard aan school en tot onbegrip van zijn ouders was hij ook buiten school aan het leren. Hij had met een bijbaantje genoeg verdient om een telefoon te kopen en gebruikte deze om van alles op te zoeken over astronomie. De sterrenkundige had Jack uiteindelijk geholpen met toegang krijgen tot een uitwisselingsprogramma waardoor hij kon gaan studeren aan de universiteit van Leiden.

Jack werd uit zijn herinneringen getrokken door een melding van zijn telefoon. De sterrenkundevereniging organiseerde een kijkavond. Jack was lid geworden in het eerste jaar van zijn studie. In die tijd had hij talloze uren omhoog gekeken door de oude telescopen. Hij had de ringen van Saturnus gezien, de zeeën van de maan, kometen en nog veel meer. Toen hij moest gaan werken om zijn studie te kunnen betalen, had hij te weinig tijd voor de vereniging.

Vandaag vond Jack het een goed moment om weer een keer te gaan. Hij deed warme kleren aan – het was altijd koud in een gebouw met een open dak in de nacht – en stapte op zijn fiets. Terwijl hij naar de sterrenwacht fietste, bedacht hij zich hoelang het eigenlijk geleden was dat hij door een telescoop had gekeken. Het meeste werk van sterrenkundigen gebeurt op de computer terwijl het observeerwerk wordt gedaan door telescopen in de ruimte. Zelf observeren is het gebied van hobbyisten. Het werk als onderzoeker bestond voor Jack vooral uit lezen en schrijven.

Jack was aangekomen bij de Oude Sterrenwacht. Eenmaal binnen vertelde een

enthousiaste tweedejaars bachelor student over wat ze allemaal gingen bekijken die avond. Voor Jack was het niets nieuws. Hij wist alles wat er te weten viel over de planeten en sterren die ze gingen zien. Maar toen hij werkelijk door de telescoop keek was hij verbaasd dat het allemaal niet zo bekend voelde. Jupiter had hij in veel hogere resolutie gezien op beelden van de NASA satelliet maar de kleine wazige knikker die hij door de telescoopbuis zag voelde veel echter.

Na afloop van de avond voelde Jack zich beter dan hij zich in tijden gevoeld had over zijn toekomst. Hij liep naar buiten en tot zijn verbazing zag hij professor Newman.

“Oh hoi professor, ik wist niet dat u betrokken was bij de sterrenwacht.”

“Nee, daar heb ik het te druk voor,” zei Newman in de toon die Jack van hem gewend was,

“ik ben hier enkel voor een meeting met het afdelingshoofd.”

“Trouwens,” ging Newman door,

“heb je al nagedacht over mijn aanbod? Er zijn namelijk nog meer kandidaten voor de positie.”

“Ja,” zei Jack. Het afgelopen uur had voor hem veel duidelijk gemaakt.

“Ik moet helaas afzien van uw aanbod,” zei hij.

“Je gaat zeker je ziel verkopen aan een bedrijf,” snauwde Newman.

“Nee,” zei Jack,

“ik heb besloten dat ik dingen wil leren omdat het interessant is en niet voor mijn carrière, ik heb ontdekt dat niemand mij kan leren om te genieten van de sterren.”

Een week daarna vloog Jack terug naar Australië. Het was een heldere nacht.

Diep Geworteld

Lucas van Osenbruggen

Bron: <https://www.monumentaltrees.com/nl/fotos/7084/>

De oude boom reikte hoog in de lucht. Zijn takken kraakten in de wind, een vogel landde op zijn kruin en een eekhoorn klom zijn stam op. De zon was weer begonnen met schijnen en net als de rest van de planten was hij druk bezig met nieuwe bladeren maken. De hele Hortus Botanicus was wakker aan het worden na de lange winter en voorbereidingen voor de lente aan het treffen. Zo ging het vorig jaar ook, en het jaar daarvoor en alle jaren daarvoor. De zon bracht ook de eerste paar bezoekers met zich mee. Een van die bezoekers zou iets teweegbrengen wat nog nooit eerder gebeurd was in al die jaren.

Voor Fleur was het een dag zoals vele andere. Niet dat ze met haar elf jaar en zes maanden al veel dagen had meegemaakt. Ze was klaar met school en had besloten om naar de botanische tuin te wandelen om daar de eenden brood te geven zoals ze wel vaker deed. Ze was een fantasierijk kind en beeldde zich in dat de eenden steeds dezelfde waren en haar aanwezigheid verwachten elke vrijdagmiddag. Daarnaast had ze vandaag op school geleerd over hoe bomen met elkaar communiceren door signalen door hun wortels te sturen. Haar rijke fantasie en dit feit wat ze niet goed begrepen had leidde ertoe dat ze naar een oude boom die aan het water stond liep en zei:

“Hallo!”

Het was stil, op het gekwaak van enkele eenden na. Maar in de oude boom begon water sneller te stromen, eiwitten werden aangemaakt en vervoerd. Takken die zwaaiden in de wind begonnen anders te zwaaien op een manier die niet met het blote oog waar te nemen was. Het resultaat was dat de wind net anders door de takken blies en dit maakte een geluid dat precies klonk als:

“Hallo.”

Fleur nam een stap achteruit en keek om zich heen. Er was niemand in de buurt. Ze spitste haar oren maar hoorde enkel de wind.

“Hallo?” zei ze, een stuk minder zeker.

“Dat heb je al gezegd,” kraakte het.

Fleur keek in de richting van het geluid en zag enkel de boom. Haar fantasie sloeg nu helemaal op hol en ze zei:

“Boom?”

“Ik meen me te herinneren dat mensen vroeger meer konden zeggen,” blies de wind. Haar verbazing maakte wat plaats voor de belediging.

“Ik meen te herinneren dat bomen niet kunnen praten,” beet ze terug.

De boom zuchtte, of de wind waaide door de takken van de boom en zorgde voor een

geluid dat klonk als een zucht.

“Als niemand iets tegen ons zegt dan zeggen we ook niets terug, en niemand zegt iets tegen ons omdat ze denken dat we niet praten. Verder luisteren mensen toch niet.”

Fleur begon opnieuw:

“Mijn naam is Fleur, hoe heet jij?”

“Ik heb geen naam,” kraakte de boom.

“Hoe weet je dan met wie je praat,” vroeg Fleur.

“Iedereen waar ik mee praat zit ik aan vast via mijn wortels,” legde de boom geduldig uit.

Fleur dacht hier even over na en zei toen.

“Maar ik heb geen wortels dus je moet wel een naam hebben om met mij te kunnen praten.”

“Je mag me Ginkgo noemen.” Fleur vond dat een rare naam, maar wist dat ze daar niets van moest zeggen. Haar moeder had dat uitgelegd nadat ze ruzie kreeg met Melanie uit haar klas. De boom leek haar gedachten echter geraden hebben want hij voegde verdedigend toe:

“Dat is de naam die jullie mensen gebruiken tenminste. Het is Japans voor zilveren abrikoos.”

Fleur vond abrikozen lekker en vroeg aan Ginkgo of hij die had. De boom blies en kraakte zo hard dat Fleur even schrok.

“Zie ik eruit alsof ik meedoe aan elke trend?”

Toen Fleur het niet snapte, voegde hij toe:

“Ik heb geen gekleurde bloemen en dat soort zoete vruchten doe ik al helemaal niet aan.”

In een poging de boom te sussen vroeg Fleur wat voor vruchten hij dan wel heeft. Ginkgo leek dit amusant te vinden.

“Voordat er bloemetjes en bijtjes waren, honderden miljoenen jaren geleden, gebruikten wij al insecten om onszelf te verspreiden. Anders dan jullie zoogdieren waarden vliegen de geur wel.”

Als het later in het jaar was geweest dan had Fleur geweten wat de boom bedoelde, waarschijnlijk had het haar doen denken aan die keer dat ze boodschappen moest doen en de boter twee weken lang in haar tas was vergeten. Maar omdat het pas net lente was rook Fleur hier niets van en vroeg in plaats daarvan aan de boom.

“Hoe weet je dat allemaal, was je daar bij?”

De boom leek wat over zijn chagrijnigheid heen gekomen te zijn. De wind leek zijn

takken minder te doen kraken en het had meer weg van een muziekinstrument.

“Bij bomen werken herinneringen wat anders dan bij mensen. Ik ben pas 238 jaar geleden ontkiemt maar ik weet nog alles van het leven van mijn vader en moeder en hun ouders.”

Voor Fleur – die elf jaar en zes maanden geleden geboren was – klonk 238 jaar als een hele lange tijd en zei dat tegen de boom. Ginkgo reageerde hierop door wat leeftijden te noemen van enkele van zijn voorouders, wat de verbaasde Fleur duidelijk maakte dat Ginkgo voor zijn soort slechts een tiener was.

“Een van mijn verre voorouders,” begon hij,

“was een kleine duizend jaar geworden. Dat is nog niet zo oud en de enige reden dat ik hem noem is omdat er een versteend blad van hem ligt bij de ingang van de Hortus.” Fleur, die inmiddels een bordje had gelezen dat bij Ginkgo stond, merkte op:

“Maar hier staat dat je uit Japan komt.”

“Dat klopt,” zei de boom en de wind kreeg een toon die Fleur kende van zijn opa wanneer die over zijn jeugd vertelde,

“maar in die tijd groeiden we overal.” Er viel een stilte maar Fleur wist uit ervaring met haar opa dat oude mensen - ze vond Ginkgo nog steeds oud – door gingen praten als ze eenmaal begonnen waren.

En inderdaad, de boom blies door:

“In die tijd waren varens de grote spelers, hoewel ze in die tijd dan ook een stuk groter waren dan nu. Mijn soortgenoten waren grote innovators. We hadden de grootste zaden, groeiden hoog en vochten voor onze plek. Wij veroverden onze plek op de wereld en er zijn overal nog sporen van ons te vinden.”

De oude boom leek rechter op te staan toen hij dit vertelde maar zakte wat in bij het volgende deel van zijn verhaal.

“Wat we deden werkte, dus we zijn altijd blijven doen waar we goed in waren. Ik zie er precies hetzelfde uit als mijn versteende voorouder, ook al zijn er duizenden generaties tussen ons.”

“Maar toen kwamen de jongeren. Planten met bloemen die bijen inhuurden om zichzelf te verspreiden. Planten die zich aan alles leken aan te passen. Elke keer dat we een nieuwe lege plek hadden gevonden, was er een plant die sneller groeide. Elke keer dat we een nieuw gebied ontdekten, was een plant die veel sneller had geleerd om daar te wonen. Wij waren ooit de vernieuwers maar we werden ingehaald en overbodig.”

De oude boom liet een paar blaadjes vallen alsof hij aan het huilen was.

“Uiteindelijk waren we gereduceerd tot een klein gebied in wat jullie nu China noemen. Wij, een ooit trotse soort, hebben ons toen moeten verlagen tot het praten met haarloze apen die ooit in onze takken klommen.”

De wind had weer een krakende piepende toon gekregen maar verzachtte toen.

“Wij hebben toen gesproken met een groep Chinese monniken. Ook die hadden nog nooit een sprekende boom gehoord en zagen ons als heilig. Ondanks dat het onze trots schaadde, heeft dit ons wel gered.”

“De monniken plantten ons rond hun tempels waardoor we overleefd hebben. Ze hadden verder ook het idee gekregen dat onze vruchten goed waren voor hun gezondheid. We hebben ze maar niet verteld dat dit onzin is, want ook dat hielp ons met verspreiden. Op deze manier overleefde we tot we gevonden werden door wetenschappers uit Europa.”

“Was dat Philipp von Siebold,” vroeg Fleur wiens kennis zo ver ging als het bordje bij de boom.

“Nee,” zei Ginkgo,

“wetenschappers uit Europa hadden het in hun hoofd gehaald dat we uitgestorven waren tot ze ons ergens drie eeuwen geleden tegenkwamen in Japan. Siebold was degene die mij een aantal jaren daarna meenam naar Nederland. Ik was een van de eerste die zo’n reis maakte, maar nu zijn we weer een wereldwijde plant.”

De boom had duidelijk nog veel meer verhalen te vertellen maar was daar op dit moment te moe voor. Hij had miljoenen jaren aan ervaring in overleven, maar de afgelopen zomers waren bijzonder zwaar voor hem geweest. De boom zei tegen Fleur dat hij graag later nog eens zou praten, maar dat hij zich nu moest focussen op de voorbereiding van de zomer, die weer warm en droog ging worden.

Fleur begroette de boom en ging naar huis. De boom sprak hierna nooit mee. Ze zou de komende jaren gaan twijfelen of het gesprek met Ginkgo wel echt gebeurd was. Maar ze zou later in haar leven elke boom die eruit zag alsof hij dorst had een emmer water geven en zei dan altijd:

“sterkte.”

Lege Dozen

Mare van den Heuvel

Bron: <https://www.boxgenie.com/blogs/news/how-to-store-cardboard-boxes>

De flat aan de Rijn en Schiekade was geen spat veranderd in de twintig jaar sinds Annemiek er voor het laatst was geweest. Rekken vol krakkemikkige fietsen, een rij smerige balkons met stapels lege bierkragen, smeulende peuken op de grond. Platgetrapte blikjes bier glinsterden in het waterige zonlicht. Op het gekrijs van een door de weg vol afval scharrelende meeuw en het geruis van enkele auto's in de verte na, was het stil. Het was allemaal precies zoals ze zich herinnerde. Ooit had ze van dit gebouw gehouden, maar dat was voordat haar dromen hier in één klap onbereikbaar werden. Waar ze vroeger een thuis vol gezelligheid en warmte had gezien, zag ze nu alleen een troosteloos betonblok.

Terwijl ze met een stapel dozen in haar armen richting het gebouw liep, kwam er een blond meisje het gebouw uitgewandeld, haar fietssleutels rinkelend in haar rechterhand. Annemiek verstarde. Het haar, de jas, de manier van bewegen... Voor een fractie van een seconde liet ze zichzelf meeslepen. Heel even stelde zich voor dat ze een normale moeder was, en dat het haar dochter was die het gebouw uit kwam lopen om haar met een liefdevolle knuffel te verwelkomen. Ze zouden samen theedrinken, en haar dochter zou haar verhalen vertellen over haar capriolen en het Leidse studentenleven. Ze zouden niet meer bijkomen van het lachen, en zelfs in de auto naar huis zou ze stralen van geluk.

Maar het waren niet Janna's lachende ogen die haar verbaasd aankeken. Dat zou ook nooit meer zo zijn. Annemiek wreef met één hand over haar prikkende ogen en wierp het meisje een verontschuldigende blik toe. Terwijl de blonde studente hoofdschuddend haar fiets pakte, verzamelde Annemiek haar moed en belde aan bij het gebouw.

Het meisje dat de deur opendeed was duidelijk nog maar net wakker. Haar haar was verward, haar ogen besmeurd met make-up die ze de avond van tevoren was vergeten van haar gezicht te halen. Annemiek knikte naar de dozen.

“Ik kom voor Janna's spullen.”

Pas toen ze de ogen van het meisje groter zag worden, besefte ze hoe fel ze was geweest. Deze plek deed iets met haar. Het had haar hart zwaar gemaakt, een kloppende steen in haar borst, en haar stem hard gemaakt.

Het meisje nam haar mee naar een kamer helemaal aan het einde van de hal. Het was de enige deur die open stond. Zodra Annemiek in de deuropening stond, was ze het meisje vergeten. Nog steeds was de kamer doordrenkt van Janna's aanwezigheid.

Het opengeslagen notitieboekje met haar potige handschrift, de kleren die haastig op de grond waren geveegd, een lading make-up producten die klaar lagen op een klein nachtkastje; als het allemaal niet met een dun laagje stof bedekt was geweest, had ze zich kunnen inbeelden dat Janna alleen even de deur uit was, dat ze elk moment terug had kunnen komen. Toen viel haar oog op de halfllege Bacardi-fles.

De rol die alcohol had gespeeld in haar leven was afstotelijk in zijn ironie. Het was twintig jaar geleden dat ze er voor het laatst een druppel van had gedronken, en nog steeds voelde ze zichzelf instinctief terugdeinzen. Het was de alcohol die destijds haar eigen dromen en toekomst had vernietigd, die haar vriendinnen, haar leven van haar af had genomen. Het was de alcohol die een moeder van haar had gemaakt. En nu, twintig jaar later, was het opnieuw de alcohol die haar leven overhoop gooide. Het vormde het begin en het brute eindpunt van haar dochters leven.

Eén voor één trok Annemiek de foto's van het grote houten prikbord aan de muur. Janna met haar vriendinnen. Janna met een kat op schoot. Janna voorovergebogen over een artikel, een jongen vrolijk lachend op de achtergrond. Janna en diezelfde jongen, hun armen om elkaar heen geslagen. Annemiek realiseerde zich dat het waarschijnlijk haar vriend was. Haar blik gleed over de knappe jongen heen en bleef hangen op Janna's gezicht. Ze straalde, haar ogen vol liefde en hoop. Haar ogen hadden altijd al gesprankeld van de humor, zo sprekend dat ze zelden met haar mond hoefde te lachen. Hier, in Leiden, was ze echt gelukkig geweest.

Ze had nooit zo gestraald toen ze nog bij Annemiek woonde. Als ze tijdens haar tiertijd weer schreeuwend tegenover elkaar stonden nadat Janna thuiskwam van een avondje stappen met vriendinnen, wankelend op haar benen en pratend met een dubbele tong, was dat licht, waar Annemiek zo van hield, vaak zelfs helemaal uit Janna's ogen verdwenen. Maar ze had op dit punt niet willen toegeven, niet als het om alcohol ging. Het had allemaal niks uitgemaakt. Ze was haar dochter twee jaar geleden al verloren, lang voordat haar grootste angst waarheid werd en haar naar deze plek had teruggebracht, zittend op de grond in de eenzame studentenkamer.

Met een zucht legde ze de foto op het stapeltje in de doos naast haar, die aardig vol begon te raken. De kamer werd steeds leger, onpersoonlijker. Haar bureau en nachtkastje waren al leeg, schoon, alsof ze rechtstreeks van de Ikea waren gekomen en er hier nooit een meisje had gewoond. Er hingen nog maar een paar foto's op het prikbord. Haar eigen gezicht kon ze nergens terugvinden. Het was alsof ze nooit in

Janna's leven was geweest.

Toen ze nog één keer door de kamer liep, viel haar oog op een blad vol pennenkrabbels dat onder Janna's bureau uitstak. Terwijl ze het voorzichtig gladstreek, liet ze haar ogen over de woorden glijden. Het waren variaties van dezelfde zin, de een nog mooier geformuleerd dan de ander. Janna was altijd een perfectionist geweest, en deze zin had ze precies goed willen krijgen. De inhoud zei Annemiek niks, maar Janna had het precies zo geschreven dat het van levensbelang leek. Een wrang gevoel van trots vulde haar lichaam. Janna zou het ver hebben geschopt schoppen in de journalistiek, populair zijn geworden door haar krachtige beeldspraak en geestige woordspelingen. Met trillende handen legde ze het blad bovenop de spullen in de allerlaatste doos.

Op onvaste benen stapte Annemiek de kamer uit. Nog één keer draaide ze zich om. Haar dochters leven, teruggebracht tot een stapel verhuisdozen. In de oranje gloed van de ondergaande zon was het geen triest tafereel. Janna zou dit moment in woorden hebben kunnen vangen, maar dat talent had Annemiek nooit gehad. Het gouden licht leek aan haar verdriet te trekken, probeerde de last te verlichten, maar het donkere gevoel liet zich niet weggagen. Met een hart dat zwaar was van de leegte draaide Annemiek zich voor de laatste keer om, en trok de deur achter zich dicht.

Een Luisterend Oor

Mare van den Heuvel

Bron: <https://www.hearinglink.org/your-hearing/about-hearing/how-the-ear-works/>

Op het eerste gezicht waren het allemaal normale mensen. Een vrouw met kringen onder haar ogen in een vest met een verdacht uitziende oranje vlek, die aan kwam rijden in een krakkemikkige, gebutste rode auto met een enorme kofferbak. Een oude man met een wandelstok, die geforceerd naar me lachte toen ik hem verwelkomde. Een jongedame met een flitsende blauwe blouse en onberispelijke make-up. Een verzorgd uitziende man in een stijf gestreken blouse, de laatste die aankwam. Hij knikte kort naar me en liep toen direct door naar de anderen, die in de hal stonden te wachten. Stuk voor stuk normale mensen. En toch leek er iets niet te kloppen.

Ik kon niet precies plaatsen wat ik zo vreemd vond aan de situatie. Er was iets raars aan de manier waarop ze zich gedroegen, aan hoe ze mij en elkaar begroetten. Stijfjes, ongemakkelijk. Alsof ze nerveus waren. In een bedrukte stilte bracht ik ze naar de vergaderzaal die ze gehuurd hadden. Pas toen ik ze daar had achtergelaten en alweer halverwege de hal was, dreven hun gedempte stemmen naar me toe. Ik kon er geen woord van verstaan.

“Als we dat doen, worden we sowieso gepakt.”

Met twee trays vol belegde broodjes in mijn handen stond ik naast de dichte deur van de vergaderzaal. Ik had de fluisterstem van de jongedame gehoord, en besloten nog heel even te wachten.

“Zo kunnen ze meteen de link tussen ons leggen. Dan zitten we in de bak voordat we iets hebben kunnen doen en is dit allemaal voor niks geweest.”

Er werd instemmend gemompeld.

“Nee, dat hoeft niet zo te zijn.”

Ik herkende de diepe stem van de zakenman.

“We moeten alleen zorgen dat ze ons nooit allemaal samen zien. En dat iedereen een alibi heeft.”

Terwijl er een koude rilling over mijn rug kroop, vulde het geklik van een toetsenbord de ruimte.

“Kijk. Als Karel en Chantal bij hem in de kamer blijven, en Lisette en ik er bij de ingang voor zorgen dat er verder niemand binnenkomt, kan er niks misgaan. Het enige wat we moeten doen, is een goede reden bedenken waarom we daar allemaal moeten zijn.”

Aan de andere kant van de hal klonken voetstappen. Ik kon niet langer treuzelen, en duwde voorzichtig de deur open. In de kamer hing direct een ijzige stilte. Vier hoofden draaiden mijn kant op, hun blikken wantrouwend, indringend, alsof ze me met hun ogen uit de kamer konden laten verdwijnen. Alsof ze wisten dat ik aan de

deur had staan luisteren.

“Hoi!” zei ik, mijn stem een toon hoger dan normaal.

“Ik kwam jullie lunch brengen. Die hadden jullie besteld, toch?”

De kamer leek steeds groter te worden, de vier als een stel reuzen dat boven me uit torende. De zakenman knikte.

“Dat klopt. Zet daar maar neer.”

Hij wees naar een tafel bij de deur. Toen ik dat had gedaan, toverde ik met veel moeite een lach op mijn gezicht.

“Verder alles naar wens voor u?”

Een norske knik was mijn enige antwoord. Ik draaide me om naar de deur, mijn handen in mijn schort stoppend om het trillen te verbergen. Vlak voor ik de deur achter me dichttrok, klonk de krakende stem van de oude man.

“Volgende keer wel even kloppen voordat je binnenkomt, meisje.”

Het kloppen van mijn hart dreunde door mijn lichaam, en mijn gedachten dreunden mee in een onverstoord ritme. Dit klopt niet, dit klopt niet, dit klopt niet. Mijn maag kronkelde in mijn buik als een onrustige gifslang, mijn vingers trilden onophoudelijk. Er was hier iets echt niet in de haak.

“Gaat het wel?”

Mijn baas keek me ongerust aan, haar ogen vragend. Ik wist niet eens hoe ik in de keuken beland was.

“Ja hoor, prima,” antwoordde ik, terwijl ik mijn mondhoeken omhoogtrok in een geforceerde glimlach.

“Gewoon een beetje duizelig.”

De grote ontbijtzaal was helemaal leeg. Op een aantal tafels stonden nog wat kopjes en borden die we nog niet hadden afgeruimd, en de grond lag nog vol kruimels. Ik moest niet vergeten om nog even te stofzuigen. Af en toe klonken er verheven stemmen uit één van de vergaderzalen, maar verder was het bedrukkend stil. Ik was alleen met mijn broodje, kop koffie, en mijn gedachten.

Ik kon het gevoel niet van me afschudden dat ik iets moest doen. Deze mensen waren duidelijk iets van plan, iets illegaals. Waarom zouden ze anders een alibi nodig hebben? Moest ik hiermee naar de politie gaan? Ik wist dat ze niet naar me zouden luisteren: alles wat ik had was een onderbuikgevoel en een paar opgevangen woorden. Maar helemaal niks doen, in stilte afwachten terwijl zij iets misdadigs aan het voorbereiden waren... Ik kon het niet. Ik moest simpelweg wat meer informatie verzamelen.

Met mijn telefoon op opnemen in mijn zak stond ik opnieuw naast de deur. In mijn hand had ik een dienblad: mijn eigen alibi. Pas toen ik recht naast de deur stond, kon ik de gepolijste stem van de zakenman verstaan.

“Lisette, jij hebt alle informatie bij elkaar gevoegd, toch?”

Een melodieuze, zelfverzekerde stem antwoordde.

“Natuurlijk. Het staat allemaal op mijn computer, klaar om gebruikt te worden.”

Dit moest de jonge vrouw zijn.

“Gebruikt te worden? We zouden dit allemaal onder ons houden!”

Ik deinsde onbewust terug, geschrokken van de plotseling verheven stem. Er klonk een vermanend gesis: de anderen hadden het volumeverschil ook opgemerkt.

“Geen zorgen, Karel,” suste de strak geklede man.

“Lisette bedoelde alleen dat ze alles klaar heeft liggen om Hans te confronteren met wat hij heeft gedaan. Als alles volgens plan gaat, hoeft verder niemand er iets van te horen.”

Er klonk een instemmend gemompel.

“Oké, dan is dat opgelost. Chantal, weet je zeker dat je dit ziet zitten? Het zal waarschijnlijk nogal confronterend zijn voor je.”

“Ik vind alles goed,” antwoordde ze, zacht maar vastberaden,

“zolang Hans Merkamp eindelijk krijgt wat hij verdient.”

De wereld leek plotseling in te storten. Hans Merkamp, de beroemde en beruchte zakenman. De eigenaar van het grootste bouwbedrijf van de omgeving. De reden dat mijn vader nu nog maar een schim van zichzelf was. Mijn hart nestelde zich in mijn maag, de muren deden salto's om me heen. Als deze mensen Hans Merkamp te grazen wilden nemen... En dan te bedenken dat ik ze bijna tegen had willen houden. Voor ik het wist stond ik in de kamer, de deur met een klap opengeslagen.

“Laat me jullie helpen.”

Vier paar ogen waren op me gericht, wantrouwig toegeknepen. De zakenman stond resoluut op, en sloot de deur voordat hij zich tot mij richtte.

“Waar heb je het over? Wat heb je gehoord?”

Zijn stem trilde licht. Terwijl ik vertelde wat ik gehoord had, begon de vrouw, Chantal, zacht te snikken.

“Ik zal het aan niemand vertellen!” beloofde ik haar.

Ik keek ze een voor een aan.

“Jullie willen zorgen dat Hans Merkamp eindelijk zijn verdiende loon krijgt. Waarom zou ik dat tegen willen houden?”

Pas toen ik mijn hele verhaal verteld had, werden hun blikken zachter. Ze kenden allemaal de waarheid. Lisette, de journaliste, die de eerste was die bij haar onderzoek diep genoeg gegraven had. Mark, Hans' zakenpartner, die had besloten om eindelijk uit te zoeken waarom er elk jaar mysterieuze geldbedragen bijkwamen in de begroting. Karel, Hans' oudoom, die van Lisette eindelijk de volle waarheid had gehoord. En Chantal, de jonge moeder, wiens verhaal pijnlijk dicht bij dat van mijn vader kwam. Met tranen in haar ogen vertelde ze hoe Hans haar in dienst had genomen, haar in vertrouwen had genomen, haar had overtuigd geld te investeren in zijn bedrijf in ruil voor een promotie.

“Een week later stond ik op de stoep.” Haar stem brak.

“Van dat geld heb ik nooit meer iets gezien.”

De vier hadden elkaar gevonden, en samen een plan bedacht. Karel en Chantal zouden samen bij Hans langsgaan, om hem met het bewijs dat Lisette had verzameld te confronteren.

“Dat is beter,” verklaarde Karel.

“Zo kunnen we ervoor zorgen dat iedereen krijgt wat hij verdient, zonder dat het allemaal wordt opgeslokt in juridische onzin.”

“En zo kan jij je familienaam schoonhouden,” zei Lisette beschuldigend. Beschaamd boog Karel zijn hoofd.

“Dat ook.”

Lisette en Mark zouden in de receptie zitten, en er zo voor zorgen dat niemand Hans' kantoor binnen ging terwijl Karel en Chantal daar binnen waren. Toen ze hun hele verhaal op tafel hadden gelegd, knikte ik ze toe.

“Ik wens jullie veel geluk.”

Een maand later nam Hans Merkamp plotseling ontslag. Mijn ouders waren verbijsterd. Ook de anonieme gift die een paar weken daarna op hun bankrekening werd gestort, konden ze niet plaatsen. En terwijl mijn ouders er aan de eettafel over discussieerden, glimlachte ik. Niemand zou het ooit weten, maar die vier hadden het licht teruggebracht in mijn ouders' ogen. Ik zou ze nooit vergeten.

Een Reünie met mijn Emoties

Maud Bouter

Bron: <https://nl.pinterest.com/pin/145663369209564126/>

Na drie keer lukte het me om mijn auto te parkeren op het kleine parkeerplaatsje. Ik nam twee diepe zuchten en overtuigde mezelf dat ik de goede beslissing had gemaakt. Met één zwaai deed ik de deur van mijn auto open.

Ik werd overvallen door emotie bij het zien van het blok beton wat ooit als mijn leefruimte, mijn studentenhuus fungeerde. Verdriet dat ik Jari in die tijd niet heb kunnen geven wat hij wilde; het openbaar maken van onze relatie. Schaamte dat ik daardoor zomaar de Bierflat uit was vertrokken, Jari's nummer had geblokkeerd en elke vorm van contact had afgeslagen.

Ik forceerde mijzelf uit deze wolk van gedachten te komen. Als Jari op de reünie zou zijn, zou ik daar later wel mee dealen. Ik keek op naar de balkons, waar ik jaren terug met veel te veel mensen veel te veel bier had gedronken. Ze waren afgeschermd. De omwonenden hadden dus na al die tijd toch hun zin gekregen.

“Willem! You made it!”

Don, die blijkbaar net zoals zeven jaar geleden meer Engels dan Nederlands sprak zonder geldige reden, stond op het meest krakkemikkige balkonnetje uitbundig naar mij te zwaaien. Ik zwaaide terug en telde de trap treden terwijl ik naar boven liep, zoals ik dat vroeger ook altijd deed. Ik had mijzelf nog niet door de deuropening geworsteld, of ik werd alweer in de houdgreep genomen.

“Just like old times,” vervolgde Don, terwijl hij me hard op mijn schouder klapte. Ik knikte afwezig terwijl ik de fusie in keek. Wie niet wist dat dit een reünistenborrel voor Bierflat 5 was, zou zijn hoofd breken over wat dit gezelschap met elkaar gemeen had.

Nadat ik mijzelf uit Don zijn houdgreep had gered, liep ik door de fusie heen naar de gang waar alle slaapkamers zich bevonden. Het plan was om mijn eigen oude kamer te bekijken, maar zodra ik een voet in de gang zette, werd ik als een magneet naar de kamer van Jari getrokken. Mijn hart bonsde in mijn keel terwijl ik de kamer binnenglipte en de deur stilletjes achter mij dicht deed. Het opgekrulde laminaat, de schimmelvlek in de linkerbovenhoek van het kozijn; het was allemaal nog hetzelfde.

Terwijl ik nog verzonken in gedachten de kamer aan het bekijken was, hoorde ik een harde stem achter me.

“Wat de fuck doe jij hier?”

Zonder om te kijken, wist ik dat hij het was, en dat daarbij ook alles verpest was. Ondanks de negatieve emotie die zich achter deze vraag verschool, werd ik met het horen van zijn stem terug de tijd in gezogen. Ineens zag ik mezelf weer, nauwelijks achttien jaar oud, met mijn koffertje dat uitpilde van alle prullaria waarvan ik overtuigd was ze nodig te hebben, voor de deur van Bierflat 5 staan, en zag ik hoe ik aanbelde en Jari opendeed. Ik herinner me ook hoe ik, omdat ik in mijn rechterhand nog een kamerplant vasthield, mijn linkerhand naar hem uitstak, waar we allebei een tijdje ongemakkelijk naar staaarde alvorens hij in lachen uitbarstte.

“Laat me je helpen,” zei hij, en dat deed hij.

Nu was er geen hulp en kwam alles op mij aan.

“Ik vroeg wat je hier deed,” Jari onderbrak mijn gedachten.

Vastberaden om de confrontatie toch aan te gaan draaide ik me om, maar zodra ik hem aankeek, zakte de moed me in de schoenen. Wat voor goeds zou het gedaan hebben, om op dat moment alles verteld te hebben? Iedereen wist dat een huis relatie taboe was; als onze huisgenoten van toen erachter waren gekomen, was de chaos losgebarsten. Om nog maar te zwijgen over de worsteling met mijn eigen seksualiteit. In de stad was alles mogelijk, tuurlijk. Maar achttien jaar aan opvoeding in een dorp in de Bijbelgordel schud je niet in één keer van je af.

Ik richtte mijn blik op de vloer en bukte onder zijn arm, waarmee hij uitdagend tegen de rand van de deurpost aan leunde, door en liep terug de fusie in. Ik pakte de eerste fles drank die ik zag, mengde me met het eerste groepje mensen dat ik zag, en zette het op een zuipen. Jari was me niet achterna gegaan. Hoe ik wenste dat hij achter me aan was gegaan.

Desondanks vlogen de uren daarna voorbij. Door Sofie, die zichzelf als huisjongste verklaarde, werd ik geïntroduceerd aan het spel 'fritzen', een spel waarvan ze me op het hart drukte dat elke simpele ziel het kon spelen. Ik bleek geen simpele ziel en na drie rondes waren zowel de ogen op de dobbelsteen, als de mensen om mij heen aan het dansen. Sofie trok mij breed lachend de geïmproviseerde dansvloer op en even was alles eigenlijk gewoon fijn, en dacht ik alleen aan dansen, de bezwete lichamen om mij heen, en mijn volgende drankje. Met mijn ogen dicht en mijn handen in de lucht liet ik me meenemen door de muziek.

Of het de drank was, of een intrinsieke motivatie, dat weet ik niet meer, maar toen ik mijn open ogen deed en Jari in de hoek van de kamer zag staan, wist ik dat het tijd

was. Ik nam nog één shotje voor de goede moed en stapte resoluut op hem af. moeten praten, zei ik, en nog voordat hij iets kon zeggen, sleepte ik hem mee de trap af, naar buiten.

Door de stress had ik de treden niet eens geteld. Buiten probeerde ik te beginnen, maar zodra ik mijn mond opentrok, brak mijn stem en kwamen de tranen.

“Het spijt me,” wist ik er nog net uit te krijgen.

Schokschouderend kwam de rest.

“Het spijt me echt verschrikkelijk... ik had nooit weg moeten gaan zonder iets te zeggen. Ik was in de war over mezelf, over ons, ik kon het gewoon niet. Ik..”

Weer onderbrak hij me.

“Willem,” zei hij.

Toen ik hem voorzichtig door mijn wimperhaartjes aankeek, zag ik tot mijn verbazing geen woede, maar iets heel anders. Ik zag zijn stomme, ondeugende ogen en die schuine glimlach die niets was veranderd sinds ik hem zeven jaar geleden voor het laatst had gezien. Toen nog een keer:

“Willem.”

“Het is goed.”

Hij stak zijn linkerhand uit en lachte. Ik sloeg hem af en kuste hem.

Golden Girl

Maud Bouter

Bron: <https://nl.pinterest.com/pin/1095148834370867924/>

Elke ouder heeft een favoriete anekdote over hun kinderen. Je weet wel, zo'n leuk kort verhaaltje dat ze graag vertellen aan kennissen op feestjes, wat in eerste instantie bedoeld lijkt te zijn om jolig over te komen, maar na verdere inspectie vooral als doel heeft de rest van de ouders te imponeren, om aan te geven dat hun kind toch nét wat slimmer, atletischer en getalenteerder is dan de anderen.

Twee weken geleden, vanuit mijn zorgvuldig gekozen hoekje in de woonkamer van mijn tante, die een afscheidsborrel gaf voordat ze 'zichzelf ging ontdekken' in Zuidoost Azië, ving ik de laatste versie van de anekdote over mij op. Het werd verteld door mama en het ging als volgt:

“Och ja, maak je geen zorgen om wat die mensen bij het consultatiebureau zeggen, hoor. Weet je nog wat ze bij Wies zeiden? Heb ik dat wel eens verteld?”

Mocht het nog niet duidelijk zijn dat mama dit al honderd keer had verteld, dat had ze dus wel. Maar ze ging door. Terwijl ze sprak bewogen haar ronde gouden oorbellen met haar mee.

“Nou goed, Wies was dus net vijftien maanden, vijftien maanden was het toch, schat? En de vrouw van het consultatiebureau, ik had al niet zo'n fijn gevoel bij haar, ze begon zich toch wel een beetje zorgen te maken over de motorische ontwikkeling van Wies. Met andere woorden, ze kon nog niet lopen en dat was toch wel wat aan de late kant.”

Get to the point, mama. Voor zover dat kon zakte ik verder in mijn stoel en beet op mijn nagels.

“Uiteindelijk begon ze met lopen hoor, en hoe! Inmiddels een prachtige vrouw van zestien jaar en loopt als de beste. Overmorgen begint het NK atletiek en volgens haar coach heeft ze zeker kans om in de prijzen te vallen bij de midden afstandsloop. We zijn nu al zo ontzettend trots op haar, onze golden girl!”

Golden. Niet zilver, niet brons. Golden. Ik trok een velletje van mijn linker duim.

“Ze heeft het natuurlijk ook van geen vreemde,” zei mijn tante toen,

“ze treedt zo in jouw voetsporen!”

“Beter zelfs,” klonk het vanuit mijn moeder.

“Zo ver als Wies heb ik het nooit geschopt.”

De dag van de race begon met hetzelfde ritueel als altijd. Om zeven uur 's ochtends werd ik wakker gemaakt door een ouderwetse wekker, mijn telefoon had ik de avond daarvoor in moeten leveren. Mama was al opgestaan en toen ik van onze oude houten trap naar beneden liep, was ze bezig met het maken van een smoothie. Ze vroeg of ik lekker had geslapen en ik deed alsof ik haar niet hoorde. Het fijne aan een wedstrijddag

was dat mama nooit doorvroeg, omdat ze dacht dat ik mij mentaal aan het voorbereiden was op de race. Ik keek toe hoe ze minutieus alle stukjes fruit sneed met het kleine gele mesje, alles afwoog en vervolgens in de blender deed. Ze neuriede een liedje, volgens mij was het van Earth, Wind, and Fire en de zon scheen door het raampje tegenover de gootsteen op de wit betegelde keukenvloer. Voor mama was ik eigenlijk net als een smoothie, dacht ik. Samengesteld, met aandacht bereid en met de juiste ingrediënten, perfect. Het drankje was groen en rook te veel naar groenten. Met mijn duim en wijsvinger kneep ik mijn neus dicht en goot ik de moeraskleurige drab in één teug naar binnen.

“Hé, doe eens niet zo flauw,” zei mijn moeder.

“Ik doe dit allemaal voor je eigen bestwil.”

Ik stak mijn tong uit. Dat was mijn vorm van rebellie.

Het duurde drie uur om van Leeuwarden naar Breda te rijden. Ondanks het feit dat we vroeg waren, zag ik al veel mensen staan, zowel toeschouwers als deelnemers. Coach Just was er ook al. Ik liep snel naar hem toe, weg van mama en signaleerde dat ze alvast plaats kon nemen op de tribune die zich links van de oude atletiekbaan bevond.

“Daar is mijn superster!”

Coach kwam op me af en omhelsde me stevig.

“Ben je klaar om het team trots te maken?”

Ik glimlachte afwezig.

“Hm hm.”

“De rest van het team is al aan het stretchen, leg je spullen maar in kleedkamer twee en dan kan je naar ze toe.”

Tijdens het stretchen leek mijn hartslag met elke passerende minuut te versnellen. Terwijl mijn teamgenoten nog grapjes met elkaar konden maken voordat de race begon, keerde ik steeds meer in mezelf. Gezonde spanning, noemde mama dat. Nadat ik mijn veters ongeveer vijftientig keer opnieuw gestrikt had, en tachtig keer had gecheckt of ik het juiste rugnummer had ontvangen, hoorde ik de blikkelige stem van de omroeper:

“Alle deelnemers van de middellange afstandsloop, verzamelen bij het startpunt, als-tublieft. Ik herhaal, alle deelnemers van de middellange afstandsloop verzamelen bij het startpunt. De race gaat over vijf minuten beginnen.”

Ik baande mij een weg door de andere atleten en vond mijn plek. Er zaten inmiddels

zoveel mensen op de tribune dat het leek alsof het één grote mierenhoop was. Kleine, joelende miertjes.

Een gedetailleerde beschrijving van de race heb ik niet. De waarheid is, dat zodra er een startsein klinkt, ik geen idee heb waar ik mee bezig ben. Ik ben er niet eens van overtuigd dat ik met mijn ogen open ren, want als ik aan een race terugdenk, zie ik niks. Als ik ren is het alsof iemand anders de regie van mijn lichaam overneemt, alsof iemand met een afstandsbediening van kanaal switcht in mijn hoofd en mij dwingt om stappen te zetten en te versnellen, steeds maar te versnellen. Zo ook bij deze race. Het startschot klonk en daarna was er niks. De miertjes op de tribune leken te zijn verdwenen en oog voor de andere deelnemers had ik ook niet meer. Ik leek pas weer uit mijn trance te ontwaken zodra ik de finishlijn voorbij was. Voor mij waren geen deelnemers en ik wist dat ik gewonnen had.

Mijn teamgenoten renden op mij af en waren in pure extase.

“Wies, Wies, kijk naar de tijd! Je hebt het gedaan, je hebt het gedaan!”

Goud. Golden. Golden girl. Het was ongelooflijk. Nog ongelooflijker: ik voelde niks. Ik schudde mijn teamgenoten van me af en liep met grote passen van de atletiekbaan af, naar de bosjes achter de tribune. Ik gebaarde dat men niet achter me aan moest komen en verstopte me tussen twee struiken. Eentje bleek doorns te hebben en ik schrammde mijn linker scheenbeen. Het was niet erg, maar wel de druppel. Ik maakte me zo klein mogelijk terwijl de tranen over mijn wangen begonnen te lopen.

Zonder dat ik het doorhad was mama achter mij aangelopen. Gehurkt zat ze voor me in de bosjes, vechtend om een stuk tak uit haar kasjmieren sjaal te halen.

“Schat, wat is er nu aan de hand? Ik weet dat het niet je beste tijd was, maar je hebt alsnog gewonnen! Die andere dames waren mijlenver achter je!”

Stomverbaasd keek ik mama aan. Hoe kan je er zó ver naast zitten? Verdriet werd langzaam vervangen door woede. Ik keek naar mijn handen; ze zagen er ruw en bebloed uit. Gefrustreerd zocht ik naar de juiste woorden.

“Mama” begon ik.

Ze keek me verwachtingsvol aan.

“Mama, ik ben geen fucking smoothie, oké?”

Mama keek mij recht in de ogen aan, haar gezicht uitdrukingsloos.

“Dat slaat nergens op,” zei ze koeltjes.

“En die toon waardeer ik niet.”

“Oké, laat het me dan zo zeggen: ik ben niet van jou. Ik ben niet op deze aardbol

gezet om jouw dromen waar te maken. Rennen begon als uitlaatklep voor mij en het bracht me plezier. Maar door alle druk die jij erachter zet word ik helemaal gek, ja? Gek word ik ervan!”

Mama snoof.

“Dus je wil stoppen met rennen?”

“Ik wil doorgaan op mijn eigen manier.”

Het was nog nooit zo stil geweest.

De autorit terug van de race leek eindeloos te duren. Ondanks de bedompte sfeer wist ik dat ik de juiste beslissing had genomen en met elke kilometer die we verder reden viel er een grotere last van mijn schouders. Ik dacht aan alle dingen die ik weer zou kunnen doen, nu ik meer tijd zou hebben. Naar de bios gaan met vrienden, later dan tien uur naar bed, en misschien zelfs naar een feestje. Ik zou mijn leven op mijn eigen manier kunnen invullen. Ik keek uit het raam en zag hoe het weiland naast de snelweg voorbij flitste. Toen pas merkte ik hoe ontzettend moe ik was. Ik vocht niet tegen de slaap en dommelde in.

Inmiddels is mama bijgedraaid. Ze heeft zelfs haar excuses aangeboden en toegegeven dat ze mij misschien wel zo hard pushte omdat ze zelf nooit het NK heeft kunnen bereiken. Ik train nog wel, maar op een lager pitje dan voorheen. Over twee weken hebben we een buurtbarbecue en ik heb haar beloofd een nieuwe anekdote te geven, iets waar mensen goed om kunnen lachen. Misschien val ik wel met mijn dronken kop van de fiets, of ga ik op een mislukte date. Het zal in ieder geval iets flink ongemakkelijks zijn, waaruit blijkt dat ik niet perfect ben. Zoals het hoort.

120 BPM

Merel Wever

Bron: <https://www.hartstichting.nl/hart-en-vaatziekten/bouw-en-werking-hart>

“U heeft uw bestemming bereikt” verklaart Google Maps mij. Ik kijk op van mijn telefoon naar het gebouw voor me: een hoog en massief rechthoekig gedrocht dat lelijk afsteekt in de anders mooie buurt. Dit is dus de nachtmerrie waar ik straks moet hospiteren. Het ziet eruit alsof de studentenhuisvesting goed zijn best heeft gedaan om zo min mogelijk geld eraan uit te geven. Her en der staan er wat slordig geplaatste krakkemikkige fietsen. Er is een poging gedaan om het gebouw wat netter over te laten komen door de balkons deels af te schermen, dit is echter gefaald gezien de stapels bierkratten die er boven uit torenen. Het feit dat er overal afval ligt behalve in de vuilnisbakken maakt het plaatje compleet: hier wonen duidelijk studenten.

De voordeuren gaan open en een groepje joelende studenten komt naar buiten. Mijn smartwatch maakt zijn bekende piepend geluid. Ik kijk naar het scherm: mijn hartslag is 90 BPM. Het is nog niet te laat om terug te keren en naar huis te gaan, vertelt het bekende stemmetje in mijn hoofd mij. Ik denk terug aan mijn ouders, broer en zus. Die alle vier er geen vertrouwen in hadden dat ik dit kon. Dat ik op mezelf zou kunnen wonen zonder hun. Dat ik kan hospiteren.

“Dat soort dingen zijn nou eenmaal niet weggelegd voor iemand zoals jij” had mijn zus zogenaamd meelevend gezegd.

Met iemand zoals jij bedoelde ze natuurlijk mijn stomme angststoornis diagnose en ik. Het groepje studenten passeert me, een bierwalm zweeft achter ze aan. Opnieuw moet ik de drang onderdrukken om terug naar huis te gaan. Ik denk aan alles wat een eigen kamer mij kan brengen. Weg uit de negatieve omgeving van thuis die niet in mij gelooft, weg met de wachtlijst en meteen in behandeling kunnen bij een studentpsycholoog. Alles wat ik nodig heb om te worden wie ik kan zijn. Ik neem een diepe teug adem, recht mijn rug, en loop op de voordeur af. Als ik tegenover de rij met verschillende deurbellen sta aarzel ik even. Opnieuw moet ik mezelf de moed in spreken. Niet te veel nadenken, gewoon doen. Ik druk op de deurbel horend bij nummer 111.

“Hooooiii!! Ben je hier voor de hospi?” kraakt een vrolijke meisjesstem door de intercom.

“Ja,” stamel ik,

“ik ben Koen.”

“Je kan doorlopen naar de lift en dan bij de elfde verdieping uitstappen, Koen!” Met mijn hart in mijn keel loop ik door naar de krakkemikkige lift en druk het knopje in voor de elfde verdieping. Opnieuw piept mijn smartwatch waarschuwend: 100 BPM. Terwijl de lift omhoog kruipt probeer ik mezelf gerust te stellen. Deze mensen hebben ook allemaal moeten hospiteren. De lift komt tot stilstand. Ik stap uit en loop langzaam

op deur nummer 111 af waarachter ik luid gelach hoor. Nadat ik heb aangeklopt doet er een typisch heerlie-de-peerlie-meisje de deur open.

“Hoi hoi! Jij bent zeker Koen? Ik ben Sofie, kom lekker binnen!” ratelt ze terwijl ze een biertje in mijn handen duwt.

Sofie leidt mij naar binnen en ik word op een oude bank geplaatst tussen mijn mede-slachtoffers.

“Nou ik geloof dat we compleet zijn” lacht ze terwijl ze plaatst neemt tussen de andere huisgenoten. Ze stellen zich kort voor: Sofie, Willem, Lars en Pien.

“Dus Koen, als jij een verkeersbord was, welke zou je dan zijn?” vraagt Willem aan mij met een serieuze blik.

Ik sta even perplex en voel mijn gezicht rood aanlopen. Menen ze dit? Mijn smartwatch piept opnieuw. Ik zie dat Sofie een vluchtige blik werpt op het horloge, waarna ze warm naar me glimlacht.

“Uh... stamel ik.”

“Grapje man! Aan dat soort rare shit doen we hier niet, geen zorgen” lacht Willem. Opgelucht haal ik adem.

“Ik was al bang dat het zo’n hospiteeravond zou worden” geef ik toe.

Sofie knikt heftig.

“Snap ik! Ik was zó zenuwachtig voor mijn hospi maar het viel heel erg mee, hè?” Ze stoot Willem aan.

“En nu vind ik het heerlijk hier, lekker vrij van mijn ouders”

. Ik knik enthousiast.

“Ik wil ook zo graag op mezelf wonen, ik word af en toe helemaal gek thuis!” Sofie rolt met haar ogen en veegt een haarlok uit haar gezicht, aan haar pols draagt ze ook een smartwatch.

“Vertel mij wat. Ik voel me stukken beter op mezelf. Hier kon ik ook lid worden van een studentenvereniging waar ik echt de beste vrienden heb gemaakt, waaronder Willem.” zegt ze terwijl ze opnieuw Willem plagerig aanstoot.

“Bij welke studentenvereniging zijn jullie lid?” vraagt ik.

“Bij Augustinus,” antwoordt Willem,

“Echt superchille vereniging.”

“Dat is precies de vereniging waar ik ook lid wil worden!” zeg ik glimlachend terwijl ik een slok van mijn bier neem en een beetje achteroverleun op de bank.

Die zit eigenlijk best wel lekker.

“Cool man! Dan komen we elkaar daar sowieso wel tegen,” glimlacht Willem.

“En jullie? Zin om op jezelf te wonen?” vraagt Willem aan de andere hospitanten. Het gesprek zet zich voort naast mij. Ik werp een blik op mijn smartwatch: 68 BPM.

De avond glijdt voorbij. Het biertje verandert in biertjes.

Het is al donker buiten als ik de flat uitloop. Glimlachend denk ik terug aan de avond. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zoveel gelachen heb. Vrolijk hups ik tussen de her en der verspreide fietsen de straat in. Voordat ik verder loop werp ik nog een blik op de rechthoekige flat met de balkons vol gezellig kletsende studenten. Het is charmant op zijn eigen manier. Ik krijg een melding van mijn telefoonscherm. Het is Sofie.

“Hey, bedankt voor het langskomen. Ik zag dat je ook een smartwatch draagt, heb je toevallig ook last van angstklachten?” leest het appje.

“Ja, die smartwatch heb ik om het in de gaten te houden. Heb jij er ook last van?” app ik.

“Vooral vroeger, maar nu ik op kamers woon veel minder. En jij zal er ook minder last van krijgen want ik heb goed nieuws voor je: de kamer is van jou! Willem en de rest vinden het cool dat je ook bij Augustinus wil, en ik vind het stiekem wel fijn om met iemand zoals mezelf op kamers te wonen.”

Ik vermoedde al zoiets toen ik haar smartwatch zag. Eindelijk kan ik met iemand wonen die mij niet afschrijft op mijn angst, zoals mijn familie. M'n hart slaat een zoveelste slag over, deze keer van blijheid.

De Yûjo

Merel Wever

Bron: <https://nl.pinterest.com/pin/477663104197805557/>

Het is een bewolkte en koude ochtend in Leiden. Het geluid van mijn hakken op de natte stoeptegels klinkt hard over het stille Rapenburg. Aan de overkant rent een eenzame hardloper voorbij. Een kille windvlaag laat de haren op mijn lichaam overeind staan. Ik trek mijn jas nog dichtër om mij heen. Het is niet het ideale weer om buiten te zijn, maar ik moest eruit. Uit dat huis. Waar de scheidingspapieren nog op de keukentafel liggen, daar neergelegd door Walter. Mijn maag trekt weer samen bij de gedachte. Het kwam als een shock. Ik denk terug aan de tijden dat ik zelf een scheiding wilde aanvragen, maar dit nooit heb gedaan. Want hoe ga ik ooit op mijn eigen benen staan zonder Walter?

Ik haal een diepe teug adem en duw de gedachte weer van me af. Mijn treurige tocht langs het Rapenburg zet zich voort. Aan mijn linkerhand komt het Sieboldhuis in zicht. Ik stop en kijk omhoog naar het gebouw. Het is een statig pand dat hoog uittorent en op mij neerkijkt als een strenge aristocraat. Aan de rechterkant van de voorgevel onder de lange smalle ramen staat 'Japanmuseum Sieboldhuis' gespeld. Meteen moet ik denken aan de vele jaren geleden dat Walter en ik een bestemming voor onze huwelijksreis zochten. Ik had Japan voorgesteld, maar daar was hij het niet mee eens.

"Het wordt Parijs, punt uit" had hij stellig verklaard.

Ik loop de stenen traptreden op en ga naar binnen. Achter de balie zit een jonge receptioniste verveeld voor zich uit te staren.

"Één kaartje, alstublieft!" met enige inspanning weet ik een glimlach tevoorschijn te toveren.

"Dat is dan 10 euro" zucht de receptioniste.

Uit mijn portemonnee vis ik mijn laatste briefje wat ik vervolgens aan haar overhandig.

"Daar zijn kluisjes en kapstokken voor je spullen," ze knikt naar rechts terwijl ze het tientje aanneemt,

"Geniet van de tentoonstelling."

Ik leg mijn spullen weg en loop de hoge, lange gang in die leidt naar de verschillende tentoonstellingen.

Voor de eerste deur staat een bord. 'Vrouwen in de Japanse prentkunst' lees ik. Automatisch hoor ik de stem van mijn Walter in mijn hoofd

"Als er een internationale vrouwendag is moet er ook een internationale mannendag komen, dat is wel zo eerlijk toch?"

. Ik schud de gedachte snel van me af. Ik denk terug aan de poster die ik op mijn kamer had als tiener, vlak voordat ik daar weg moest. Het was een afbeelding van

Miki Matsubara, toen een van mijn favoriete zangeressen en een groot idool voor mij. Glimlachend denk ik terug aan de tijd dat mijn broertje en ik eindelijk genoeg geld bij elkaar hadden gespaard om Miki's nieuwste plaat te kopen, en die daarna grijs hebben gedraaid. Met de glimlach nog op mijn gezicht loop ik naar binnen.

De ruimte is erg donker. Slechts een aantal kleine, ronde spotlights aan het plafond werpen een schemerig licht over de prenten aan de muren. De houten vloer onder mijn voeten kraakt klaaglijk met elke stap die ik zet. Er zijn geen andere bezoekers. Ik ben helemaal alleen in dit duistere vertrek. Even voel ik de haren op mijn arm overeind staan, maar ik negeer dit en loop naar de eerste prent die ik zie, een groepje Japanse vrouwen met opgestoken haar in traditionele kleding. Mijn oog valt op het informatiebordje onder de prent. Bovenaanzicht op een bordeel. Ik bevries bij het laatste woord.

Ik ben weer in die ruimte. Die bedompte, schemerig met rood licht, nauwe kamer. Ik wil hier niet aan terugdenken, ik wil het terug stoppen op de stoffige plek waar het al die jaren zich heeft bevonden. Het is alsof ik een kraan heb geopend die nu ongecontroleerd open stroomt zonder dat ik hem dicht kan draaien. Ik word overspoeld door herinneringen en sensaties die al die tijd als een sluimerende vulkaan hebben gewacht op het juiste moment om uit te barsten. Hoe ik mijn gevoel moest uitzetten bij elke klant die langskwam. De zweterige, vreemde handen op mijn lichaam. De wanhoop die ik voelde. De lege, levenloze ogen van de andere meisjes die daar werkte, met wie ik regelmatig een sigaret opstak om onze zorgen even te vergeten. Elke keer dat ik thuiskwam forceerde ik een zorgeloze glimlach tegenover mijn moeder en broertje. Ik maakte het geld over naar mijn moeders bankrekening onder een andere naam. Ik aaide mijn broertje over zijn haar en was de grote zus die hij nodig had. Want het was voor hem, allemaal voor hem.

Ik denk terug aan de scheidingspapieren die Walter vanochtend naar me toeschoof over het keukenaanrecht. Het zat er aan te komen. Al jaren verloopt ons huwelijk zo soepel als je kan verwachten van een huwelijk tussen een prostituee en een klant. Hij was mijn uitweg uit die hel, met zijn fors vermogen, geërft van eerdere nobele generaties. Mijn maag trekt weer samen. Ik zou niet eens 1% van zijn geld kunnen verdienen met het minimumloonbaantje dat ik kan krijgen zonder een middelbareschooldiploma. Ik heb wat spaargeld, maar verreweg niet genoeg om op lange termijn van te leven. Een beklemmend gevoel bouwt zich op in mijn borstkas, als een riem die steeds strakker wordt getrokken. Er bestaat een andere uitweg om geld te verdienen. Een oude

bekende uitweg. Alleen al de gedachte overspoelt me met misselijkheid. De oude vertrouwde wanhoop komt weer bij me terug. Ik zou Walter kunnen smeken om niet met me te scheiden, om het nog één keer te proberen en naar die relatietherapeut te gaan die hij een jaar eerder had aangeboden. Maar zelfs een relatietherapeut kan niet herstellen wat er mis is tussen ons. Walter, die mij maar niet kan vergeven dat ik geen kinderen wil. Hij die het mij verwijt dat ik niet intiem genoeg ben met hem. Bitter denk ik aan zijn teleurstelling op onze huwelijksnacht. Ik geloof dat hij toen pas realiseerde dat de prostitutie een masker was, een voorstelling, en dat dit, een verkrampd en vermoeid meisje zijn realiteit zou worden.

Ik word uit mijn gedachtes geschud door de aanblik van een jongere man van een jaar of 30 die voorbijloopt en een van de prenten aan de andere kant van de ruimte bekijkt. Hij heeft bruin warrig haar met donkere ogen die kinderlijk glinsteren bij het aanzien van de prenten. Het leeftijdsverschil tussen mij en de man is waarschijnlijk vergelijkbaar zijn met die van mij en mijn broertje. Ik bestuur de man nog eens goed. Ik kan me zo voorstellen hoe het voelt om mijn handen over dat warrige haar te strijken, net zoals vroeger. Met een steek in mijn hart vraag ik mij af waar hij nu zou zijn. Heeft mam hem van het geld naar school kunnen sturen? Is hij gaan studeren aan de universiteit? Denkt hij nog weleens aan mij, of heeft mam hem zodanig gemanipuleerd dat hij hetzelfde beeld heeft gekregen van mij als zij? Ik werp nogmaals een hoopvolle blik op de man, maar ik weet dat hij het niet is. Dit is niet de eerste keer dat ik denk hem te zien. Ik blijf altijd de hoop houden dat ik hem ooit nog eens zal tegenkomen. Maar met de jaren die verstrijken word ik steeds angstiger dat ik hem niet meer zal herkennen. Waar hij ook is, hij is niet meer dat kleine broertje.

Neerslachtig loop ik verder naar een volgende prent. Een groep courtesanes neemt afscheid van hun klanten. Met een droevige glimlach denk ik terug aan de andere meiden met wie ik samenwerkte. Na een lange avond gingen we wel eens met z'n allen op een van onze kamers zitten en napraten over de avond. Meestal bleef dat bij de vervelende klanten die langskwamen en moeilijk deden over de prijs. Maar soms ontwikkelden de gesprekken zich verder en leerden we elkaar echt kennen. Een groepje studentes passeert mij, luid lachend en pratend. Ik kijk ze verlangend na. Nena, een van de meisjes met wie ik vele sigaretten heb opgerookt op mijn kamertje, sprak er altijd over dat als ze eindelijk genoeg geld gespaard had ze zou gaan studeren. We fantaseerden er wel eens samen over hoe het zou zijn om samen te gaan studeren. Rechten, econometrie, geneeskunde, alles wat zo ver weg leek voor ons. Maar zonder middelbareschooldiploma kan ik niet eens naar de universiteit.

Een gedachte waar ik al langer meespeel welt weer op in mijn hoofd. Ik zou naar het volwassenenonderwijs op de avondschool kunnen gaan en alsnog mijn diploma afmaken. Onvrijwillig hoor ik Walters snerende stem weer in mijn hoofd:

“Waarvoor zou je die nodig hebben? Je hebt mijn geld om van te leven, schatje.” Zijn geld. Ik hoef zijn smerige elite geld niet. Ik kan mijn eigen geld verdienen. Met mijn spaargeld kan ik mijn diploma afmaken. Ondertussen zal ik een minimumloonbaantje moeten hebben in de supermarkt. Het is niet glamoureuus, maar dat was toch nooit mijn ding. Ik sta voor de laatste prent. Een courtisane telt haar geld na een avond werken. Ik bestudeer het gezicht van de Japanse vrouw goed. Ze kijkt zelfvoldaan met een trotse twinkeling in haar ogen. Mijn mondhoeken krullen omhoog.

Ik draai me om en loop de zaal uit.

Stijgen en Dalen

Veerle Zijleman

Bron: <https://www.depeelballonvaarten.nl/informatie-2/>

“Is dit jullie eerste ballonvaart?” vraagt Ruben.

“Ja!” antwoorden Johan en Marie enthousiast.

“We hebben deze vaart gekregen van Johans ouders, voor onze verloving,” zegt Marie. Met verliefde ogen kijkt ze naar haar verloofde. Het koppel viert volgende week hun huwelijk in Heemskerk. Na een relatie van ruim acht jaar werd het wel eens tijd voor een ring, vond Marie.

“Ik zet zo de gasbrander aan en dan zullen we langzaam opstijgen. Nog even een korte check, jullie hebben geen hoogtevrees toch?” vraagt Ruben.

“Mm,” begint Johan.

Marie onderbreekt hem snel,

“Neejoh, komt hartstikke goed!”

Ruben zet de gasbrander aan. De ballon vult zich met warme lucht. Plotseling tilt de grote ballon het drietal van de vaste grond. Langzaam stijgt de ballon op. Eerst is de grond nog goed zichtbaar, maar na een paar minuten wordt het prachtige bollenveld waarvan ze opstegen kleiner. Het is een mooie dag en het weer is goed voor een ballonvaart. Heel even waant zich een serene sfeer in de rieten cabine. Ruben leegt een zandzakje.

“We zitten nu op 50 meter,” kondigt Ruben aan.

“Ruben, is dit eigenlijk wel veilig?” vraagt Johan met een lichte paniek in zijn stem.

“Zijn we niet te zwaar voor zo’n ballon? En is de rieten mand wel stevig genoeg om ons allemaal te kunnen tillen? Het kraakt zo... En we zijn al zo hoog.”

Ruben zet een glimlach op en vertelt vrolijk dat het heel veilig is, nog veiliger dan een rit met de auto. Marie zucht lichtelijk geïrriteerd.

“Ga anders even zitten,” zegt Ruben.

“Dan voel je je zometeen vast beter.”

Johan gaat op het harde riet zitten. Hij zwijgt. Ondertussen kijkt Marie naar Heemskerk, haar geboorteplaats en straks haar trouwplaats. Marie wilde graag in Heemskerk blijven wonen. Johan had andere plannen. Hij was na zijn studententijd geselecteerd voor een PhD traject in Groningen, maar dat vond Marie te ver weg. Na veel gesprekken ging Johan akkoord met het plan van Marie. Promoveren kan tenslotte altijd nog.

“Ik weet het niet”, zegt Johan na een tijdje met een trillende stem.

“Ik voel me er toch niet zo goed bij. Het is zo stil hierboven, als er iets misgaat is er niemand die het hoort. Moeten we echt nog hoger? Ik vind het wel goed zo”, zegt Johan.

“Stel je niet zo aan, Johan,” snauwt Marie.

Deze zin maakt veel los in Johan.

“Stel je niet zo aan? Ik dacht dat we een afspraak hadden dat je dat nooit meer zou zeggen,” schreeuwt Johan boos.

“Laten we het gezellig houden, Johan. Dit is het cadeau van je ouders. Einde discussie,” zegt Marie.

Ruben leegt nog een zandzakje. De luchtballon stijgt verder op.

“Lekker makkelijk Marie,” reageert Johan geïrriteerd.

“Ik vind dat we dit best kunnen bespreken. Jij begon tenslotte met die boze toon. Ik kan niet zomaar alles van je pikken. Ik heb al veel van je gepikt. Het is ook een keer klaar.”

Het stel zucht. Johan staat op. De hoogte die de luchtballon heeft bereikt is iets meer dan hij verwachtte. Johan schrikt ervan. Hij raakt in paniek. Met trillende benen en handen staat Johan in de mand. Met een gezicht zo bleek als een theedoek probeert hij ademhalingsoefeningen te doen om tot rust te komen. Ruben merkt dat het niet goed gaat met Johan en doet zijn praatje voor hoogtevrees gevallen.

“Johan, pak mijn hand. Probeer niet te denken aan de hoogte. Kijk mij maar even aan. Het komt allemaal goed. Deze ballon kan 8 mensen aan en we zijn maar met zijn drieën, dus te zwaar zal het niet zijn. Het is mooi weer en er staat geen wind. Er is geen reden voor paniek, dus probeer ervan te genieten,” probeert Ruben.

De poging tot kalmering van Ruben heeft geen zin. Naarmate de luchtballon meer stijgt, wordt de paniek alleen maar erger. De ballon bevindt zich nu op een hoogte van 240 meter.

“Zal ik anders stoppen met stijgen?” vraagt Ruben.

Johan knikt voorzichtig. Marie is er niet blij mee, ze zou graag tot 300 meter stijgen, wat ook de afspraak was.

“Ik vind dat zonde,” zegt Marie.

“En het gaat best goed toch. Hij moet niet zo panisch doen. Het is nog maar een paar meter. Dit is een mooi moment om deze angst te overwinnen. Je bent tenslotte een vent,” snauwt Marie.

Ruben schrikt ervan en besluit naar Marie te luisteren in de hoop dat ze enigszins kalmeert.

Johan rolt met zijn ogen en zwijgt. De spanning in zijn lichaam bouwt op en begint zich om te zetten in woede. Woede zoals Johan die nog nooit eerder heeft gevoeld. Eindelijk heeft Johan het gevoel dat hij kan zeggen wat hij vindt. Dit had hij meteen moeten doen. Zijn hele toekomst wordt bepaald door Marie. Ze luistert nooit naar wat

Johan nou eigenlijk zou willen.

“We zitten nu op 300 meter. Dit is het hoogste punt. Ik zal vanaf nu stoppen met stijgen,” kondigt Ruben aan.

“Ik zal kort toelichten wat er vanaf deze hoogte allemaal te zien is. Hier aan de linkerkant ligt Heemskerk. Daar zie je het Kerkplein met de Dorpskerk.”

“Ik denk dat dit huwelijk toch niet zo’n goed idee is, Marie,” onderbreekt Johan met een voorzichtige stem.

“Pardon?” reageert Marie verbijsterd. Stel je niet zo aan, man. Maakt deze hoogte je zo bang dat je het ineens allemaal niet meer ziet zitten?

“Houd toch eens op met die zin”, zegt Johan geïrriteerd.

“Je zou dat nooit meer tegen me zeggen.”

Ruben mengt zich in het gesprek.

“Waarom eigenlijk niet?” vraagt hij geïnteresseerd.

Marie geeft hem een boze blik.

“Dat gaat je niets aan”, zegt ze.

“Waarom gaat dat hem niets aan, Marie? Dat bepaal ik zelf wel,” reageert Johan.

“Ruben, niet alles is zo mooi als het lijkt. Iemand kan zeggen dat ze veel van je houdt, en je toch belazeren. Dat is wat Marie heeft gedaan. Ze had een affaire met haar yoga-instructeur. Toen ik erachter kwam, was ik er kapot van. Ik heb er weken niet goed door kunnen eten en slapen. Toen ik haar vertelde wat het met me deed vertelde ze me dat ik me niet zo aan moest stellen, want het was niets. Er was niets aan de hand.”

Ruben besluit de daling in te zetten. De gasbrander gaat uit. De koude lucht mengt zich met de warme lucht in de ballon. De lucht in de ballon koelt geleidelijk af en het drietal begint langzaam te dalen. Marie voelt zich op haar teentjes getrapt. Ze blijft stil en trekt wit weg. Haar ogen worden gevuld met zoute tranen. De natte ogen weerspiegelen het uitzicht over Heemskerk. De plaats waar het koppel zou trouwen en voor de rest van hun leven samen zou zijn. Hier keek Marie zo naar uit. Samen een leven opbouwen in haar geboorteplaats. Ze was zo veel bezig met de toekomst, dat ze niet maar nadacht over haar fouten in het verleden.

“Marie, sorry, maar het verleden kan ik niet zomaar achter me laten. Ik heb het geprobeerd. Door je reacties op mijn paniek door de hoogte werd ik terug gezogen in het verleden. Ik dacht aan de onverdraaglijke pijn die ik voelde toen ik merkte dat ik voor jou niet de enige was. Ik dacht aan alles wat ik voor jou heb opgegeven. Verdomme een PhD in de sterrenkunde heb ik laten schieten om in Heemskerk te komen wonen. Voor jou, Marie! Hoe kun je zo ondankbaar zijn om een dubbelleven te leiden na alles wat ik voor jou heb gedaan!” schreeuwt Johan.

“Kunnen we het hier op zijn minst nog even over hebben als we op de grond staan. Hoe kun je dit nou beslissen op 300 meter hoogte. Ik wil niet dat een paniecreactie mijn toekomst zo verpest!” aarzelt Marie.

“Alsjeblieft, Johan, geef me nog één kans. Ik smeed je. Ik kan niet zonder je. Je betekent alles voor mij,” snikt Marie.

“Nee, Marie. Ik heb me zo lang aangepast en stilgehouden. De maat is vol. Ik kan niet trouwen met iemand die me bedriegt en mij beperkt in mijn eigen plannen,” zegt Johan met een brok in zijn keel.

“Johan, alsjeblieft! Mijn familie is al overgevlogen uit Australië. Dit kan niet zomaar. Hoe kun je dit doen? Wat ga ik tegen al die mensen zeggen? Moet ik hen allemaal teleurstellen? En mijn ouders dan, die al hun spaargeld hebben ingelegd voor onze bruiloft? Denk hier alsjeblieft wat langer over na,” antwoordt Marie met tranen in haar ogen.

De grond komt steeds dichterbij. Het bloeiende bollenveld waarvan het verloofde stel opsteeg ligt in de verte. Deze keer zal het stel landen op een verwaarloosd grasveld. Het uitgedroogde, bruine gras wordt beter zichtbaar. De ballon daalt zijn laatste paar meters. Met een klap raakt de rieten mand de vaste grond. Het stel kijkt elkaar aan. De ogen van Johan en Marie vullen zich met tranen. Marie kijkt haar verloofde met vragende ogen aan. Johan schudt zijn hoofd.

“Nee, ik kan het niet meer,” snikt hij.

Marie barst in huilen uit. Johan pakt haar vast en slikt.

Zondenflat

Wouter Oostdijk

Bron: <https://nl.pinterest.com/pin/800444533743962228/>

Met lood in mijn schoenen stond ik tussen de horde fietsen voor het trieste grijze gebouw. Boven mij hoorde ik dreunende muziek en geschreeuw. Bij het balkon van de zevende verdieping flitste het licht in wisselende kleuren tegen de donkere lucht aan en stonden twee pratende silhouetten te roken.

Dit was al de derde keer deze week, of was het ondertussen al de vierde? Het maakte niet uit, het was genoeg geweest. De herrie was tot in de slaapkamer te horen geweest en het discolicht was ook niet bepaald subtiel. De studentenhuisvesting mailen was nog geen enkele keer succesvol geweest. Ik moest het heft in eigen handen nemen.

Er zat een blokje hout tussen de deur van de flat. Normaal gesproken zou ik de flat niet zomaar binnen kunnen op dit een tijdstip. Ik bedacht dat het waarschijnlijk was zodat de feestgangers (en ik) naar binnen konden wandelen zonder te hoeven aanbellen. De luiheid van de studenten was blijkbaar groter dan hun angst voor inbrekers. Hoe kon het ook anders.

Ik duwde de deur open en stapte de schemerige hal van de flat binnen. Ik liep langs een gedeukte magnetron en een uit elkaar gehaalde stofzuiger door het halletje. In de hoek lag een platgetrapt blikje Aldi huismerk bier. Ik duwde op het knopje om de lift te roepen; ik ging op dit tijdstip geen extra moeite doen voor die aso's door de trap te nemen.

Was dit echt de oplossing? Ik was toch niet de enige in de wijk die last had van de studenten? Er waren mensen met gezinnen, die kinderen konden toch niet slapen zo? Waarom was ik dan degene die deze stap zou zetten? Ach, ik was al zo dichtbij, het moest maar gewoon. Nu zou ik niet alleen mezelf, maar de hele buurt verlossen van overlast die de studenten al jaren meer en meer veroorzaakten.

Het metaal gleed voor me open. Ik zuchtte en stapte de lege lift in. De sporen van de studenten waren overal zichtbaar. Op de muren en het plafond zaten stickers en stonden dingen geschreven en getekend met watervaste stiften. Op de bevlekte vloer lagen een paar net-niet-opgeroekte peuken. Ik duwde op het knopje met de zeven en daarna het knopje met de twee driehoekjes die naar een verticaal streepje ertussen wezen. Alleen het lichtje bij het knopje met de zeven erop ging aan.

De deuren sloten zich en ik voelde de lift omhoog klimmen. Naast het paneel met de lichtknopjes was een felgekleurde uilensticker geplakt. Vast reclame voor een of ander

vreselijk corpsfeest. De flat zat waarschijnlijk vol met dat soort arrogante kwallen, die na de studententijd de hoogste posities van het land zouden bekleden.

Het schermpje in de lift liet een één zien en duwde me hoger het gebouw door. Op deze kant van de liftdeuren stonden tekeningen van geslachtsdelen. Studenten zijn ook met niks anders bezig dan de zondes van het leven. Ze streven meer naar seks dan hoge cijfers, op een bijna obsessieve wijze. Studenten kunnen de vreemdste dingen doen, om alleen hun dierlijke verlangens te volbrengen.

De één veranderde in een twee. In mijn eigen tijd was alles nog niet zo losgeslagen. Het lijkt alsof alle normen, en daarmee ook de remmen, van ooit langzaam zijn verdwenen. Ze hebben het ook zo makkelijk. Alles wordt ze in de handen geduwd, zonder dat ze enige moeite hoeven te doen. Veel studenten werken niet eens naast hun studie.

Op het schermpje verscheen een drie. Ik schrok op toen de deuren opengleden en een jongeman de lift instapte. Hij had een baard en lang haar. In zijn wijde beige broek zaten gaten en hij droeg een (even wijde) blouse. Het tegenovergestelde van een corpsbal en toch een typische student.

De drie maakte plaats voor een vier. Ik keek in de liftspiegel en zag naast de jongen een man staan van middelbare leeftijd, beginnend grijzend en in een regenjas en een joggingsbroek: alsof hij uit bed was gestapt met een plan. Ja, hij had zeker een plan want hij zag er ongelofelijk geërgerd uit. Ik zag de jongen even naar hem kijken, maar toen ik wegkeek van de spiegel draaide hij weg.

Op het schermpje stond een vijf. De jongen stond prominent in het midden van de lift. Ik wilde er iets over zeggen maar ik zweeg. Hij stond er maar te wachten, zorgeloos alsof hij er niet als een zwerver bijstond. Alsof er niemand anders in de lift, of zelfs de wereld was dan hij. Alsof hij de wereld bezat. Studenten weten niet hoe makkelijk ze het hebben, hoe bevoorrecht ze zijn.

Het metaal opende. Op het schermpje stond nu al een vijf. De student stapte uit. Ik zag de jongen naar zijn voordeur lopen, die al open stond. Het voelde als een eeuwigheid tot de liftdeuren weer begonnen dicht te kruipen. Nog net zag ik de jongen een biertje aangeboden krijgen door een net zo smoezelige medebewoner.

Hij was nauwelijks thuis en ging alweer verder met drinken. Op de vloer van de lift

lag een bierdopje ondersteboven. Dat was ook zo'n ding: die studenten kregen maar geen genoeg van zuipen. Ik bedacht dat ik tegen een goede hoeveelheid alcohol op dit moment ook geen nee zou zeggen, maar dat was natuurlijk niet hetzelfde.

Naast het schermpje met de zes zag ik in zwarte watervaste stift het woord 'kuthoer' staan. Op de deur stond 'tering' en op de spiegel 'fuck-off'. Ook dat was de hedendaagse student: die kon zich onder invloed van al die alcohol niet inhouden. Je ziet die verziekte groepsmentaliteit overal langskomen, het leek wel één van de kernwaarden van het corps. Zoiets leidde niet zelden tot escalaties.

Langzaam openden de deuren zich op de zevende. Ik hoorde het gebonk nu luider dan ooit en zag het flitsende licht door de ramen naast de deur. Mijn keel was droog. Was ik klaar voor de confrontatie van deze mensen en hun zonden?

Ik duwde zuchtend op de 0. Ik zou morgen wel weer een mail sturen.

Terugreizen

Wouter Oostdijk

Bron: <https://ktla.com/news/local-news/ontario-international-airport-reports-busiest-international-travel-month-ever/>

Ik stopte de print van mijn kaartje weer in mijn broekzak en ging zitten aan het uiteinde van de rij zwarte kunststof stoelen met een metalen frame. De stoel zat comfortabeler dan ik had verwacht, dus ik ging onderuitgezakt zitten: ik had toch te tijd. De koelte van de gate was een fijne afwisseling voor de warme, bedrukkende lucht buiten. Ik zette mijn doorleefde rugzak voor me neer en ging op zoek naar mijn iPod.

Zouden ze thuis op me wachten? Het leek me van niet. Het had gevoeld alsof ik geen keuze had: hoe kon ik iemand zijn voor Alisa en de kinderen als ik geen flauw benul had wie ik was voor mezelf? De rest van de familie zou waarschijnlijk ook niet al te blij zijn geweest met mijn plotselinge vertrek, maar het was mijn enige optie.

De luchthaven was een drukke bedoening geweest, maar dat zijn luchthavens tegenwoordig bijna altijd 's ochtends. De gate was gelukkig rustig. De drukte van Kempegowda had een andere sfeer dan die van Schiphol. Het was een verschil dat ik niet kon beschrijven maar dat me wel enigszins zenuwachtig maakte.

Ik had weggewild. Ik was het verstikkende gevoel van mijn oude leven zat geweest, waarin elke dag hetzelfde was. Dader nummer één: mijn telefoon. Honderden vermoeiende appjes, mails en meldingen die je toch weer wegswipet. De enige nuttige functie was het afspelen van muziek en daarvoor had ik mijn rode iPod nano, die deze taak al sinds 2008 prima vervulde. Mijn telefoon daarentegen leek gemaakt met het doel mij een zo slecht mogelijke dag te bezorgen. Het laatste wat ik ermee had gedaan was het kopen van de vliegtuigticket naar Bangelore. Daarna had ik hem in de rij naar de douane in een prullenbak gegooid, waar ik geen last had van zijn gepiep en geping.

Langzaam druppelden meer mensen de gate binnen. Je kon precies zien wie de duurdere optie in het vliegtuig zouden nemen en wie mij in de Economy Class zouden vergezellen. De mensen in de duurste klasse zag je nooit, die zaten natuurlijk in een privé vertrek voordat zij aan hun luxe vlucht begonnen. Ik mocht blij zijn dat ik kaartje nog net had kunnen betalen. Ik was in mijn haast vergeten extra geld op mijn betaalrekening te zetten. Door de reis heen was het bedrag natuurlijk verder geslonken voor zaken als eten en verblijf, maar ook door de mensen die mijn spirituele reis begeleidden. Ik had na het kaartje, dat ik met veel geluk goedkoper had kunnen krijgen dan ik had gedacht, nog maar zo'n 18 euro over. Het zou genoeg moeten zijn om thuis te komen en daar kon ik met mijn laptop geld van mijn spaarrekening halen.

Er ging iemand naast me zitten. Het was een jongeman met een baard en lang haar,

die er Europees, of zelfs Nederlands, uitzag. Ondanks het feit dat hij eruitzag als een zwerver met zijn wijde beige broek met gaten en een oude (even wijde) blouse, rook en zag ik aan hem dat dit niet het geval was: het was gewoon een vreemde stijlkeuze. Ik zei gedag in het Nederlands tegen de vreemde jongen, maar hij keek me vreemd niet begrijpend aan. Ik wuifde het weg en deed mijn oortjes maar in om meer ongemakkelijke situaties te voorkomen. Billy Joel zou me op shuffle begeleiden bij mijn weg naar huis.

Ik had op een ongodsdagstip bij de gate aanwezig moeten zijn, maar ik had geen geld om nog een dag te blijven. Ik had vorige nacht slecht geslapen, ik moest steeds aan de vlucht en thuis denken. Het gevoel dat ik mijn familie had genaaid spookte door mijn dromen en het idee van de vlucht ernaartoe was niet veel beter. Ik hoopte na mijn reis een grotere appreciatie te hebben voor de dingen die ik had en minder gefocust te zijn op wat er beter kon. Dat was me blijkbaar nog niet echt gelukt.

Opeens zag de jongen er niet al te best uit. Het zweet stond op zijn voorhoofd en hij zat rechtop. Het leek alsof hij elk moment kon ontploffen. Blijkbaar kon dat kloppen, want nadat ik hem (nu in het Engels) had gevraagd of het wel goed met hem ging, mompelde hij in een sterk Zweeds accent dat hij iets gek had gegeten en daar nu helaas last van had.

De jongen had een oude rugzak mee net als ik, maar had daarnaast ook een nieuw uitzierende sporttas. De tas zag er bijzonder leeg uit, zeker vergeleken met hoezeer ik hem er net nog mee had zien zeulen. Ik wilde vragen wat er in de tas zat en deed een van mijn oortjes uit, maar op dat moment sprong hij op van de stoel, zei in een sterk Zweeds accent:

“Watch my bags!” en sprintte ervandoor.

De hele gate keek hoe de jongen de bordjes naar de WC volgde en ging daarna weer verder met hun eigen zaken. Ik was een beetje geschokt en deed mijn oortje weer in. Ik had Zweeds wel altijd wel een leuke taal gevonden, maar vond dit vooral een vreemd figuur.

Langzaam vormde zich een rij richting de uitgang naar het vliegtuig. Van de jongen was nog geen spoor en ik begon me zorgen te maken. Moest ik zijn spullen achterlaten? De sporttas zag er wel uit alsof bij speciaal was. En ik kon na alles wat ik hier zogenaamd had geleerd toch niet een vraag van een vreemde in hulp in de wind slaan

om wat eerder op mijn stoel te zitten.

De jongen bleef weg. Mijn muziek was goed gezelschap, maar ik begon me toch zorgen te maken om waar de jongen bleef. Misschien dat in de tas kijken zou helpen? Nee, dat voelde als het schenden van de afspraak. Ik wachtte.

De rij slonk en slonk. Langzaam bleef ik als enige over. Er was nog geen spoor van de Zweed. Ik voelde mijn spanning toenemen terwijl de tas me aan leek te staren. Een kijkje kon toch geen kwaad? Mijn hand bewoog zich richting de tas.

Plotseling sprak iemand me aan. Het was een medewerker van het vliegveld: een jonge vrouw in zo'n net uniform, maar duidelijk geen stewardess. Ze zei dat het mijn laatste kans was om het vliegtuig in te stappen voor het vertrok. Ik zei dat ik op een andere passagier wachtte en dat ze ons één minuut moest geven. Geïrriteerd liep ze terug naar de gate. In mijn hoofd schold ik de jongen uit en stond op.

Ik kon nu mijn taak niet achterlaten, nadat ik al zo lang was gebleven. Waarom werd ik niet beloond voor mijn goede daad? Ik zou niet nu nog opgeven. Wie is er nou zo oppervlakkig dat ze een paar honderd euro hoger achten dan het helpen van een vreemdeling? Dat zou compleet ingaan tegen alles wat ik hier bij mijn verblijf had gehoord.

Als wanneer je het over de duivel hebt, kwam de jongen terug gewandeld. Hij zag er opgelucht uit en had het vreemds dat hij had gegeten waarschijnlijk achtergelaten in de WC.

“Why is the way to the plane closed?”

Geen bedankt, alleen deze dolksteek. Ik vond het Zweedse accent nu niet meer zo leuk klinken. De gate was dicht, de vlucht gemist en mijn betaalrekening leeg. In mijn andere oor speelde Summer, Highland Falls wrang door. Ik zette de muziek nijdig uit en propte de oortjes bij de iPod in mijn broekzak.

Ik kon het niet geloven. Ik voelde mijn hart kloppen in mijn keel. Wat moest ik doen nu ik hier definitief gestrand was? Naar huis lopen? Zwart reizen? Ik kon het me niet voorstellen en aan de andere kant kon ik niks beters bedenken.

Mijn ademhaling versnelde en ik voelde het kille zweet over mijn hele lichaam uitbreken. Ik begreep opeens hoe de Zweed naast mij zich had gevoeld voordat hij naar

de WC was gesneld: de doodsangst van een rat in een val, wetend dat je vastzit zonder mogelijke uitweg. Ik kon proberen iemand van thuis te bellen met mijn laatste geld, Alisa of Gijs van de uni? Nee, die zouden geen respect voor me hebben sinds ik was weggegaan. Dit was sowieso iets wat ik zelf moest oplossen. Gelukkig stond die Zweed nog bij me in het krijt.

Hij leek zich niet te veel zorgen te maken en toen hij de sporttas opende om mij gerust te stellen begreep ik waarom: er lagen een aantal gouden objecten in die hij schijnbaar had

“gekregen van een vriend”

. Met geld krijg je hier alles de douane door blijkbaar.

Ik keek hem ongelovig aan. Hij was mijn enige beschikbare lijn, ik mocht hem niet kwijtraken. Aan de ene kant omdat we in dezelfde situatie waren beland, maar ook door wat er in de sporttas zat en hij bij mij in het krijt stond. Misschien dat ik door hem te volgen een kans zou hebben om ooit veilig en wel in Nederland aan te komen. Het moest maar, ik had zoals wel vaker geen andere keuze. Wat het einde van mijn reis had geleken was blijkbaar het begin.

